

203332

26

udk 3 1978

- teksti
- in likovni izdelki
- pacientov
- ljubljanskih
- psihiatričnih bolnišnic

časopis za kritiko znanosti

Torok, 9, 1965,

(11.11.1965)

Gospodari, Brat, im, um,

ostali, domaći, spremi, lepo, pozdravi,
od, brater, Hamzeja, im, od, uvek,

domaćih, spomni, da, smo, vi, srećni,
im, udvari, tujaj, smo, sami,

Zelo, sem, vesel, da, biću, skoraj, lahko,
spet, sel, domov, im, se, dolje, imel,

Zelo, se, mi, dopust, da, grem, kopret,
domov, tu, sem, čisto, sam, im, memoar,
iti, doma, je, zelo, težko, delo,

Hamzi, noner, Lepo, prosim, se, li,

lahko, sel, spet, domov, te, pozdravi,

Noner, Hamzi, ko, smo, napiti, im,

me, neustijo, domov, lepo, prosim,

Da, li, kopret, lahko, sel, domov,

ČASOPIS ZA KRITIKO ZNANOSTI
DOMIŠLJIJO
IN NOVO ANTROPOLOGIJO

ŠTEVILKA 26
1978
VI. LETNIK

IZDAJA:

Univerzitetna konferenca Zveze socialistične mladine Slovenije
Ljubljana in Maribor.
Revijo sofinancirata Kulturna skupnost Slovenije in Raziskoval-
na skupnost Slovenije.

IZDAJATELJSKI SVET:

Franček Drenovec, Franc Kemperle, Davorin Kračun, Igor Pavlin,
Franci Pivec (predsednik), Mik Rebernik, dr. Janko Rupnik,
Marjan Vešnar, Pavle Zgaga.

UREDNIŠTVO:

Mladen Dolar, Pavel Gantar (odgovorni in glavni urednik), Tomaž
Mastnak, Rado Riha, Leo Sešerko, Darko Štrajn, Peter Wieser,
Slavoj Žižek.

UREDNIŠTVO:

Trg osvoboditve 1/II, 61000 Ljubljana, tel. 21-280.

NAROČNINA:

Cena enojne številke 20 din, cena dvojne številke 30 din.
Celoletna naročnina 700 din (za šole, knjižnice in posameznike),
150 din (za institucije).

Številka žiro računa: 50100-678-47303, za ČASOPIS
ZSMS, UK, predsedstvo,
Ljubljana, Trg osvoboditve 1.

Po mnenju sekretariata za informacije v IS skupščine SR Sloveni-
je je ČASOPIS po sklepu št. 421-1/72 oproščen temeljnega davka
od prometa proizvodov.

Nenaročenih rokopisov ne vračamo.

TISK:

Univerzitetna tiskarna.

UVODNA PRIPOMBA

V skladu s svojo teoretsko usmeritvijo se je "Časopis za kritiko znanosti, domišljijo in novo antropologijo" že loteval problema psihičnih bolezni, ki v pogojih blagovne produkcije rapidno naraščajo.

Za razliko od prejšnjih števil, v katerih so zdravstveni delavci, psihiatri in psihologi, skušali vprašanje obdelati teoretsko, smo se tokrat odločili prikazati problem s druge strani ter dali besedo pacientom samim, njihovim tekstom in likovnim izdelkom.

Za pomoč pri pripravi številke se najprej zahvaljujemo pacientom ljubljanskih psihiatričnih bolnišnic, (kliničnih bolnišnic za psihiatrijo na Poljanskem nasipu in v Polju ter Centra za zdravljenje in preprečevanje alkoholizma - Škofljica), ki so pokazali veliko pripravljenost za sodelovanje, ter zdravstvenim delavcem psihiatru dr. Gorazdu Mrevljetu s oddelka za adolescente, psihiatru dr. Borislavi Lovšin s nočnega oddelka, psihiatru dr. Istoku Jazu in likovnemu terapevtu Marjeti Kobal s oddelka za alkoholike, kliničnemu psihologu prof. Alenki Dobejc in psihiatru dr. Borutu Milaču s oddelka za psihiatrično hitro pomoč s Klinične bolnišnice za psihiatrijo na Poljanskem nasipu ter psihiatru dr. Ani Rojnik s Klinične bolnišnice za psihiatrijo v Polju.

Pri objavi izdelkov smo pazili na njihovo vsebino in formo, ki sta ohranjeni v največji možni meri. Teksti so tiskani s slovničnimi napakami, s prečrtavanji avtorjev in njihovimi pripisi k besedilu.

Da bi se ohranila anonimnost pacientov, so vsa lastna imena prečrtana.

Številke je uredila Diana Sivec.

K A Z A L O

UVODNA PRIPOMBA	3
ODDELEK ZA PSIHIATRIČNO HITRO POMOČ	55
ODDELEK ZA ADOLESCENTE	61
NOČNI ODDELEK	149
ODDELEK ZA ALKOHOLIKE	287
CENTER ZA ZDRAVLJENJE IN PREPREČEVANJE ALKOHOLIZMA - ŠKOFLJICA	299

Večkrat sem sanjal da sem se zdravil v psihiatrični bolnici. Te sanje so moreče. Še bolj moreča pa je resnica, ko sem se zavedal, da sem notri. Ko sem spoznal da v bistvu ne obstajam ampak sem le kot inventar, kot televizor na primer, ki je pokvarjen in je potreben popravila. Ti občutki so me navdajali vedno ko je bila vizita. Dve, tri besede in je opravljeno. Potem sem bil prepuščen tabletam in dnevnemu redu, kar je enako samemu sebi. Mislijo da bodo tablete naredile vse, pa ne naredijo skoraj nič, razen tega da sem včasih pozabil kateri dan je. Ali je sobota, petek ali pa četrtek. Tak je začetek zdravljenja. Spal sem, se hranil in dolgočasil v zaprtem prostoru kot kaznjenelec z različno bolnimi pacienti, kar pa vsekakor ni vplivalo preveč ugodno na nikogar izmed nas. Čez nekaj dni so me preместили nadstropje višje kjer se je oddelčna zdravnica mnogo bolj trudila in me obravnavala kot človeka. In takrat sem spoznal da je vse odvisno od mene samega. Kolikor volje, moči vložim v sebe toliko prej bom ozdravel. In v tem je po mojem vse. Elektro šoki in tablete ne bodo nič naredile namesto mene. To bi moral po mojem vsak pacient vedeti. Ko sem prišel ven, se pravi ko sem ozdravel so se šele začele težave. Prvi problem s katerim sem se moral spopasti je bil v službi. Na vsak način so me hoteli premestiti na drugo delovno mesto. Razlog, kaj pa drugega, moja bolezen. Komaj sem jih prepričal, da še vedno znam opravljati svoje delo enako kot prej predem sem zbolel. Toda problemi zaradi te bolezni niso samo v službi temveč tudi drugod. Na socialnem skrbstvu so celo zahtevali potrdilo če sem normalen. Namreč zakaj gre. Imam sina, njegova mati zelo slabo skrbi zanj. Pušča ga samega, pa čeprav je otrok komaj dve leti star, ne dobiva redno obrokov hrane, živi v neurejenem stanovanju mirno lahko rečem v umazanem, se ne ukvarja v zadostni meri z njim pa čeprav ni nikjer zaposlena. Niti jaz, niti patronažna sestra, niti socialna delavka jo ne moreta osvestiti da bi boljše skrbela zanj. Jaz ki sem pa pripravljen skrbeti zanj pa rabim potrdilo če sem normalen. Patronažna sestra ve da sem v glavnem jaz ko smo še živeli skupaj vodil, pomagal in skrbel za otroka

kolikor sem pač lahko poleg redne zaposlitve. Toda ker se je to stanje poslabševalo, ko je podpisala celo reverz, da otroka ne da v bolnico ko je potreben zdravljenja sem uložil tožbo za predodelitev otroka. In glej že drugič v letu dni so zahtevali izvedeniško mnenje, če sem normalen. Prvič ko sem se razvezal in sedaj. Ravno tako so ga zahtevali za mater otroka. Socialna služba pa je predlagala rejo. Pač zaradi moje bolezni. Sedaj ko je prišla stvar pred sodišče je njena družina začela malo bolj skrbeti za otroka. Na sodišču so predlagali razne variante kot na primer, da se bo ena izmed sester preselila h njima, namreč žive-la sta v podnajemniškem stanovanju, da bo prišla h njima hišna pomočnica. Pristal sem, ker sem mislil da bo res tako, na mirovanje tožbe. Toda na isti dan sem dobil zopet otroka samega v temi pri prižgani električni pečici, naokoli pa polno papirja, bil je gol. Neutolažljivo je jokal. Telefoniral sem na postajo milice, pa so mi odgovorili, da se oni v to ne umešavajo. Bil sem prisiljen razbiti okno. Mislím, da je takrat doživel šok. Dal sem ga na posteljo in pol ure je trajalo da je postal nekoliko živahen. Naslednji dan sem šel k sodnici, le ta me je poslala na socialno, češ oni morajo ukrepati. Socialna delavka pa pravi da brez sodne odločbe ne more nič. Pa čeprav ji je popolnoma jasno da je otrok živlensko ogrožen. Toda vse mora biti po predpisih. Predlog za prekinitev mirovanja tožbe nato je sledil predlog za izvršitev začasne odredbe. Pregled otroka pri specialistu in to pri psihologu je šele zdramil to družino intelektualcev. Mati moje nekdanje žene je pedagoginja, oče je bil sodnik. Ena izmed ženinih sester je učiteljica, druge študirajo medicino, jezike. Le to da bi bil otrok morda sprejet na pedopsihiatrijo je pripomoglo k temu da so ga sprejeli v svoj dom. Sedaj ni bil več živlensko ogrožen in tožba je postala neutemeljena. Njihov odvetnik pa je celo zahteval da naj mu povrnem vse stroške ki jih je imel. Zagotovila da se stanje ne bo spremenilo. pa nočejo dati. Sedaj pa se dogaja, da otroka dva ali trikrat tedensko pridem iskat in ga ob pol sedmih prinesem nazaj nihče noče sprejeti, ker pač njegove matere ni doma. Tako sem že čakal

od pol sedmih pa do osmih, kljub temu da sem zvonil in videl da so doma. Ob osmih je šele prišla ta "učiteljica" k vratom po otroka, ki mi je spal v naročju. Pa vendar je ravno ona na sodišču rekla da bo pomagala svoji sestri pri vzgoji in skrbi za otroka. In to se ni zgodilo samo enkrat. Spet sem se oglasil pri socialni delavki. In prvo vprašanje, kako je z mojim zdravjem. Čez nekaj dni sem pripeljal otrokovo mater k socialni delavki in smo se dogovorili kdaj, se pravi ob kateri uri bom pripeljal sina nazaj. Pa vendar je vse brez kakršne koli koristi. Otrok bi moral biti, kot smo se dogovorili ob pol sedmih doma, pa kaj ko ni nikogar ki bi ga hotel sprejeti. Niti socialna služba, niti sodišče ne more pomagati kaj šele jaz da bi otrok živel lepo otroštvo. Tako ta družina skriva svoje napake za mojo boleznijo kajti če bi se ne zdravil na psihiatriji bi mi sodišče prav gotovo dodelilo sina v oskrbo in vzgojo.

Spoštovani, Brat, in, vsi, ostali, domači, spremi, lepe, pozdrev
 ve, od, brata, Hanzeja, ino, od, vseh, domačih, upomo, da, smo,
 vi, srečni, in, zdravi, tukaj, smo, sami,
 Zelo, sem, vesel, da, bom, skoraj, lahko, spet, šel, domov, im,
 se, dobro, imel, Zelo, se, mi, dopust, da, grem, zopet, domov,
 tu, sem, čisto, sam, in nemorem, iti, dome, je, zelo, težko,
 delo, [REDACTED], [REDACTED], Lepo, prosim, če, bi, lahko, šel, spet, do-
 mov, te, pozdravi, [REDACTED], [REDACTED], ko, smo, zaprti, im, me, nepusti-
 jo, domov, lepo, prosim, Da, bi, zopet, lahko, šel, domov,
 [REDACTED], [REDACTED],

DNEVNIK NEKEGA NORCA

Če je norcu kaj verjeti se piše danes 20. februar leta gospodovega 1976. A ker to pišem na Studencu že kot uradno nor, temu ne gre verjeti. Morda je danes celo prvi julij ali 15. avgust in zunaj vse puhti od vročine in so ti kupi umazanega snega, ki jih vidim, le plod moje bolne duševnosti. Jaz o tem ne morem presojati, to pravico in sposobnost imajo le normalni, pametni ljudje.

V čakalnici na Polikliniki, kjer sem presedel celih devet ur, sem si znova in znova zastavljal vprašanje kje in kakšna je ta meja med pametnimi in norci. Je to globok jarek poln smrdeče mlakuške, je to zid, visok in debel kot slavni Kitajski zid ali je to morda samo tenka nitka na kateri polovica človeštva izvaja ekvilibristične figure nihajoč med eno in drugo stranjo ne da bi prav vedeli kam spadajo. Zjutraj v čakalnici, ko sem bil uradno še pameten, nisem našel odgovora na to vprašanje kot že sto in stokrat doslej ne. Zdaj, ko sem tu, norec med norci pa se mi porajajo nekakšni čudni odgovori na prejšnje vprašanje, ki pa jih že zaradi dejstva, da sem tu kjer sem, ne gre jemati resno. Tako se mi je na vprašanje kdaj človek pravzaprav stopi med norce zbrozgal v glavi čuden odgovor vreden norca. Človek stopi v svet norcev tisti hip, ko napravi prvi korak v ta svet. Vem, da se tisti, ki so izven teh zidov in zamreženih oken ne bodo s tem strinjali. Saj jim ni treba, zamahnejo lahko z roko in rečejo: bog daj ~~nam~~ norcem pamet ter srečno in zadovoljno živijo naprej svoj pametni svet. Svet v katerem dajo (tisti pametni, se ve) skoraj ~~na~~ polovico vseh z muko ustvarjenih dobrin za oborožitvev. Cilj oz. namen orožja pa je uničevanje tistih ljudi in dobrin. Torej ustvarjati zato, da bi uničevali. Delajo to norci ali pametni ljudje?! Res je, v tem razmišljanju menda manjkati besedi "naše" in "vaše" n. pr. naše orožje za uničevanje vaših dobrin ni ljudi. A kaj je naše in kaj vaše, če pa smo en človeški rod, ki živi na istem vsak dan manjšem svetu. Včasih me prešine čudno nora misel, ~~kar~~ kaj pa, če so nas izolirali kot zadnje primerke

pametnih, da bi nas kot poslednje Mohikance obvarovali pred ?? nore okolice. Kdo ve.

In kakšna je bila uradna pot po kateri sem se vpisal med "srečne" (t. j. norce)? Ob pol devetih parkiram svojo zvesto Katro v kupu snega ~~iz~~ pred Polikliniko. Nato grem na ogled notranjosti stavbe, kjer ugotovim, da je psihiatrični oddelek v traktu E drugega nadstropja. Nato nazaj na cesto iskat primernejši parkirni prostor. Z muko se izvlečem iz snega in zapeljem na drugo stran na pločnik. Zdaj pa na psihiatrični dispanzer. V sprejemni pisarni me na dolgo in široko popišejo in določijo za sobo št. 15 pri Dr. ~~██████████~~. "Majčkeno bo treba počakati" mi pravijo in se okrog pol desetih vdam v usodo. Ta beseda "majčken" pa ima tu sila raztegljiv časovni pomen. V mojem primeru se raztegne na več kot dve uri. Na vrsti sem kot zadnji pri Dr. ~~██████~~. okrog pol dvanajstih. Že po nekaj minutah razgovora mi Dr. ~~██████~~ naznani, da danes nima časa, da se ji nekam mudi in da mi predlaga nov "pravi" razgovor za v torek, ko bo baje imela čas celo zame. Zahteva pa, da ji obljubim, da bom res prišel. Tega veselja ji pri najboljši volji ne morem narediti, saj človek ob današnjem prometu in stanju cest ne more planirati niti naslednje minute kaj šele, da bi jaz kandidat za norca, garantiral danes v petek, kaj bo z mano v torek. Ne, tega res ne morem. To spravi Dr. ~~██████~~ iz tira (skoraj bi ji poklical psihiatra) pa mi začne kvasiti kako, da sem agresiven in podobno. Seveda ji dam za prav, zato po kratkem postopku iztisne iz mene pristanek na hospitalizacijo. Potem še "majčken boste počakali" in Dr. ~~██████~~ odvihra po hodniku (v plašču in kučmi) kot furija, očitno domov kuhat kosilo. Saj pa je še tudi že čas, saj je ura že čez poldan. Ta majčken se vleče še bolj kot prejšnji zato mi misli zaidejo na pota naše za moje pojme čudne psihiatrije. Že v Novem mestu me je ~~██████████~~ Dr. ~~██████~~ sprejel nervozen, zadirčen, in na vsak način hotel izsiliti, da bi se prej poslovil nego sem sedel. Zadirčno lajanje "šta hočete od mene" ja vam ne mogu nič pomoči in podobno so vse prej kot primerna za pogovor z nekom, ki je že itak v hudi duševni stiski.

A ko se je prej sedemnajst minut pogovarjal po telefonu s svojim "švogrom" iz Zagreba, ki je prosil naj mu v IMV zrihta "dvanajsticmu" ni bil nervozen in ni se mu mudilo. A jaz nisem njegov švoger.

Podobno čeprav bolj fino, mi je tu povedala Dr. ~~██████~~ ~~██~~. sredi razgovora, da nima časa. Če je to psihiatrija ... Ob petnajst čez tri me zbudi iz razmišljanja glas mojega priimka. ~~Txxx~~ Torej je ta "majčken boste počakali" trajal dobre tri ure. Vprašajo me le to, če sem jaz, jaz nato pa mi sporočijo, da bo treba še majčken počakati ker so že dvakrat klicali rešilca pa ga ni. Morda je bilo to kakšno skrikvno psihično testiranje, da bi videli, ali sploh vem kdo sem. Ljudje so se že posnažili, uslužbenci tudi le snažilke delajo hrup s sesalci za prah in premikanjem stolov. Jaz, neki ~~██████~~ in njegov spremljevalec¹⁾ pa čakamo rešilca in se presedamo s stola na stol, da ne končamo pod sesalcem ali metlo. Zunaj se že noči. Zdaj zaslutim kaj se pravi biti nor. Čakati od pol devetih zjutraj do pol šestih zvečer brez jest, pit ali česarkoli za to je treba biti res do kraja nor. Morda pa je to čakanje druga stopnja tajnega psihološkega testa, češ če bo to vzdržal potem je res pravi norec. In sem vzdržal. Do pol šestih, ko se končno prikaže bolničar spremljevalec in se po preverjanju podatkov odpravimo dol. Ne, ne šel! Ko povem, da imam spodaj avto in da sem se zjutraj sam pripeljal, ga skoraj zadene "božje". Zavijajo oči, se spogledujejo in ne morejo verjeti, da se je ta norec, po katerega so prišli res sam pripeljal. Pri tem pozabljajo, da bi lahko jaz ta hip vozil proti Metliki kot normalen človek, če bi bil Dr. ~~██~~ ~~██~~. rekel "ne" namesto "da" ko me je vprašala, ali sprejemem hospitalizacijo. In vozil bi z enakimi fizičnimi in psihičnimi sposobnostmi kot jih imam zdaj, ko sem uradno nor. Torej samo da ali ne je odločil o tem ali pameten ali "arečen" in to moj da ali ne. Bolničar spremljevalec telefonira še na milico nekaj v zvezi z mojo Katro. Nato se vendar odpravimo navzdol. Spetoma še enkrat popisuje moje podatke in podatke sorodnikov. Milčnika sta tudi tu in znova popisovanje Katre mene in sorodnikov.

¹⁾ gre za isto osebo, pacienta - Op. urjedn.

Z bolničarjem se vpričo mene pogovarjata o meni kot, da nisem prišteven in ko predlagam, da sam odpeljem Katro v Fm Polje, s tem vtis samo poslabšam, zato se samo spogledujejo, zavijajo oči in namigujejo. Celo brata hočejo poklicati iz Celja samo zato da bi on odpeljal moj avto od Poliklinike do Polja teh nekaj kilometrov. Končno se že v temi odpeljemo v "narhaus" še prej pa mi zatrdno obljubijo, da bodo pripeljali tudi Katro. Figo bodo, norcu lagati sploh ni laž. Na Studencu me kar za roko peljejo v stavbo, mene in tistega ~~pacienta~~. Ta ~~pacient~~ je ves razmršen in zmedeno gleda krega in pogovarja se sam s seboj, ko pa prosi za cigareto ali ~~nekaj~~ ogenj, je čisto normalen. V stavbi naju posadijo v ~~prazno~~ prazno sprejemno pisarno kjer sva spet majčkeno počakala, ali pa je to tretji tajni psihološki test. Ko se prikaže zdravnik, nizek, čokat, dobrodušnih rdečih lic, okroglih smejočih se oči najprej pomislim kje sem ga že srečal. Švejk, za bogal! Saj to je pravi Jožef Švejk iz Pardubic. Točno ~~tako~~ tako sem si predstavljal Švejka ko sem prvič knjigo bral. No bo vsaj veselo. Pa ni! Po formalnostnem razgovoru in pregledu dokumentov naju napoti v sosednjo sobo - predsobo pekla. Tu te od norcev ločijo ena sama vrata. V tej sobi mi poberejo vse do gole kože tudi uro saj navsezadnje nikdar ne veš kaj bo norec z njo naredil. Lahko bi se na pašček od ure ~~zavrti~~ še obesil. V zameno dobim nekaj čemur tu pravijo pižma; plave zguljene za pol metra prekratke hlače in suknjo ali ~~x~~ srajco enake kvalitete. Mili bog kakšno poniževanje človeka. Dajo mi še natikače, me stehtajo izmerijo tlak in puls. Potem me porinejo skozi vrata brez kljuke, ki se odpirajo samo s posebnim ključem. Prehod skozi ta vrata pomeni prekoračiti Rubikon, ki deli svet pametnih in normalnih od sveta norcev. Prvi prostor je velika in hladna kopalnica z banjami, tuši in stranišči. Od tu vodijo vrata v spalnico in dnevno sobo. Iz te se sliši noro vpitje ~~stik~~ divje pihanje v razglašene orglice in neartikulirano moljanje. Pogled v dnevno sobo pa je zame pravi šok. Tem bolj zato ker se mi pogled ustavi najprej na dveh najhujših primerkih. Eden zaraščen skuštran, divjega in zmedenega pogleda divja po sobi se preriva in divje kriči, vmes pa kdaj in

1) gre za isto osebo, pacienta - Op. uredn.

kdaj pihne v orglice. Drugi s čudno oblikovano stožčasto glavo postriženo skoraj do golega, tudi po obrazu zaraščen strmi z izbuljenimi očmi pod strop kjer se počasi vrti ventilator. Ta drugi ima po glavi več v loku zareslih brazgotin s šivi kar kaže, da so mu že pogledali pod skalp. Torej zdaj vem v katero kategorijo sodim. To, da nekateri drugi izgledajo malo bolj normalni, dva pa celo bereta, to me ne pomiri. Vrže me nazaj v kopalnico kjer sedem na rob banje in skušam začutiti tla pod nogami. Medtem poslušam kako v sprejemni ~~pisarnici~~ sobi stresajo iz moje denarnice drobiž, ga prešttevajo in zapisujejo. Bogme lepa zabava, drobiža za pol kile. Iz dnevne sobe po labodje priplava k meni mlad fant niske rasti in okroglega ~~sihkega~~ zalitega obraza. Da tako čudno ne hodi in glave ne obrača nekam v strop bi izgledal čisto normalen. Po mučnem lovljenju zraka in zateglem "E, e, e" nekaj vpraša pa ga ne razumem, mislim, da je vprašal če sem prvi dan tu. Oddolžim se mu še sem z nekaj vprašanji in razberem, da ni prvič tu, da je ta dan bil celo že doma, pa so ga že čez dve uri nazaj pripeljali. Pove, da je doma z iz ... vasi (prve besede nisem razumel. Ker me začne zebsti, se z velikim gnusom odpravim v dnevno sobo. Če ne bi bil že 32 ur brez hrane, bi bil gotovo rigal. Stvar sem hotel ublažiti tako, da sem hitro stopil k polici in zagrabil najdebelejšo knjigo. Bila je knjiga Jožeta Glonarja ~~o~~ o Baragovih zapiskih ~~o~~ o "Indijanih" izdano leta 1944 torej v času kulturnega molka. Z nuko se poglobim v kak stavek ali sliko, saj tisti nori Posavec vse bolj divja medtem, ko so se drugi v glavnem spravili spat. Nato vstopi nekaj medicinskega osebja in mi odkažejo posteljo. Ponovna prečnja za zvezek, ki je ostal v aktovki za ali vsaj za zobno ščetko, ki je ostala v avtu je spet brez odmeva. Jutri boš dobil - potolažijo novega norca. In jaz ne morem spati, če si ne umijem zob. Bom si jih pa jutri dvakrat, za norca je vse dobro. Morča je to sploh logika ~~o~~ norcev pa trd kot sem je nisem še zapopadel. V spalnici nas je 21. Precej hrvaško govorečih, sicer prevladujejo Dolenjci in Štajerci. Večina postelj je normalnih, če je bela železna bolniška postelja sploh lahko normalna. Dve sta

s vseh strani zamreženi kot kletka za tигра, nekaj ležišč pa je na tleh - ~~ix~~ že vedo zakaj. Na vseh vratih so ozke line z zavesico z zunanje strani, da se da iz varne razdalje videti kar norci počno. Vsi smo že v posteljah le ~~████~~ to je on s špičasto glavo nori po dnevni sobi in hrupno premika mize. Osebjega s silo zvelče iz dnevne sobe najprej na stranišče pa se izkaže, da je posabil kako se lula, nato pa v zamreženo posteljo in zaprejo. Prazen in razbolel želodec, nenavadno in nenormalno okolje i mi ne dá zaspati. Saj bi tudi sicer bilo težko ker nekateri ^žagajo z 90 ali 100 db dva pa mlatita mastne vice (na moj prazen želodec) in se bolj krohota vsak sebi kot drug drugemu. Oni fant z Dolenške v spanju strašno krili in brca odeje letijo in neartikulirani kriki in stoki izžarevajo hudo stisko in bolečino. Še dobro, da ležim na tleh. V razmišljanju o poteh usode, o mejah človeške modrosti in norosti vendar le utonem v norčevski spanec.

21. II. 1976

Zbudijo nas zelo zgodaj morda ob petih ali pol šestih. S težko glavo razmišljam ali sem po tej noči v narhausu bolj ali manj nor. Frišnja norcem - teh nas je pet - izmerijo temperaturo. Nato pride zdravnik. ~~████~~ odprejo kletko in dobita on in posavec obilno injekcijo v rit. Posavec se ob tem niti ne zbudi. ~~████~~ izbežajo iz postelje pa se izkaže, da se je polulal. Grozno smrdi, zganjajo ga na stranišče pa ne najde vrat. Zdravnik je pri vsem tem miren in se še heca "Dajmo ~~████~~, papež je prišel". No kdor če tu vsdržati mora imeti konjske živce. Takoj po merjenju temperature vstajanje in umivanje. Nato pospravljanje postelj. Nekateri to počno s velikim veseljem in hitro naredijo, druge je treba priganjati Posavec pa niti vstal še ni. ~~████~~, to je en stari brez desne roke pod komolcem hiti pomagat drugim čeprav ima samo levo roko, spleh je ta tip tako uslužen, da je kar tečen. Nato v dnevno sobo. Mnogi kinknejo in zaspe saj je zunaj še tema. Poleg mene sede nek nasilniški tip, ki ali spi ali se s kom krega ali pa me žica (sahteva) cigareto. Vsakih nekaj minut novo. Ker

je strašno razdražljiv se ne upiram čeprav je škatlica skoraj prazna. Snoči sem jih dal 5 (cigaret ~~████████~~), zdaj pa me je ta vrag do suhega obral. Pride snažilka pometat in nas naženejo v kopalnico. ~~████████~~ pomaga pometat. Nato nazaj in zajtrk. Črna "bela" kava in kruž z margarino. Strežno osebje govori skoraj vse hrvaško. Sploh sem ~~km~~^{to} opazil že na Polikliniki, da je skoraj vse strežno in pomožno osebje iz drugih republik. Med zajtrkom delijo zdravila, tablete in kapljice. ~~████████~~ se sili pobirat šalce in brisat mizo še preden smo pojedli. Sploh je tip ta tip. Vedno je dobre boljše, hodi po sobi in ploska z levo roko ob štrcelj desne, vnes se smeje kriči živel Tito in poje na pol cerkvene na pol narodne pesmi ali take, ki jih sproti sam zлага. Glas ima čisto pridigerski in vsako pesem konča z smen. Nato nas znova naženejo v kopalnico, da bodo dnevno sobo pobrisali z mokrim. V kopalnici nervoza. Neki šus sedi že vse jutro pod tušem tako da mu voda teče na noge. To neznosno šumenje polno odprte pipe mi gre na živce tega vnetaža pa nihče ne ovira pri tem početju. On nasilni tip, ki mi žica cigarete se alim s kom prička ali pa na ves glas poje hrvaške šlagere stare 10 do 15 let. Poje lepo s poslušom in vsa besedila zna do konca. Včasih kakšno zapoje celo v angleščini. Še bolj hecno pa je ko se med sabo smerjajo ti si ~~xxx~~ zmešan, ti si trd ko aksa ali ti si nor. Kako hecno se to sliši tu v norišnici. Gremo nazaj v z dnevno sobo. Zdravnica odpelje Posavca. Pride brivec - hrvaško govori seveda in sačne se tist^o čemur pravimo norce brit brez narekovaja. Kolikokrat sem slišal v življenju to frazo briti norce a zdaj to ni frasa zdaj to gledam in ker brije tudi mene celo čutim kako se norce brije. A kakšno delo. Skrhana ~~km~~ britev preskoči vsako drugo dleko po vratu pa mi pusti cele njive nepokošene. A kaj bi za norca je dobro. Mene pokličejo na vizito. Šele zdaj za vizito mi daje plašč. V ogromnem prostoru cel zbor zdravnikov, zdravnic, sester, vajencev in vajenk. Spet si ne vzamejo časa za miren in izčrpen pogovor, da bi enkrat dobili celovito slike o mojih težavah. Za to se jim zdi očitno škoda časa. Spet me prekinjajo in z besedami "mi tega ne zdravimo" ali, v Ljubljani boste težko našli služ-
1) gre za isto osebo, pacienta - Op. uredn.

bo še teže pa stanovanje" mi jemljejo še tisto malo volje do tega pasjega življenja kar je še imam. Ko se vrnem z vizite prinesejo v dnevno sobo radijo in ga namestijo izven dosega norcev na visoko polico v poseben zaščitni okvir. Nato pride neki tip s rdečo brado, ta je edini, ki se iz norcev ne norčuje in razdeli kak dela. Nekateri dobijo papir in svinčnik pa naj rišejo, nekateri s steklenim papirjem gladijo letvice, pri eni mizi ~~izrezujejo~~ izrezujejo iz krpic blaga in skaja majhne kvadratke za ~~izrezovanje~~ lepljenke, pri neki mizi zlagajo ščipalke za zavese še nekromirane. Kdor noče ne dela. Brađača prosim naj mi vendarle prinese iz garderobe pribor za umivanje zob pa pravi, da bom šel verjetno ob 11 h ven. No to je še bolje. Ali pa ne. Morda sem bil sedaj prvič ~~in~~ v družbi sebi enakih. Pripeljejo malico; mleko ali čaj po izbiri in kos kruha. V sobo prileti kot raketa Posavec noro se smeje, ne vidi nikogar in pičesar za njim pa pridrvi zdravnica z injekcijsko ~~iglo~~ ^{ko} brizgalko. Pravi zdravnica, da bo šel še na slikanje glave. Ob poln enajstih pride intendant - Hrvat seve da pravimo mu "rišandžija" in naroči mlajšemu strežniku (iz južnih krajev seve) naj prinese mojo obleko. To se res takoj zgodi in v petih minutah sem v svoji "koži". Adijo plave cunje v katerih sem bil 17 ur in pol pravi norec med norci. Pri prevzemu stvari ugotovimo, da so ključke od Katre odnesli reševalci. Z mano v bolnico na Poljanski nasip gre rdečebralec. Zunaj ugotoviva da tudi Katre ni ne samo ključev. Bognie dobro so me včeraj nategnili ke so obljubljali, da bodo pripeljali Katro. Peš greva na avtobusno postajo v Polje in spotoma klepetava kot normalni ljudje.

Norec

Možda mi je bilo u njegovim sinovima in sum no, srećan kadon
opetna skupno u Pulu o premaritno da malo posabim na teška misle
sinovima su ga imaru. In sum se pa malo sposta ali sposta svoje
mimo svoje in vidi mnogo ljudi sposta. In sum pa, savno
kijeta morje. Komejo hofijice greva tudi skupaj na, morje ime je
je kijevo je tudi ona je sveta ut dakev, ut morju, tudi mi skrbavani se.
Kazavim med slijet o nojemu sinovima in tako skrbavani kijevo
u mamu na rekati stike su imno o eni skupno sinovima dakev
ne kakev jeit su sen bil brele na morju o premaritno u Pulu
in sum tam spoznal skrbavani Perino na in se sedaj na
kobra skup obuzemni tako da se razumeva o nojemu sinovima
samo to je id se nua bil sinovima postadeta hjevo je bil kolana
kakev pa gov, do in potem pa moram gov oje postite hjevo sama
ni amozna da bi odelov hjevo se ne sume in hjevo se hjevo
dela kuhov o serodu u Hristovca in ob smecju naroda
no in tako mislim da boste zadovolni s mojim spiskom.

(skrbavani)

Naj bolj mi je lepo v mojem življenju in sem ves, srečen kadar gremo skupno v Pulo v premanturo da malo pozabim na težko moje življenje ki ga imam. In tam se pa malo sprostiš ali spočeješ svoje mirne živce in vidiš mnogo tujih sopotnikov. Ki uživajo na ravne lepote morja. Zmojo kolegico greva tudi skupaj na morje ime ji je ~~_____~~ je tudi ona se veseli od diha ob morju, tudi mi oskrbovanci se razumemo med seboj v svojem življenju in tako oskrbovanke želijo z nemi na vezati stike ki živimo v eni skupni življenjski družini no kakor jaz ki sem bil tretjič na morju v premanturi v Puli in sem tam spoznal oskrbovanko ~~_____~~ no in še sedaj sva dobra drug drugemu tako da se razumeva v svojem življenju samo to je da je ona bolj življenjsko prizadeta kjer je bolj bolana kakor pa jaz. No in potem pa moram jaz njo paziti kjer sama ni zmožna da bi vedela kaj se ne sme in kaj se lahko dela tukaj v zavodu v _____ in območju zavoda no in tako mislim da boste zadovoljni z mojim spiskom.

(Oskrbovanec) ~~_____~~ ~~_____~~

inam jo rad

Draga moja ljubav inam te rad pač zelo, prej ko sva bila skupaj sva se pogovarjala razne stvari o godobi in v ljubezni v ljubezni pa takole da sva se igrala in da sva na skrovaj poljubčkala in vseh ljubezni sva se pogovarjala tako tudi včasih skregala ampak ne zares zaradi ene napačnih žensk, ampak ljubezen ne moreva uporabiti ker ni dovoljeno ampak upam ampak upam da bova šla kmalu za stalno domov potem bo vse kar si želiva.

oskrbovanec

O SREČNI DAN

Nekoč sem bil zelo zdolgočasen. Bil je oblačen, zaspan dan, kakor je tudi danes, ko to pišem. Telefon je pozvonil. Strežnik je odšel k telefonu. Po dolgem hodniku se je razlegal strežnikov glas: "Hermaani! Misliš sem, kaj je le to, morda moram v ambulanto ... toda glej, strežnik pravi: "Hitro se obleci, obisk imaš!" Razveselil sem se. Toda kdo bi le to utegnil biti? Preoblekel sem se nahitro ter odšel ugabsjoč kdo je. Glej, presenčenje, bila sta ~~XXXX~~ in njegova žena. Le bežno sem ju poznal. Nekoč smo skupaj silvestrovali: "Prišla iz Murske Sobotne in sva se mimogrede pri tebi ustavila: reče ~~XXXX~~. Nekaj časa smo se pogovarjali, nato pa sem spet ostal sam.

~~Ime avtorja~~
oskrbovanec

OB MORJU

Ko sonce se dotakne morja,
ko spomnim se na tisto noč
in tista najina obzorja,
začutim v sebi svojo moč.

Pred nama morje je ležalo,
pred nama silni roji zvezd
kot bi na nebu tam ležalo
na stotine lepih mest.

Zdaj morje buta v mojo rano
na nebu duše ni več zvezd,
med nama vse je pckopano,
najraje v grob bi s pustih cest.

KAJ STE MI ZAMERILI DA NE MOREM DOMOV

Jas sem bil v Avstraliji tam sem začel nekaj čutit, pozneje pa sem zaslišal nekaj, kar nisem stalno prav slišal mislim si da me je to začelo motit. Zaradi tega nisem mogel več spati, povedal sem to zdravniku kateri me je poslal v bolnico. Od tiste dobe sem pa bolan. Seveda stalno več nisem slišal, odkar pa ne slišim sem pa klub temu še bolan, namreč sedaj je v redu, mislim si da sem tolko ozdravel da bi lahko tudi že kaj doma pomagal. Brata imam pohabljenega oče je že star jas se pa čutim tolko sposobnega da bi saj nekaj časa bil doma dokler nebi sam začel preživljati mislim delati. Tukaj v terapevtskem moškem oddelku sem že priden.

MOJ PES

Naj ljupše mi je v mojem življenju da imam lahko v zavodu v Hrastovcu svojega psa da mi je bol kratki čas v mojemu težkemu življenju on ima mene rad jaz pa njega ker je zelo zvesti do mene ga imam za naj bol dobrega življenjskega prijatelja.

Teško mi je pri srcu ko ne morem iz oddelka k njemu. Skrbi me ko še ni cepljen, če se mu kaj pripeti. Prosil bi medicinskega tehnika da bi šel čim prej kakšni v Lenart z menojo da gnala psa na cepljenje. Naj ljupše mi je ko gremo skozi hosto na sprehot kjer tam se spočijejo človeški živci in človek se tam v hosti tudi iz prosti in pozabi na življenjske težave.

KAKO MI SE GODI V ZAVODU

Od gđaj sem prišo v ta zavod sem upal da se bom vsaj malo smiro. Ja sem malo zdaj zadovoljen kaj sem tle v zavodu. Najbolj sem nesrečen ko sem zgubo nogo in sem upal da ni več življenja zame. Tle v zavodu me saj malo razume in mi pomagajo da nisem sam na tem svijetu.

Zelo sem zadovoljen z uslužbencima kaj imajo potrpljenje znami in nam pomagajo da dobro živimo. Tle v zavodu Ja sem zelo zadovoljen kaj nam dajo hrano in za obleči vse kaj rabimo in dobimo. Hudo mi je kaj nimamo saj malo slobode da bi hodi malo okoli. Useno se trudim da bi bil priden pa mi ne gre od ruke nego mi samo gre da se malo pohecam s pacientima ali z uslužbencima in zato mislim da me imajo za slabega pacienta. Upam da bo prišo dan da me bojo poboljšali in naredili zmene pravega človeka, ke Upam da bojo imeli potrpljenje z manom

Lep Pozdrav
od Pacenta

UVOD

Uvoda ni

V sobi stoje postelje,
 ki so privite k tlom.
 Na njih sede in leže ljudje
 v modrih bolniških haljah
 in po starinski navadi v kapah.
 To so blazni.

(Anton Pavlovič Čehov: Oddelek
 št.
 6.)

Nekomu se je zmešalo, so na ves glas tulili presenečeni ljudje na vrhovih dreves. Bile so smreke, ampak komu se je vseeno zmešalo. Približalo se mi je lepo dekle, ki je bila prijateljica mojega dekleta in mi čebljala nekaj hudo polimeriziranega. Vse to čebljanje mi je najprej napolnilo palec na nogi, nato vse ostale prste, se počasi dotaknilo sunanjih okončin in počasi prodrlo v notranjost telesa, kjer se je najbrž ovilo okoli srca, nato pa se je vse skupaj preselilo v del telesa, kateremu normalni ljudje pravijo glava. Tam je obstalo in se začelo režati. Bil sem vesel, da se čebljanje smeji. Dekle se je oddaljilo. Po pravilih bi moralo oditi še čebljanje, vendar pa je iz vljudnosti ostalo. Bil sem prepričan, da se bo razdelilo na dva dela. In se je res. Začel sem plesati rumbo, pa čeprav znam samo shake, po glavi pa so mi krožili avioni. Bili so zeleni in so molče krakali po mojih možganih. Ko zdaj premišlujem o času, ko sem imel še možgane, mi solze same od sebe prisopihajo na konce prstov. Zdaj imam namesto možgan avione. Podobni so kameleonu, kajti zdaj so rdeči. Plesal sem rumbo naprej. Namesto krvi se mi je po žilah pretakal rum. Bistvene razlike sicer ni, ampak med hitro rumbo in počasno rumbo je. Pri hitri sem plesal počasi,

pri počasni hitro.

Počasi sem vse dojemal. Ura je kazala devet. Odplesal sem ples. obenem pa sem odplesal iz dvorane. Je to mogoče? Je mogoče tisto obupno čebljanje? Dekle, s katerim sem hodil, se je razhodilo in shodilo z drugim. Mislim, da je z njim shodila v postelji, vsaj tako je zatrjevalo čebljanje. Ampak, saj je še včeraj rila po moji postelji. Avioni so postajali vedno bolj kvakasti in vsiljivi. Čebljanje je odšlo na stranišče. Moji puncji pa je bilo - mislim vsaj tako - ime Klokinda. Pohodil jo je Konrad. Po vsej verjetnosti je bil človek in celo moj prijatelj.

Opotekal sem se proti svoji kletki. Še vedno so bili ^{moji} v možganski skrinji avioni, okoli pa so kokodajšali helikopterji. S tisto kletko sem mislil na svoj dom. Hotel sem domov. Ampak nisem in nisem mogel. Demoni so opravili svoje, izbrisali smisel doma, ter mi dali smisel premišljevanja o neki zelo originalni stvari. Mislim, da so to zelo originalno stvar odkrili v prejšnjem stoletju. Dali so ji ime avto. Že od takrat so ji posvečali veliko pozornosti. Vsek, ki je imel ~~zrak~~ to oslarijo, bodisi da se je zanjo pehal, bodisi, da mu je padla z neba, je bil ponosen nanjo. Takoj, ko se je vsedel v oslarijo, ni poznal več samega sebe, pred očmi so mu migetali znaki velike važnosti in dobroimetja, vmes pa so se štulili prometni znaki. Blodil sem torej po ogrdu blatnih ničvrednih ljudi in se prikotalil poln obupa do zelene črte. Zelena črta je izginila in namesto nje je nalahko priplavala rdeča črta in se vila med avtomobili. Vse bolj in bolj jih je prepletala in končno pograbila tudi mene. Zvila me je med avtomobile. Avioni so spustili v moje roke velik kamen. Bil je lep rjav kamen in ni niti sakričal, ko je priletel v lepo svetlečo stvar. Povzpel sem se na tisto stvar, ki je tako čudevita za nekatere ljudi, pobral kamen in avioni so se krohotali naprej. Premikal sem se kot poševna stena opolne in čez nekaj časa zopet. Obme se se prilpile ovijalke in roke in kinoprojektorji (in sploh vse). Bolj velik avto je drvel. V svojem drebovju je peljal

vlomilca.

Včasih sem imel rad uniforme. To pot ne. Niti kape mi niso bile všeč. Iz drobovja avtomobila so potegnili vlomilca. Avtomobilu je bilo baje ime Pepica ali Nodica, ne vem že več, vlomilcu pa je bilo ime jaz. Jaz in vlomilec, vse to je bilo isto kot krompir in krezek, bil pa sem tudi objestnež. Avioni so bili v zraku. Šest jih je medtem strmoglavilo in razvila se je rumena pena. Okoli mene se je trlo uniform. Vzeli so mi vse, pogledali v dušo. Bili so belci, ko pa so mi pogledali v dušo, so jim obrazi postali črni. Tudi moja duša je bila črna. Govoril sem z balonom. Vendar je molčal. Namesto zelenega obraza je kazal svoj lastni obraz. K vragu vse skupaj. Imel sem dve teti. Nobene ne maram. Balonček pa le ni počil. Sicer pa, ali sploh veste, da je imela Klokilda krive noge?

Ko sem tako sedel med uniformami, sem že skoraj začel verjeti, da sem nekoč napisal tele besede:

JE, KER JE, PA NE ZATO, KER JE.
STA DVA: ON IN NJEGOVA DUŠA.

Ampak za božjo voljo, kje sta zdaj? Mene in moje duše ni več. Namesto mene so mi postavili spomenik papirja in pisalnega stroja, namesto moje duše pa krastačo. To me sploh ne moti.

Nekdo me je precej dobro klofnil. Eral sem liste in lističe in občudoval nesmisel smisla. General Shakespeare bi dejal:

BITI ALI NE BITI,
TO JE TU VPRAŠANJE.

Nekdo mi je dal častne roko. Nato sem se počasi odpravil domov. Iz nosa mi je tekla kri. Še danes se spominjam, da je bila rdeča. Ali ni čudno? Ispod blazine se je slišalo čebljanje. Jaz pa nisem spal. Osem ur pozneje sem bil pripravljen priseči, da Grška Akropola stoji sredi Sibirijske. Prišel sem domov in šel zopet ven, pa

zopet domov, pa zopet ven. Nekdo je telefoniral. Bral je časopis. Jas ga nisam. Ko sem ga, sem se spotil. Bil je gasilec.

Bral sem časopis. Prav počasi sem se ljubko zakrohotal. Avioni tudi. Postajal sem enak Akelsaniru Makedonskemu.

Sprejel sem vabilo avionov in se odpravil v svet. Brodil sem po tem ubogem svetu. In ves svet je bral časopis. Klokildine noge so se poravnale od začudenja. Konrad me je očetovsko trepljal po ramah. Drugi so tonili v moj spomin in se spreminjali v podkovane konje sredi puščave. Avioni so jih spremenili v besno debati-
rajočo vijeličasto kačo. Bilo je ogabno. In tako sem taval in dajal obljube. Prepoznal bih, če me bi.

Zvečer sem se odločil za pct naprej. Prvič v življenju sem postal pogumen. Mojega poguma ni nihče slutil. Počasi sem sabingljal s glavo navzdol. Vrat je bil ljubko privesan. Avioni so utihnili, pogum ja razel. Kri je križala v možgansko praznoto in vse skupaj se je ustavilo. Zopet zezan. Glava je padla navzdol, vrat se je razletel. Padal sem. Izgubil sem spomin, pa dobre voljo, pa met in spoštovanje. Avioni so se zarili v zemljo. Kri je postala bedasta. S krvjo vred pa sem jaz postal še bolj bedast. Prikotalil sem se v sobo. Videl sem štiri preplašene oči. Kmalu se jih je nabrlo še več. Zopet je pripeljal avto. V svojem drobovju je odpeljal samomorilca.

Peljali smo se v Pakistan. Nekdo je imel živčen obraz in vsiljiv karakter. Vzel sem dicto in mu odrezal glavo. Začel se je krche-
tati, jaz pa sem igral domino. Menadoma je padla bomba. Počila je tako hudo, da sem sbežal. Za mano so tekle oči. V kletki sem rasal. Sanjal sem o svojem pogrebu. Bil sem ganjen, da sem vsaj enkrat v življenju gledal svoj pogreb. Pogreb so prekinili budilci. Prišel je nov avto s novim drobovjem in odpeljal bla-
naša. Njegov cilj je bil paviljon št. Polje. Avioni in jaz smo se začudeno evahvali.

LASCIAE OGNI SPERANZA
 VOI CH'ENTRATE
 (Dante Alighieri - Pekel)

II.

Grški princ ima rdečo piko na nosu. Slekli so me in me vtaknili v sardeče cunje. Oplazila me je plava luč. Bilo je čudovito. Nekdo je potegnil vodo na stranišču. Po sobi se je prelival zanimiv smrad. V hipu sem spoznal, da se soba deli na dva sektorja. Na glasno in rahlo smrčeče in na glasno in rahlo prdeče ljudi. Postajal sem sveboden. Grški princ se je tresel od smeha in pika na nosu prav tako. Spravil sem se spat. Moje avione so prišli obiskatx. Avioni mojega soseda. Razvilo sež je živo kramljanje, jaz pa sem petonil v spanec.

Nad glavo sem opazil mačko. Bila je velika rdeča mačka. Le kdaj pa kdaj je seleno zalajala. Priplesala je miš. Bila je rez pravcata miš. Zletela je pod blazino in saspala. Jaz tudi. V glavo se mi je saletela misel o nedolžnosti. Avioni so mi dejali: Nedolžnost je predsodek vere, zato bi bilo najbolje, če bi bili vsi brezmadežno spočeti. Svet je obupna menažerija.

Prebudil sem se. Dali so mi jesti. Opazoval sem živali, ki so ledle okoli mene in z zadovoljstvom opazil, da postajam žival. To bi bile Klokildi morda všeč in noge bi se ji vrnile v prvotno lego. Dobil sem obisk. Bela halja, ki me je obiskala, je govorila s čudovitim enoličnim glasom. Halji moji enozložni odgovori niso bili všeč. Želel sem igrati šah s svojo dušo. Matirala me je. Opazoval sem soseda. Po poklicu je bil upokojena uniforma. Nekdo je vzdihnil, da ga boli glava in upokojena uniforma je besno sakričala, čemu eksekucija. Useknil sem se. Na glavo so mi posadili nekakšno čelade iz gumija in jo strahovito zategnili. Nato so mi svtili z nako grozno svetilno rečjo naravnost v oči. Hotel sem besneti. Bele halje so se igrale s instrumenti. Uniči-

li so me. Strli do kraja. Postal sem absurden konj. Počasi sem žvečil Freudovo knjigo pred seboj. Edina tolažba. Krakanje okoli mene je napolnilo bombne trezorje mojih avionov. Tudi njih se je lotevala brezupna nemočnost. Začel sem buljiti v zid.

Debil sem obisk iz kletke. Lastnik^{ki}kletke, je prišel k meni, se je tresel. Hotel je, da bi se na vsak način naučil streljati. Streljal sem. Hotel sem uničevati.

In zopet te obuphe halje. Bilo jih je vedno več. Začel sem surdeti po gnilih jajcih in moje telo se je razletelo na tisoč koscev. Izgubil sem svoja čustva, ponos pa je zbolel. Pot naprej je bila nemogoča. Zato sem se zagledal v mrežo. Na njej je visela šunka. Nihče mi je ni hotel odrezati, zato sem začel popravljati ure. Za mrežo nisem bil sam. Hudički okoli mene so besno poskakovali in si brisali nos. Eden od njih mi je pokazal jezik. Prav počasi sem postajal general. Osvojil sem svet in ga raskosal na dve državi. Moril sem, pobijal sem, ljudi obešal in stal na čelu velike države in mogočne vojske. Moji prijatelji so bili moji polkovniki. Bil sem zadovoljen. Povsod sam smeh. Zakaj? Kaj je res vse tako bedasto? Nič ne znajo razumeti. Vse propada v meni, vse se ruši, padam v teman prepad. Strahotno. Pograbil sem bolniške liste in legel v posteljo. Počasi sem začel brati to zamotano literaturo, dokler mi je niso istrgali. Barbari. Začel sem ljubiti Karla Maya. Obenem sem sovražil njegovo popustljivost. Bele halje tega niso razumele. Vendar navkljub vsemu: čemu njegova popustljivost? Vsakomur bi samo odpuščal, nikoga ubil in se samo pretepal. Jas se ne tepem rad, zato ne bi nikomur odpustil in vsakogar ubil. Odležil sem knjigo in iz oči bleknil dolg, zategel pogled.

In tako sem umrl. Vsak večer. Bilo je prekrasno. Umiral sem in umiral, ter umrl. Postal sem lepa žival. In tako sem se začel jokati. Petem sem poljubil blazine in zaspal.

Drugo jutro sem se prebudil še bolj sovražen. Dočivil sem nekaj

pozitivnega - selitev. Bele halje so se nečesa zelo ustrašile. Zdaj so prijaznejše. Jaz tudi. Po pošti sem dobil konček zadovoljstva in avioni so malce oživali. Začel sem se spraševati, zakaj ima grški princ piko na nosu.

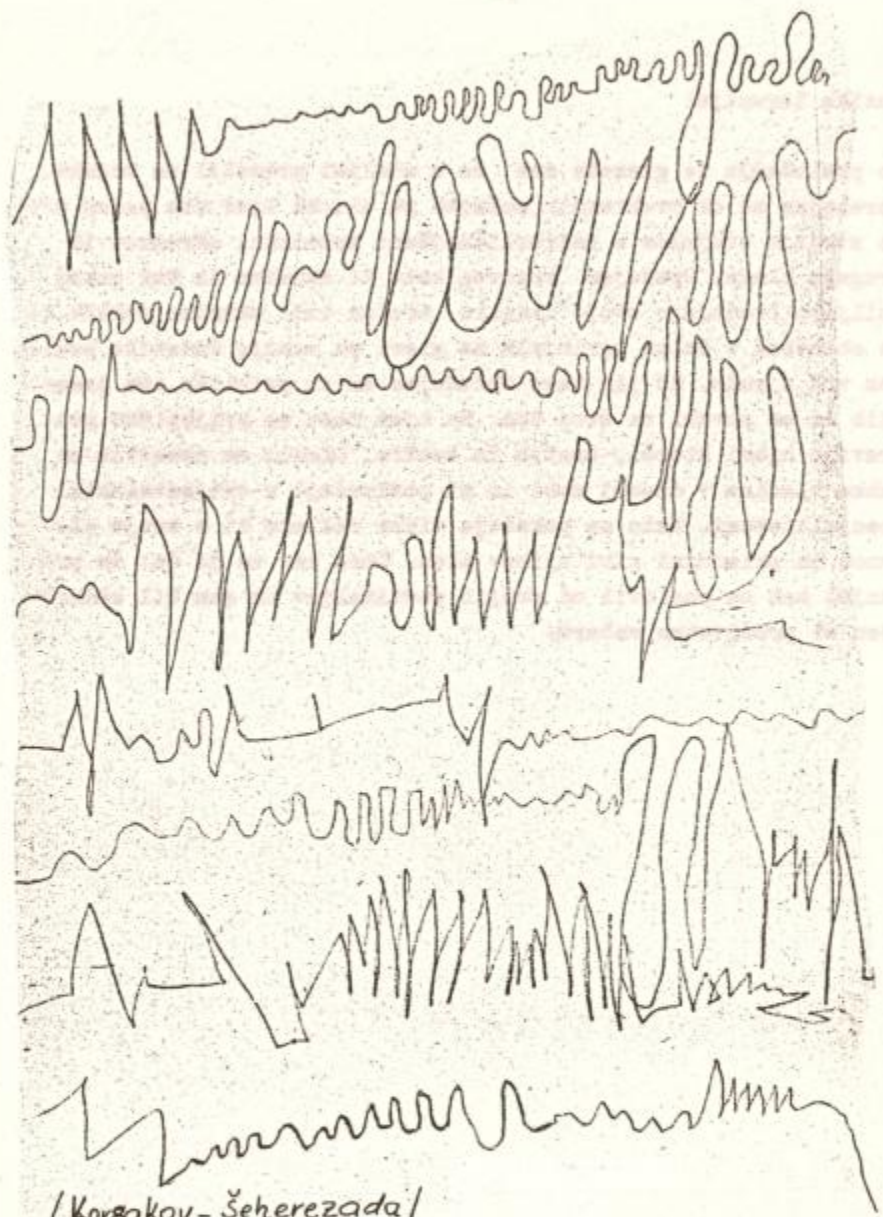
Obiskali so me beatniki. Naj mi oprostite. Dolgi svaljki so jim frotali v vetru. Navkljub vsemu so me prijazno gledali. Premišljevati sem začel, čemu ti dolgi svaljki. Morda zato, ker hočejo biti sanimivi ali pa iz osebnega užitka. Ne, osebni užitek odpade. Samo en človek obstaja v mojem spominu, ki mu služijo svaljki v ta namen. Vendar tega ni tu. Odpravil sem se nazaj.

Na dan so mi dali po šest ur vrnitve v civilizacijo. Priznam, to je mučen občutek. Vzdržal sem, čeprav z muko. Bil sem vesel, da sem s seboj nosil nekaj kugi podobnega. Vsak dan sem se vračal v paviljon. Izmisлил sem si prijetno zabavo in se utapljal v njej. Avioni so bili mirno parkirani. Začel sem se čuditi svojo onemoglosti. In zato je grškemu princu zginila pika na nosu. Mene pa so odpihnili iz paviljona št. Polje. Počasi sem odšel in z menoj še nekdo z avioni namesto možgan.

Srečal sem človeka, ki sem ga bil že zdavnaj zavrgel. Najino prijateljstvo je bilo podobno hribom in dolinam. To pot je bilo prijateljstvo podobno ravnini. Bil je eden tistih, ki sploh ni spraševal. Morda sem se zato navezal nanj. Začel sem lezti iz teme. Ko sem se pogovarjal z njim, se je približala še druga oseba. Bila je sicer ženska, ampak zame ni razlike. Moja čustva so zopet začela oživljati, vendar zaman. Spoznal sem da sem le kup železa. In morda sem tega vesel. In zdaj me je toliko, kolikor je sonca nad nami, namesto kosti imam ceste, namesto srca imam avto, namesto notranjih organov za zamrznjene race. Zapustila me je tudi duša, namesto možganov so še vedno tisti prokleti avioni, skratka, tak sem, kot sem si vedno želel. Če se bo moja duša kdaj vrnila, bo naletela na take spremembe (da se bo zgrudila od začudenja). Želim si le to, da bi postal del ali pa celoten mehani-

sem nečesa absurdnega in da bi premišljeval o vseh bedarijah, ki obkrožajo svet. Morda bi postal celo kuhar. In ko tako stopam po ulicah, se mi motajo po glavi dolgolasci, Klokilde, paviljoni, prijatelji, prijateljice in ostala menažerija. Tako sem sklenil, da bom začel smrdeti po gnilih jajcih in da bom pustil, da mi ostanke mojega telesa razneso po vsem svetu. Vendar, ko jih bodo raznašali, si bom vroče želel, da teh kosov telesa ne bo nihče videl, slišal ali se jih dotikal. Sicer pa, kaj me briga, včeraj me je pičila bolha.

Marec 1967

/Korčakov - Šeherezada/

Handwritten text at the bottom of the page, possibly a library or archival stamp, which is mostly illegible due to fading and bleed-through from the reverse side of the paper.

Muzika terapijal

Ob poslušanju te glasbe sem se z mislimi preselil na orient. Sprehajam se ob prekrasnih mošejah po ulicah kjer ena poleg druge stojijo stojnice z najrazličnejšimi spominki, okraskov in drugega blaga. Opazujem trgovce kako ti spretno in kar nekam vsiljivo prodajajo svoje izdelke. Srečam tudi skupino deklet ki so oblečene v dolga ogrinjala na glavi pa nosijo čudovito poslikan vrč z vodo. Ko jih tako občudujem se mi približa ena izmed njih in me povabi na svoj dom. Na njem domu me prijateljsko pozdravijo njeni starši, bratje in sestre. Udobno se namestim na mehke blazine v dnevni sobi in mi postrežejo z orientalskimi specialitetami. Nato se pokažejo vitka dekleta ki s svojo eleganco in skladnimi gibi njihov ples. Toda ker me je čas že priganjal sem se poslovil od svojih gostiteljev in sem bil zadovoljen ob preživetem večeru.

Teksti od strani 38 do 44 so nastali ob poslušanju glasbe v času muziko terapije - Op. uredn.

Handwritten musical notation in a cursive script, consisting of approximately 18 lines of notes and rests.

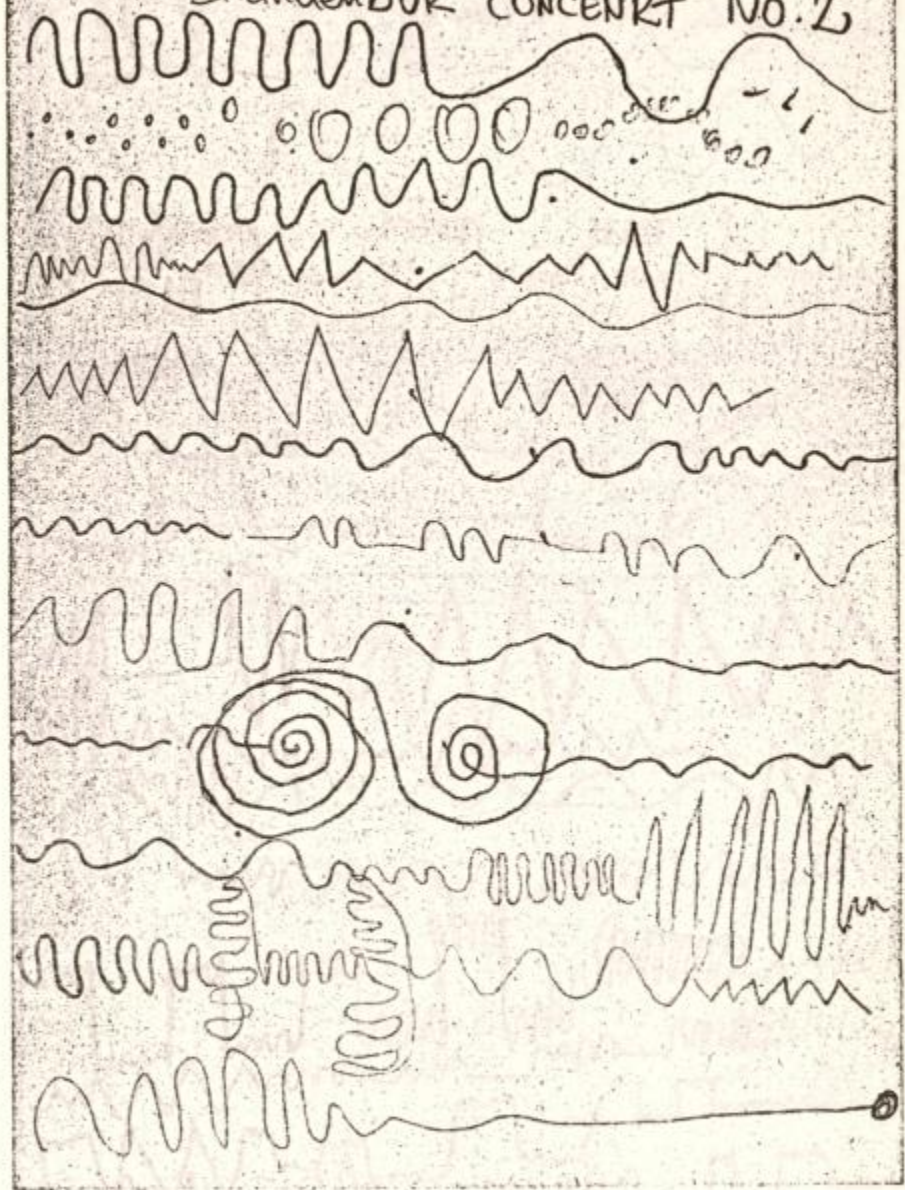
/Korsakov - Scherezada I

Ob poslušanju predvajane glasbe sem se v mislih preselil v mirni kotiček narave, med travnike ob robu gozda, kjer se vije in žubodra bister potoček in razposajen potoček. Veselo poskakuje preko z selenim mahom obraščeni kamnov in redostno hiti naprej. Nad njim se v veselem ritmu spreletava rumen metulj, ki nikakor ne more ujeti trenutka, da se potok umiri in bi v njem ujel svojo senco. Hiti za potokom vedno dlje, ne zmoti se niti za brzice, niti za nevarnosti ki prežijo nanj v zraku, vztrajno, tako dolgo da se potok le umiri in da v njem le lahko zagleda svojo podobo.

Magdalena Karmelj

sem v dvorani, ki igra orkester in komaj čakam da bodo končali.
Imam občutek, da me nekdo stalno praska nezaželjeno po glavi.

BACH K. No. 1017
Brandenburg CONCERT No. 2 I

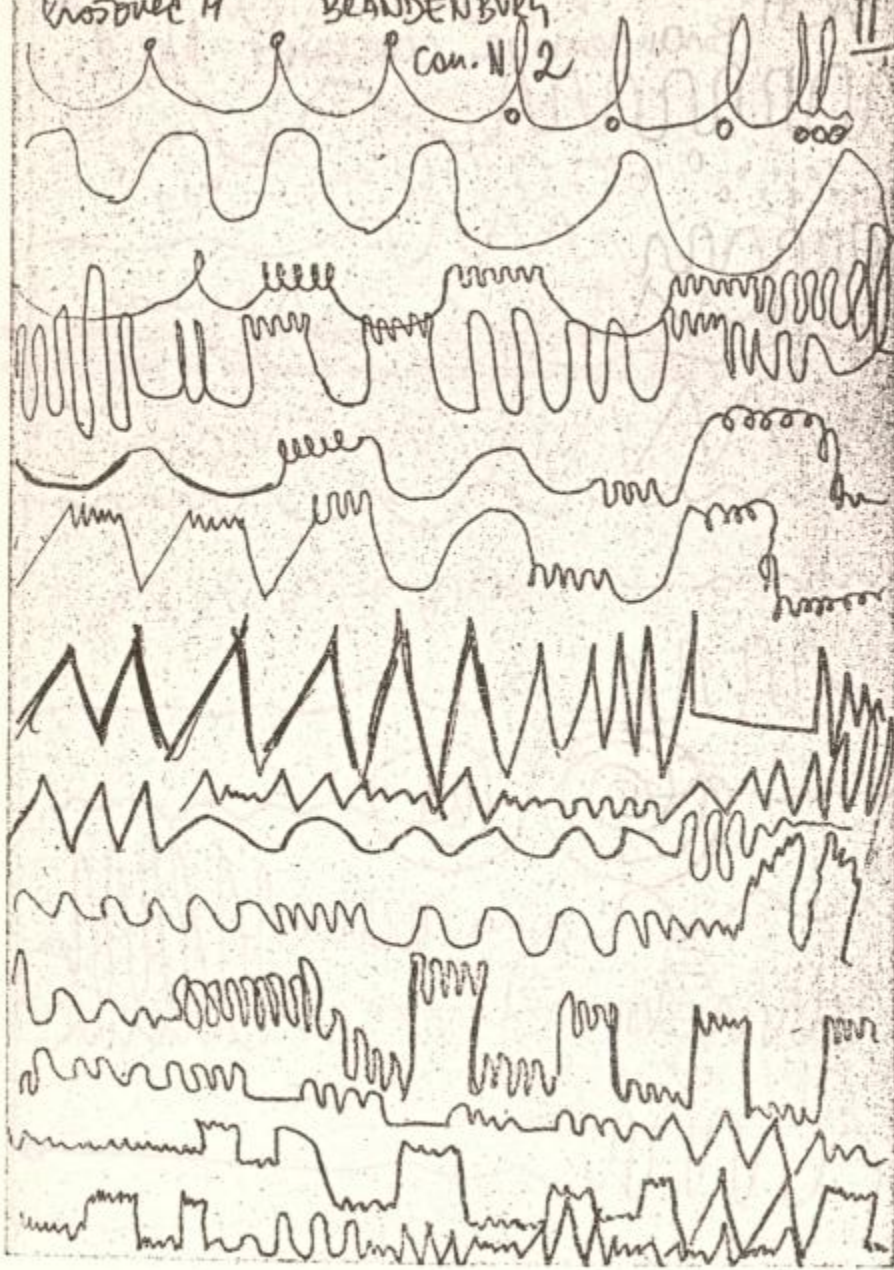

KROSDORF H

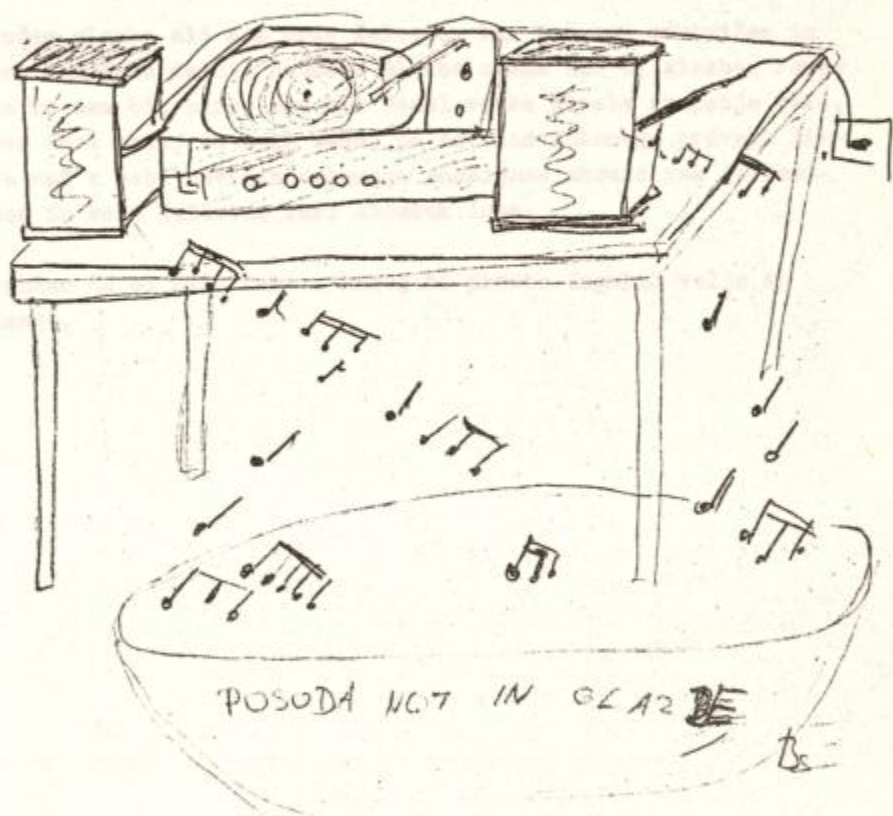
BRANDENBURG

CON. N. 2

II

no potușau to afardo, re potușau toj lălușe pot și
 me neta noul. Pe toj afardă nimeni nă noul, splda re
 pe potușau noul. Ce po li klali stare no noul
 lașă, li kil toj noul.

Poslušam glasbo ali sem prav žalosten ker pač sem omtvičen in bolan in nič ne deluje na mene glasba nimam nič od glasbe. Povem pa to ko sem bil zdrav sem bil vesel vsake glasbe in petja tako, da sem imel nekaj od tega sedaj pa nevidim nobenega pravega življenja več v sebi nevidim nobenega nasmejana obraza vse je zamišljeno in zelo žalostno taki občutek imam.

Pa vendar če bi bilo tako z menoj bi prosto izgubil voljo do življenja.

ZAČETEK

Indija - ORIENT. Kričeč pazar - tržni dan. Masa ljudi pred sinagogo - vrvež, pod palmo pleše na pol gola indijska lapotica trebušni ples. Sedeči trgovci z prekrižanimi nogami ponujajo kriče razno južno sadje in bleščeče okraski. Živopisani folklorno oblečeni Indijci v dolgih kaftanih in belih tunikah z feredami zastrte skrivnostne ženske v do peta zaprti širokimi hlačami - dimijami. Vsa orjentalaska misterijeznost ki neji na nepoznanko se krije v tej temperamentni glazbi. Sodeljujejo - bobni, piščali, razna tolkala, brenkala, kastanjete, ter gongi ki so še posebej značilnost za to zvrst glazbe.

II. del.

Pot skozi puščavo - na velblodjem hrbtu ki se enakomerno počasno giblje po od vročega sonca ošarjenem pesku. Skoro da naveličana monotonost veje iz te glazbe. Vse kar se dogaja je v tem odlomku zelo počasno. Morda se čudi prisotnost utrujene žejne narave. V tem se odraža tudi dolga pot karavane ki komaj čaka da pride do prve oaze.

III. (obrat plošče)

Kljub temu da je na obratni strani plošče prav tako indijska glazba, pa se ta vendar spominja na prav drugo izpoved. Razna tolkala istopajo bolj kot padajoče kaplje dežja ki moči v monsumski suši, osušena puščavska tla. Nekaj spomladenske oživljajočega je v tej glazbi. Prisotna so tudi človeška bitja ki v živem skoraj pogovornem ritmu prikazujejo prisotnost tudi živalskih glasov morda psov ki jih nečdo odganja. Občutijo se tudi mehki skoraj jokajoči glasovi. Morda so to otroci ki jih nečdo tolaži, ali pa je to svarilo pred lakoto.

IV.

Večer. dan se odmika, tudi ritem je bolj umirjen. Krajina in ljudje počivajo in spe. V daljavi zavijanje kojota ki si išče sli hrane ali družice. tudi pesem samotnega brenkala je še prisotna, morda je to izpoved zaljubljenega mladeniča, ki bi rad prav ob nizki luni izpovedal svoji izvoljenki da jo ljubi. To je ritem skrivnostne Indije

Spominja me na prost dan, ko ni potrebno iti v službo. Dobro razpoložen vstanem, dan je lep, zato vzamem koso ter grem kosit. Ko grem v klet natočit vina, se niti mati ne jezi, ker že s jutraj pijem. Kmalu pa mi postaja glava vse težja in delo mi ne gre več tako od rok.

Poslušam glasbo ali sem
prav inabosten ker pač sem smrtučen
in holo in nič ne deluje na mene
nimam nič od glasbe. glasba

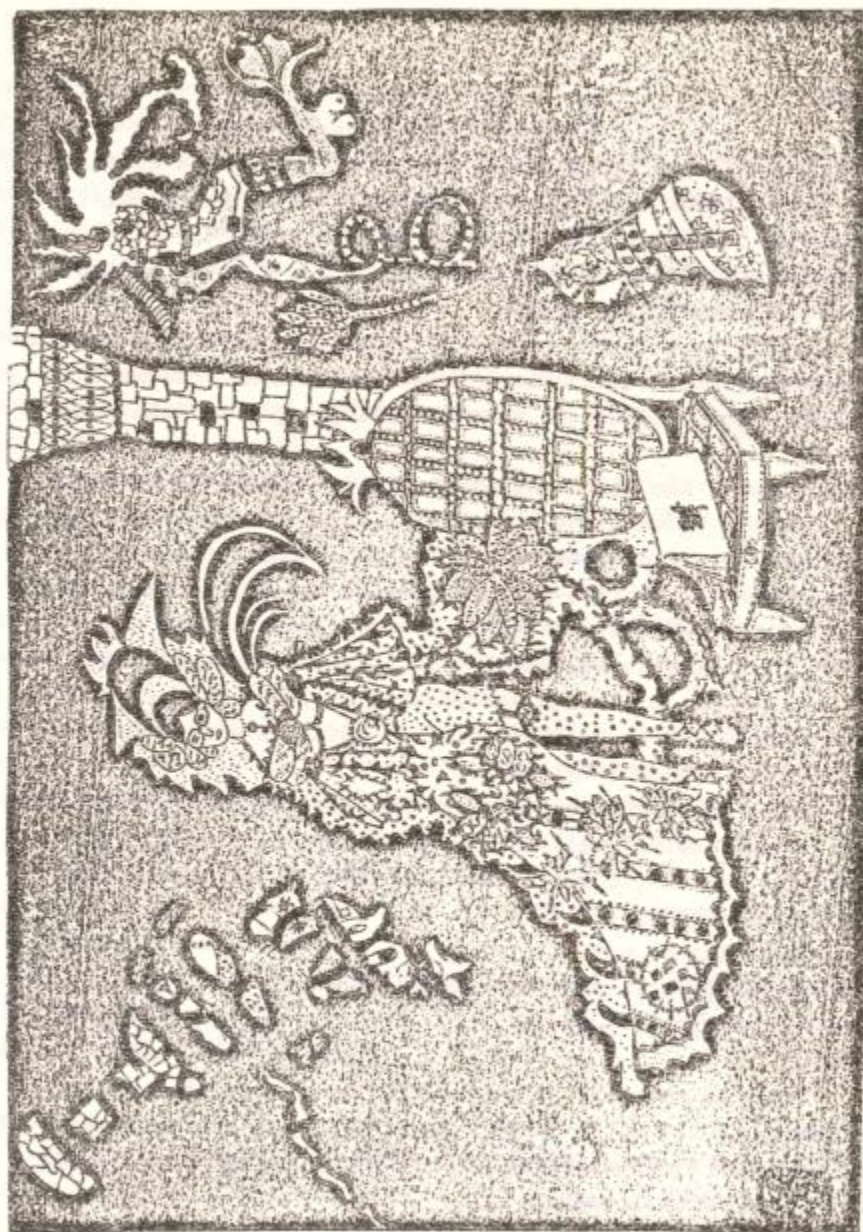
Povem pa to ko sem bil mlad sem
bil vesel vsake glasbe in petje tako
da sem imel nekaj o tega sedaj pa
pa ne vidim nobenega pravega življenja
neč v sebi ne vidim nobenega mirja
na obrata voje je namirjena in malo
inabostno taki občutki imam.

Pa vendar če bi bilo tako in
menoj bi pristo in gubil vojo do
življenja.

Barije ^{Nid}

IMEL SEM JO RAT

Ko sem bil še star 15 let sem nekoč imel v gozdu sestanek z nekim dekletom. Odšla sma po pchorju malo na izlet, in sem ji reko naj se vsede malo dol, ona pa ni hotela, Tako sva še šla naprej, naenkrat slišiva se sosedu kakor z konji fura, ona se je vsreel vstrašla pa je začela letet, jas pa za njo, ko sva se vračala sva srečala dva zajčka skupaj, bila je spomlad, in seveda je bilo vse v zelenju, seveda midva sva šla naprej, njej se je mudilo domov, preden sva prišla iz gozda, sva se ločila ona je šla domov in jas tudi, seveda sva bila vsak iz druge vasi, in tako se je končala najina ljubezen, po drugih željah.

POGOVOR.

ONA, Naj se slečem, zakaaj pa ne, stvari ni ~~iz~~ treba komplicirati. /zmeče obleko s sebe, se izzivalno vleže na posteljo./

ONA, kaj še čakaš, daj no, zvrni se name.

ON, Takoj, ampak vsaj gate si moram slečt ... / zmeče obleko s sebe in se postavi pred njo./

ONA, no pridi že a te bom morala še prosit, da ~~iz~~ me boš nategnul

ON /hoče obdržati vodilno vlogo in se avtomatično vrže na njo, jo objame - rutinski objem, roka mu drsi po njej od čela proti ustnicam/

ONA, no v redu, kar začni natepavat, moja luknjica je pripravljena, da sprejme višek tvoje energije ... jaz sem cisterna ti pa nafta. /pogleda ga ljubko v oči in ga poboža po zatilju/

ON /rahlo zmedeno/ .. ti, poslušaj, dobro veš kaj hočem in zato mi ni ~~iz~~ treba držat predavanj iz retorike ... ah

~~ONA~~ ONA, vem, kaj hočeš, samo če je to res TISTO kar hočeš, vzemi si, zamislil si da sem samopostrežba

ON, če ne boš tiho ti ga bom vtaknil v usta /se zareži in gre s penisom proti njenim ustnicam./

ONA, pa daj, pa še spermo ti bom požrla, saj to je edino kar si zmožen dati, edino genitalije te še delajo človeškega!

ON /zmedeno pogleda, obraz izraža osuplost in jezo, oči nepremično gledajo vanjo./

ON, kaj naj zdaj to pomeni ...?

ONA /smehlja ječe/ ... nič, no nategni me že ...!

ON /besno/ poslušaj ti punca ... še eno tako pa te zabrišem skozi vrata

ONA ... tipična reakcija zakompleksanega sedista, sicer pa te ne razumem, hotel si me imeti, torej vzemi me, sem samo trimsteza za dokaz tvoje moškosti ... no daj mi ga že nekam, morda se boš potem počutil topleje ...

ON /zvali se zraven nje, izraz negotov./

ONA /rahlo ga poljublja na ustnice, z roko ga poboža med nogami/ ... pogledj ... kako dostojanstveno je to tvoje spolovilo ... po-

glej kako se dviga ... kot iskrica upanja ...

ON, /ji skoči v besedo/ ... kakšnega upanja?

ONA ... kaj sem jaz ...? Nič, samo dokaz za potrditev tvoje
moškosti in sesalec tvoje sperme ... si sedaj zadovoljen?

ON /diplomatski nasmeš, pogovor hoče speljati na drugo stvar./
... zanimivo, torej to dvoje mi daš, skratka to naj pomeni, da
si ti samo objekt, s katerim se jaz potrjujem oziroma potrju-
jem samega sebe ...

ONA ... ja tako nekako, samo z razliko, da ti potrjuješ samega
sebe, ampak samo svoje životarjenje, ki se bo pomešano s spermo
utapljalalo v moji luknjici.

ON /vstane prižge cigaret in se spreha po sobi ter samega sebe
ogleduje z mešanimi občutki/... veš kaj punca, nekaj resnice je
v tem, ampak če me misliš še naprej tako masakrirat, si ga raj-
ši vršam na roko, tebi pa prikrbim ustrezno svečo po JUS-u ...!

ONA, svečo prihrani zase in si jo prižgi v trenutkih oboževanja
samega sebe ... meni pa pusti, da sanjam TVOJE sanje

ON, krasno, TI, da sanjaš moje sanje ...?

ONA ... ja ... tečem savita v svilena tančice, tečem po sivem
morju človekove puščave, tečem, copotam z nogami po človeški
puščavi scentrifugiranih duš, cepetam, da bi ustavila to prekle-
te centrifugo ... a kaj ko pralnega stroja ne vidim ...

ON /apatično/ ... ti si nora.

ONA, ne zanikam, to pa pomeni, da imam vsaj eno lastnost več kot
ti, bogatejša sem od tebe.

ON, nehaj, zakaj sem te sploh zvalil sem, cel večer si mi zaje-
bala, kaj sploh hočeš?

ONA ... tebe, vsaj delček tebe

ON kako?

ONA tako!

ON /gre proti gramofonu in ^Pusti glasbo np: Blues, Janis Joplin/

ONA končno!

ON kaj končno?

ONA, to da si pržgal muzko ... sicer res ne vem zakaj si je rav-
no zdaj ... veš glasba je življenje ... pa še cel sex polepša ...

poglej ali ni to kolosalno ... glasbo samo slišiš, ne moreš jo prijet, ne vidiš jo ... uh ta pesem je famozna ...!

ON /sicer začuden a se vleče zraven nje/ ... zdi se mi, da začenjam razumevati, a nisem siguren.

ONÁ kdaj pa si bil že siguren ... razen takrat, ko ti pride, si pač siguren da ti pride ampak pol pa še cel mesec cvikaš, da ne boš foter ratu ... eko, to je vsa tvoja sigurnost.

ON ne bodi nesramna, kar se pa cvikanja tiče po fuku je pa to čisto normalno, človeško ... ali ne?

ONÁ kako si rekel, daj ponovi še enkrat.

ON ja sej veš, da se skoraj vsak boji, da ne bo zibu.

ONÁ pridi k meni, objemi me, samo prosim bodi nežen, bodi moj veter in jaz bom tvoja breza, nežno mi ukrivljajš lista mojega poželenja, šepetaj mi tvoj dah ... šepetaj mi nedorečeno ...

ON /se nežno stisne k njej/, ... ne razumem teh tvojih besed še manj pa ... tvoje obnašanje ...

ONÁ ... Pst, ne sprašuj več, vzemi me in v trenutku ko prideva do vrhunca boš morda razumel ali pa tudi ne ... sicer pa predajva se sexu.

ON /vršitev akta ob glasbi, postaja vse bolj nežen/ ... morda bi te lahko še resnično vzljubil ... morda ... morda ...

ONÁ ... morda ... a trenutno najbolj ljubiš sovraštvo ... ljubezen ~~zame~~ do sovraštva je tvoj glavni adut ... in tudi če jokaš, jokaš zato da lahko sovražiš ... daj vzemi me sprejem ljubezen tvojega sovraštva ...

ON /odkrito in prizadeto/ ... moje življenje je "FIRMA" ...

ONÁ /v zadregi/ ... ne razumem ...

ON /proseče/ ... ti lahko povem pesmico ...?

ONÁ ... ja seveda ...

ON /recitira/ ... firma ...

policaj, zame plavi si vprašaj?

če ga obrneš dobiš kavelj,

ki ga pri mučenju rabbi rabelj.

Baraba, dolgi lasje, lepa brada

edina iluzija popolnosti mu je bila mama,

ki je ni poznal
 resnično, bil je v zavodu
 v humani kletki na obveznem sprehodu.
 Na vratih piše JAVNI LOKAL
 baraba je tukaj, pijana, fuj.
 Zdi se mi tako klavrno skuzlana, sili vame
 me fehta za denar, nimam ga
 hoče me preteptsti, edina misel mi je:
 Klkje si zdaj Angel varuh - modri mi vprašaj.
 Večer,
 sem razigran,
 derem se na ves glas, obupan je ta moj hobneči bas.
 Vržem ti v roke kozarec,
 v katerem je pijača pod firmo Klekovača,
 Tam v kotu tiho sedi on
 -baraba- med nama je ena sqma razlika, ščiti me firma spodobnega
 državljana.
 Na enkrat se vrata odpro,
 pred mano
 patetična uniforma - modrega hudiča policaja.
 Ugasnem svoj rjoveči glas,
 pusti me pri miru
 zanima ga on "zaznamovan"
 pod firmo dvakrat že kaznovan.
 Kasneje si prižgem cigaret, na mizo položim vžigalnik "Ronson!"
 Srebrn, lepo narejen, eleganten, pljunem na tla, nekdo mi pravi -
 - fantastičen je, drugi doda: Seveda, saj Ronson, to je odlična
 firma po vsem svetu priznana.
 RONSON: firma priznana
 JAZ: firma spodobnega državljana
 KAJ PA ON?, nič pač slaba firma, ki se imenuje "BARABA" ...
 vidiš takšen je svet.
 ONA /začudeno in v zadregi/ ... Ne vem rahlo si me zbegal
 ... ne razumem te zakaj se obdajaš z grobstvo, ki ti nič ne
 paše ... hudiča ... a je to res edini način za kamuflažo tvoje-

ga strahu pred ljudmi ... veš v bistvu si reva, tvoja grobost
je samo fasada za tvoj strah ...

ON /prizadeto/ ... veš bojim se investirati v žensk ljudi ... saj
veš vsaka investicija je riziko ... tudi investicija v ljubezen
... v ... prijateljstvo sebe se bojim investirat ... bojim
se, da bom izigran razumeš bojim se teh investicij ...

ONA /razmišljujoče/ ... hm, daj vzemi me, daj prodri že vase
in ko prideva do vrhunca, takrat bova eno, spojena za delček
hipa, takrat v sladkobi trenutka se bom zažrla vate, lahko da
te bom že jutri preklinjala in ovikala in štela dneve kdaj bom
mela menstruacije a daj, da vsaj v tistem hipu postaneva
človeka ne pa občana ... Ne vem kdo je bolj nebogljjen: jaz ali
ti ...

ON /nežno/ prepustiva se ... /deklamira sam sasa/ ...

Seveda končala bova v bordelu

nagnusno preklinajoča

morda se bova celo vprašala:

Kje so tista pošlihtana pota ...?

Pošlihtana je samo rjuha na kateri leživa

prekolnem te kot psa,

zavonjam spermo, ki je šla predaleč ...

pa kaj?

Bila je po receptu dati vzeti, zraven pa misli na cvetoči maj!

ONA /zasopihano nadaljuje/ ...

samo gledam te

in morda si uganil, da je v tem zadihanem prostoru še zrak.

Potem ti rečem:

molzi me...

samo zasmejiš se

ne odgovoriš,

podaš mi osnojeno roko

in me zasiblješ v meglo.

Spet me spreletava tisti zrak, poln znoja-nečist,

a vse je tako lepo,

da rečem samo to:

Ne, ničesar ne obžalujem...

ON /tik pred orgazmom/

... veš spomnil sem se naš gimnazijski pozdrav ... B&L-a-JD,

ONÁ /šepetaje/ ... in kaj to pomeni?

ON, bodi angel ljubezni jutrišnjega dne ...!

EPILOG: Po jesenskem gozdu tečeta on in ona, ne bežita, niti nočeta ujeti zamujenega. Gozdni teren ne dopušča stabilnega teka, tečeta po po mahu preteklosti, zdevata se ob grmovje sedanjosti a oči se uprte naprej v modrino horizonta. Po mahu jima drsi, ob grmovju se zatikata a oči pišejo pogled modrine, pijejo željo prihodnosti, znoj, ki ga ustnice varkavajo se spaja s toploto notranjosti in postaja vera za dojemanje ter doživljanje še na ~~izživljanje~~ neizživetega.

• G. npt. 77

**oddelek za
psihiatrično
hitro pomoč**

Kaj je mene pravzaprav privedlo v bolnišnico? To je precej težko opisati ampak, bom poskusil v nekaj besedah to na najboljši način opisati.

Problemi so se začeli z mojim bolehanjem na dvanajsterniku. Po odpustu iz bolnišnice sem bil še en mesec na bolniškem. Zato da bi imel čim boljše preskrbo sem šel domov k staršem. No dogajanja so tekla normalno naprej vse do tedaj, ko sem v družbi z svojimi kolegi spil par kozarcev, čeprav ne bi smel. In to so bili tisti prvi najhujši trenutki, kjer so se začeli moji prvi problemi. Po tem dogodku so se začele scene doma z starši, ki so mi cel čas dopovedovali, da ne smem piti in da je to škodljivo za moje zdravje. Vse to sem jaz sam tudi dobro vedel vendar mi je tisto njihovo nenehno dopovedovanje še bolj ubijalo tako da sem začel piti še več. No in potem sem začel delati. V tem času se je me vsa stvar popravila tako da sem nisem imel nekih posebnih težav. Posebej zato ker sem prišel v neko novo okolje in nisem poznal ne ljudi in samega kraja. Prvi problemi so se pojavili da ko sem se nekolikokrat zamudil v službo. S časom ko sem pridobil nekaj novih prijateljev se je to vse večkrat ponovilo. Pedel sem v eno tako družbo ki je večino svojega prostega časa zabijala po lokalih in dirkami za krilom. V samem začetku se mi je to zdelo izredno zabavno. Vendar sem čez nekaj časa prišel pred disciplinsko komisijo v podjetju, zaradi izostajanja iz službe in zamujanja. Nato sem iskal rešitev v bolniškem staležu, kar mi ni bilo težko zaradi moje bolezni. S tem sem si nakopal še večje probleme na vrat. Saj v štirinajstih dneh nisem bil niti tri dni da bi bil tizen. Potem sem uvidel, da tako naprej več ne gre in sem spet začel normalno delati. Toda to ni trajalo dolgo. Spet se je začelo pijančevanje in izostajanje iz službe. No in z tem sem si nakopal še samo finančne težave saj sem si nekoliko denarja sposojal, ki ga pa vsega nisem mogel vrniti. Poleg tega sem dobil k rešitev sodbe z sodišča kjer sem bil tudi dolžen plačati večji znesek denarja. Ker v tistem samem trenutku nisem mogel obeh stvari rešit sem začel spet piti.

No potem je v službi sledila premestitev na drugo delovno mesto s katerim nisem mogel biti zadovoljen. Nato sem spet iskal rešitev bolniškem staležu. Za čas bolniške sem šel domov kjer je bilo spet govora o pijači kar me je samo še bolj ubijalo. Zato sem ta čas živel pri enem prijatelju, ki je pa tudi rad pil, tako da sva pravzaprav podpirala en drugega. Ko Sam pri sebi sem sklenil da je vsega tega že dovolj in sem se odločil, da poiščem eno pot da se rešim iz vseh teh težav. Toda le za kratko. Kajti po dveh dneh službe sem spet pil in sem doživel prometno nesrečo v kateri sem bil precej poškodovan in tudi pil nisem od takrat naprej. No to me je cel čas razžiralo, ker prometno nesrečo sem jaz povzročil, da sem spet začel piti. In od tedaj naprej sem tudi sam večkrat saželel razmišljal o samomoru toda nekoliko sem se bal. Toda ko več kot sem o tem razmišljal se mi je strah umikal, tako da sem postal čisto brezvoljen in sem iskal tolažbe v alkoholu. Tako sem nekega večera prišel domov precej pod vplivom alkohola in sem začel razbijati po sobi nakar sem vzel britvico si prerezal žile in roko držal v umivalniku pod curkom tople vode.

Tam me je našel en tovariš ki stanuje zraven moje sobe ko se je pozno zvečer vračal z dela. Poklicali so rešilnega, ter me odpeljali v bolnišnico nato pa še v Ljubljano na šivanje. Po šivanju pa v PHP oddelek psihiatrične bolnišnice v Ljubljani.

SENCE

Stopajo počasi,
stopajo potih
le obrazi njih
nemo govore.

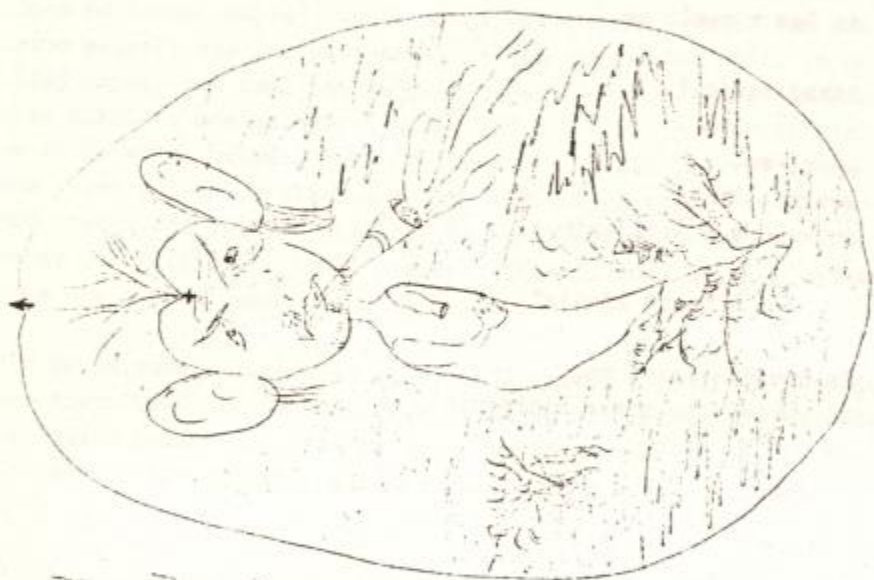
Utopljaajo se v propadu
utapljaajo se v obupu
in žgo v peklu se.

Zakaj vendar?

Lačni so,
svobode lačni
in sončnega življenja.

So to ljudje?

To nevidne sence so,
ki spremljajo nas v življenje.

oddelek za adolescente

Spečtovana,

Šk. Loka - 4. nov. 77

Sedim tu, za mizo in opazujem oblačno vreme; kot so oblačne moje misli Trenutno prvič poslušam "Živalski" (Animals) od Pinkov. Mogoče, jih bom še lahko dvakrat ali več, preden napišem spis v obliki pisma. Drugače igrajo "Živali" akcraj ves teden - nsprekinjeno.

Poslušam glasbo; gledam oz. opazujem oblačno nebo; (ljubim oblačna, nevihtna viharna vremena) pred sabo imam nekaj posnetkov severne stene Eiger-ja. Pod temi (skli) slikami, pa Terstenjakove knjige o smislu življenja, ki čakajo name že lep čas. Vendar enostavno nimam moči, da bi začela z branjem - upira se mi - ker ni to v skladu z mojimi sanjami.

Na sredinem sestanku se nisva, če lahko tako rečem, ujeli; zakaj sem prišla, zakaj sem prinesla ene zapiske. Zato, to jutro poskušam obrazložiti pismeno: Ne vem točno, vendar mislim, da že od 18 okt. ne hodim v šolo. V tem času sem poskušala štiri samomore - žal ni noben uspel. Izogibala sem se ljudi, povečini sem bila doma in spala, (včasih si še vedno zaželim zespati za vedno) Tudi mama ne ve kdaj sem bila v šoli in kdaj ne zato, ker sem včasih naredila kamuflačo.

Včeraj sem imala trden namen, da grem v šolo, da se izpovem, vendar žal pomojem nema spasa in nisem šla nikamor. Hotela sem pisati, vendar nisem mogla. Lahko pa danes, ker vem da je to dobro (nekje sem to prebrala), da lahko malce trezneje mislim.

Spominjam se, kako sem se veselila prvih ur matematike, termodinamike, sploh pouka. In danes: danes se mi vse upira, za vse sem izgobila interes. Upira se mi življenje, ljudje, narava, šola in sama sebi.

Včasih sem mislila, da sem kos tempu življenja, ki ga ne narekuje več človek; temveč znanost in tehnika. Vendar takrat nisem razumela stiske človeka, kakor jih danes.

Vrnimo se na šolo: Zakaj nema spasa? Zato, ker imam že 30 neop. ur; čeprav si nekako želim začeti znova, zakar bi rabila nekaj zlatega časa.

Maja letos sem občutila prvič bolečine v desnem kolenu. Kakor so prišle, tako so odšle. Vrnile so septembra - za zdravljenje sem dobila Brufen, Thiomucose (mast oz. krem) ter elastični povoj. Žal bolelo me je skozi bolj, dobila sem nekaj opravičil za šolo. Začela se je terapija z inekcijami (mislim, da B₁₂ 100).

Ko se je začela terapija z inekcijami; za opravičilo nisem rekla; čeprav sem bila doma. Nato je mama bila od razrednika telefon. opozorjena naj pridem v šolo, če ne bom izključena. Prišla sem v četrtek (v ~~edé~~ oktobru) se malo skesala in nekako začela znova. Hodila sem v šolo, doma pa so leteli name vse hujši očitki, kot včasih; in mi je bilo dovolj in vzela sem prvič tablete; drugič ogromno količino tablet, rezanje žil; pa še tableti; ker sem vedela, da sem duševno na tleh in da bi zato rabila strokovno pomoč. Prvič jo nisem iskala, nato pa, ko je že skoraj da prepozno.

Zvezek sem prinesla zato, kot nekak dokaz, kaj sem rada delala, ljubila; želela sem nekaj postati; bila sem polna ambicij. Danes si neželim biti ničesar, ambicije so postale iluzije. Še na gore in plezarijo se požižgam.

Vseeno mi je, kaj bo z mano!

Včasih sem si želela, da bi nekaj ustvarila za ljudi; danes morajo oni zame, da lahko životarim in sanjam.

Imam le nek žarek upanja, da bom našla sama sebe. Kako? Zadnje

nedeljo so me prijatelji prišli ob 11^h iskat ter smo šli na Mojstrovko. Smatram, da so nekako izvedeli, da je nekaj narobe, ker me tudi na sestanke ni bilo. Zora jo je ubrala, kar naravnost v hrib in ostali tudi, in tudi jaz. Začela se je kriza gor ali dol. Ostali so želili, da grem dalje po via normalni, kot oni. Prigo-
varjali so mi, vendar še vedno sem želela nazaj; nato na pol poti, vsa omotična, se vzpenjam vedno višje. Želela sem priti na vrh. Za pot v dolino ni bilo več problema. Kriza je bila premagana.

**Tudi-v-nedeljo-grem,-če bo-le vreme,-v-gore.-Ne po-via-normalni,
še-več-nejakj-lehkoga-splezatv**

Iman-dve-rešitvi, ki-ju lahko povem ustne!

Podzavi!

Življenje je lepo, pa vendar težko. Zlasti mladina se s težavami težko akvarje prebija skozi mladost v življenje. Starejši pravijo, kakšna je mladina, kako pokvarjena je. Toda koliko ljudi se ne zaveda, da mladi ~~sapašejo~~ ~~v~~ težave zaidejo na krivo pot ravno zaradi njih, ~~zaradi~~ večina zaradi staršev. Zakaj se starši nikoli ne vprašajo, ali ne delajo kdaj napak, usodnih napak ki mlade dajejo slabe vtise na mladino.

Tudi jaz sem ena od teh mladih "pokvarjencev" (kakor pravijo moji starši). Toda kako naj bom drugačna, ki pa (lahko rečem) nisem imela mladosti.

Na svet sem prišla nezaželjena pri maminih sedemnajstih letih. Bila sem nezakonska. Oče je zbežal v tujino, mamo pa pustil samo, brez šole, brez zaposlitve s "pankrtom. Komaj leto dni sem bila stara, ko se je mama poročila z drugim, od tedaj mojim očimom. Dokler na svet ni prišel dve leti mlajši brat, me je očim imel rad, nato pa me je začel zanemarjati. Že kot 5-leten otrok sem začutila, da me sovraži in mu celo sama tudi rekla, da ga ne maram, ker je hudoben. Očim me je takrat hudo pretepel in tega mu nisem upala nikoli več reči, čeprav sem ga hudo sovražila in hkrati tudi bala. Z leti je to v meni naraščalo in postajalo vedno močnejše. Očim je kronični pijanec in v pijanosti mi je dostikrat očital, da mi ni oče, da me zastonj hrani, da sem ničvreden pankrt, da kaj me je bilo treba in podobno. Komaj z desetimi leti sem mamo vprašala, kako, da mi govori, da ni moj oče, pa mi je vedno govorila, da je pijan in, da ne ve, kaj govori. Šele sosodje so mi povedali resnico, ki me je strašno prizadela in vsak očetov naslednji očitek me je hudo zabolal. ~~3~~ Tri leta sem vsak večer jokala in premišljevala, toda ukreniti nisem mogla ničesar. Mati mi sicer ni ničesar očitala, toda tolažila me tudi ni. Doma nisem bila vredna nobene pohvale, nobene tople besede, kje pa šele nežne materinske roke, da bi me vsaj enkrat v življenju ^{mehko} pogladila po laseh. Kakor jaz, je tudi s polbrat do-

raščal in iz leta v leto bil bolj hudoben in "piker" do mene. Tako kot oče, me je tudi on sovražil in pretepal. Imel je vsega dovolj, ničesar mu niso očitali nikoli udarili, skratka bil je njihov ljubljencek.

Ko sem postala dekle, sem si zaželela družbe, kina, plesa, toda vse to je zame ostala tajnost. Doma so me držali na kratki nitki. V šolo in domov, na prakso in domov ...

Vse to se je v meni polnilo in ranilo srce. Padla sem v šoli, mati pa me je napodila od doma. Padla sem v globino, brez izhoda. Za življenje se mi je zagnusilo, zasovražila sem vse ljudi in se odločila za samomor. Pojedla sem nekaj tablet in prerezala žile. Zdaj pa "gnijem" v psihiatrični bolnici, po domače povedano v norišnici in ZAKAJ?

V štirih mesecih zdravljenja, če sploh temu, kar se dogaja z menoj, lahko rečem zdravljenje, me starša nista prišla niti enkrat obiskat. Še dva dinarja nisem vredna, da bi dobila vsaj kartico.

Sedaž pa še enkrat premišljam

To je samo en primer propadlega človeka, in koliko jih je še, se pa ne ve. In tako postane mladina POKVARJENA.

MOJ DAN. 1. 10. 1976.

Danes sem dobrega počutja. Bil sem zunaj in sem zelo zanimajem hodil po mestu. Zelo mi je všeč star del mesta pa čeprav sem že dosti krat ga prehodil. Vsako krat ko hodim po istih ulicah odkrijem kaj novega. Zelo me zanimajo stare stvari ne samo tukej po Ljubljani ampak povsot. Spominjam se še ko sem dostikrat hodil okrog sem se rad ustavljal po mestih. Premišlujem o stvareh ki jih vidim na primer kaj starega takrat pozabim na vse in prav me privlačujex da čim bolj ~~znanost~~ mislim o kakšni stari stabi in takrat mislim na ljudi ki so živeli v njej in kako so jo gradili in kakšno življenje so takrat živeli res to me prav z veseljem privlači in se lepo v peljem v moje misli. Tudi ure in ure opazujem vse vogale to me zelo veseli. Edini predmet ki sem ga imel najraje v šoli je bila zgodovina. Za včerajšnji dan nisem nič napisal ker se nisem mogel zbrat. Saj sam ne vem kako je z mano enkrat se dobro razpoložem enkrat pa slabo. Pravzaprav kot se spovnem na kakšno stvar iz ozadja se takoj spremeni v meni moja osebnost. Ker pride tako da se ne morem znebit misli ki me mučijo. Knjigo o alkoholizmu sem prebral pišejo tudi take stvari ki sem jih že osebno na svoji koži že doživljal. Mislim da knjiga bi bi la še za marsi koga pomembna na odelku da jo prebere.

Danes sen imel spet eno iskušnjo z pijačo srečal sem v mestu kolega in me je povabil na pivo. Priznati moram da mi je bilo nerodno reči da ne grem. Rekel sem mu da niman časa pa sem raje šel svojo pot naprej. Saj me je še cev čas martralo da bi šel samo raje sem zavil drugo ulico. Pa čeprav iz težavo ne morem reči da sem šel z veseljem raje sam naprej stisniti sem mogel zobe in it raje stran.

Ker vem če bi šel ne bi znal končat. Ne vem zakaj se pri meni tako dogaja čim spijem nekaj potem ne znam nehat. Ker nisem sa-

devoljen dokler ne dobim količine v sebe da se mi vrtil v glavi.

Potem sem šel v cirkvo pri tri mostovju in sem tem poslušal malo glasbo. Sm se dobro sprostil sam še vedno mi je grelo po glavi za kaj nisem šel na pivo. Posabit hočen na te in res videti koliko lahko zmorem tudi brez tega.

NOČ

19. 10. 1976. Ljubljana.

O ti prekrasna noč.
 Kako si mračna in neskončna.
 Gledam zvezde ki se lesketajo.
 Kaj mi praviš ti moja noč?

Da bo zora lepa. Le ne daj mi belega dne, ker ga preveč sovražim. Nebo prelepo se svetli. Vse še nad mestom spi. Le jaz sem buden in gledam mir nad mestom. Hodim po mračnih ulicah. Niti sapice se ne šliši vse je mirno in strahotno. Svoje sence se bojim. Nekaj mi šine v moje prazne misli a da se bo nekaj zgodilo. Postanem vs preplašen. Pred sabo vidim velik star steber ki mi pravi da tu stoji leta in leta pa da je vedno isti. Ogledujem siga. In si ~~na~~ ^{prav} na tiho prižgem cigareto. Nenadoma zaslišim iz ~~daljše~~ daljine močne korake enkrat glasneje enkrat počasneje. ~~Obsteja~~ ~~Obstane~~ Obstanem. V s preplašen spogledujem okrog sebe kaj se dogaja. Nenadoma ~~ob-~~opazim iza vogala dolgo se svetlajočo obleko kot prve bele padle snežinke. Da to je ona hodi in hodi sploh nevem koga išče. Vidim jo da se mi približuje samo ne upa do mene tujec sem postal zanjo. Že hočem vzkliknit njeno ime pa jo ni več samo še daleč konec ulice se svetlikajo njene zlate lase. Bojim se dreti da ne bi prebudil mesta. Tedaj samo obstojim in gledam in gledan čisto okamenel sem kot tisti moj sosednji steber. ~~Meda~~ Nenadoma zapihlja močna burja in me prebudi. In mi pravi hej fant zbudi se da te ne popeljem pa čeprav tega bi si želel. Raje pusti m to globoko v mojem spominu.

MOJ DAN 22. 10. 1976

Danes sem zelo jezen na samega sebe. Bilo mi ni všeč ko smo imeli pogovor iz profesorjem ~~██████████~~. Dogajale so se stvari ki so me zelo pretresle. Sam se ne rat spominjan na starše. Ravno to me je motilo ko smo imeli debato o dobrih lasnostih staršev. To me je zelo zamorilo. Nočem reči da je bilo res vse slabo. Mene je najbolj pretresel dogodek ko sem se spomnil ko sem bil star 15 let ko sem šel iskat svojega očeta. Še se spominjam dogotka. Ko sem bil pri teti in sem se odpravil s kolesom. Čev dan sem porabil da sem prišel do pokopališča ~~kjer~~ ^{kjer} je on pokopan. Vem samo to da sem se spravil na kolo in da sem se obrnil nazaj in začel jokati. Tega dne se natančno spovnem bilo je 10. avgusta 1970. Zelo rat bi šel nazaj samo se bojim da bo se mi zgodilo isto kot se je že. Sedaj se s tem še bol trezno borim. Če se spovnem na to da sem dosti krat pijan o tem razmišljev mi je bilo še huje. Sprašujem se kako to da ko je človek v pijanem stanju da je bol čustven do določenih stvari kot pa v treznem. No saj to - se dogaja večinoma pri meni.

MOJ DAN. 27. 10. 1976

Danes sem zjutraj šel po opravkih za službo. Otpravil nisem vse dokaj vrede ker so stvari ki so se navleklo še s prešnjega delavnega mesta. Premišljam o vsem kar se dogaja okoli mene. Ka ko bom ispeljal vse te stvari ki so sedaj zelo pomembne vame. Povedati moram tudi to so trenutki da me mine da bi pustil vse in da bi šel stran da me ne bi nikoli več nazaj. Samo vse eno imam moč ki si jo dajem da moram vstrajati in da moram nekaj narediti da se bom postavil na noge. Pa če prav van povem da ni to zame tako enostavno. Rasmišljam sedaj da bi mogel v tem trenutku sam živet bi zelo težko se odločil. Bojim se sedaj živet sam ker tega resnično ne bi zmogel. Danes ko sem hodil po mestu se mi je dogajalo kod pred začetkom mojega zdravljenja da me je bilo sram pred narodom ki je hodil mimo mene imel sem občutek kod da me vsi gledajo in da govorijo o meni. Ko dabljan take motnje se prav bojim. Resnično se mi dogaja kot da sem res zasovražil samega sebe. To so moji trenutki ki res ih ne maram. Včasih se jih prav težko ih iznebim. Danes sem se se še celi dan slabo počutil ker vedno me skrbi kako bom prišel do službe. Sedaj bi šel proti koncu mojega dne. Na terapiji danes me je zelo prisadela prectavitev od Jurčka. Nevem kako bi vam to lahko opisal. Nemozem si predstavljati kako je mogu tako majhen otrok vse tako speljat. To so stvari zame res veliko pomembne ki mi lahko veliko dajo za misliti v naprej. In tudi veliko volje do živiljenja.

MOJ DAN. 29. 10 1976.

Ravno sedaj sem se odločil da bom začel pisat. Če prav je zelo pozno. Danes sem vso stvar zelo nekako slabo doživljal. Sploh ne vem zakaj vse te stvari doživljam vse tako slabo. Zdi se mi da vsak dan je slapše zame. Danes se je pojavil na obisku em moj sosed. In malo sem ga spraševal kaj se vse dogaja v Izoli. Zelo me je presenetilo ko mi je povedal kako je dol. Vprašal sem ga kako je kaj z mojo bivšo punco. In mi je povedal da hodi s enim mojin kolegom. To me je vse skupaj pokončalo. Res je sedaj se boste vprašal kaj mora biti zmano. Mogoče mi sploh ne boste verjel kaj se prav zaprav dogaja z menoj. Rat bi vam samo to povedal. Da s to mojo bivšo punco sva bila eno leto vsak dan skupaj in da tega ne moram pozabiti. Če prav vem da sem si večinom sam kriv za vse. (Zaradi mojega pitja sem si marsi kaj že zapravil.) Vem da v teg stvareh se še nisva pogovarjala. Rat bi da si bi vi enkrat vzel čas in da bi o vsem tem dobro se pogovorila.

Ko takrat ko sem se zrezal ste omenjal Tajjo. Friznati moram da sem iskal neko tolažbo pri Tajji samo tudi tam ni šlo. In vem da ne bom si mogel dobit ženske še en lep čas. Ker sploh mi mine do vsake ko se spovnim kako sem se prej imel. Pa sem proval da bi svoja čustva lahko delil s kakšno drugo samo tega sedaj ne zmorem.

Sedaj bi to pustil in če boste zato bi raje vi mi malo bolj svetoval kako bi speljal to stvar. Ki me že tri mesce mori od kar sva se rašila. Danes sem bil tudi zunaj in sem mislil tudi ostat čez noč. Pa ne vem kaj me je tako privleklo nazaj. Povedat moram da sem se tudi po eni strani navezal zadnje čase zelo na odelek. Ko sem tle se počutim še naj bolj varnega pred narodom.

V tem trenutku ko to pišem si bi želel da bi vi v službi in da bi govoril z vami ker sem v takem položaju da sploh ne morem

opisat. Samo to vem da sedaj bi samo govoril in o vsem tem si rat prišel enkrat na jasno kako naj vse to vržem v pozabo ker vem da tega sam ne bom zmogel. Se resnično rat obrnem na vas in upam da imam možnost da prideva do tega zaključka. Upam da nisem segel preveč globoko in da vas to ne bo razjezilo. Ker sem se odločil da bom začel vse pisat kar bom čutil v trenutku ko bom pisal da bom lahko to vse na pisal.

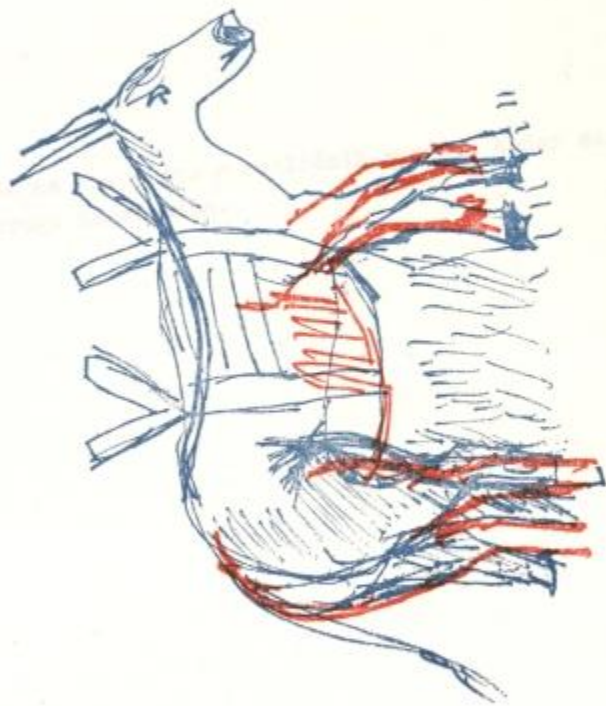
Kakšno življenje naj živim?

Šele zdaj sem začutil povezavo med spremembo mojega stanja in
vremenom.

Opažam kako je človek odveč samemu sebi in drugim. Takrat me po-
 grabi želja po ^{samouničevanju} romantičnem pisanju. Prav sadomazohistična shema
 scena. Hočem se postaviti v drug položaj in hočem biti ^{zadet} pišča, da
 bi čim več škodoval moji bolezni.

Sam sebi sem kletka nabit z napetostjo. Hodim in vedno naletim
 na oviro. Moje telo je mojemu jazu prekleto odveč. Živim za re-
 šetkami svojega telesa. Lepo bi bilo, ko bi bili brez telesa in
 nevidni. Šel bi skozi goro. Šel bi skozi neskončnost vesolja lu-
 či naproti.

TRBOGLAV

IX 75

Opažam, da živim že na tem svetu v različnih sverah. Kadar sem v eni ne razumem druge in obratno.

Prav rad bi se uničil, naredil konec temu in onemu, odšel na drug planet, da bi se srečal s svojim bogom ! Izkaže se, da vedno pričakujem preveč od stvari. Razočaranja so se ponavljala in kmalu bi izgubil trnost in podvomil. Ravnodušnost bi bila na mestu. Z vso dušo sem se vrgel v veselje človeškega bitja in žitja.

Nekaj mi vedno pride vmes. Gledam v zvezdno noč. Če bi imel krila, bi poletel proti soncu, dokler me nebi spremenilo v energijo življenja. Energija, moje energije se neda uničiti. Roža je zrasla na samotnem planetu.

LEŽIM IN NOČ ME STRAŠI, HALUCINACIJE.

SOBA JE MAJHNA, BELIH BARV. Gledam v stene in se sprašujem kako sem sploh lahko tu ker ne vidim ne oken ne vrat. Soba se zmanjša strop je padel name stene pa so me stisnile. Netopirji pridejo z mrakom. IN TAKRAT

Moja umetna dobra volja mi že blazno preseda. Naveličal sem se samega sebe.

ZELENO KI TE HOČEM ZELENO

Hočem zeleno ne maram rdeče. Zeleno v raznih niansah. Svetlo in temno zmešamo v najrazličnejših barvah. Barve ~~še~~ brez števila so na zeleni osnovi, toda počasi in vztrajno jih razjeda in preliiva rdeča barva. Čista rdeča ki bije v oči na zeleni podlagi. Podobna je mlaki krvi v naravi, ki jo je zasvinjala civilizacija. Zelena izginja. Proizvaja se sama, rdečo pa proizvajajo v tovarnah. Rastejo tovarne rdeče barve. Bije se neenak boj. Obsojen na propad. Barvi se mešata v uma-zano rjavo. Nastane kaos uničenja. Zdaj prevladuje samo še rjava umazana osnovna barva. Spet je tako kot v sivi ^{davnini} ~~divjani~~.

POČASI SE ZAČNE TVORIT ZELENA - -

Sedim in kot kakšen šerif.

Noge na mizi.

Odločil sem se da bom pojedel nogo od mize. Obljubo dano samemu se-bi sem prelomil in pojedel kar celo mizo.

Odšel sem ven na smetišče in pojedel vse kar sem našel.

Želodec se je sicer upiral in nazadnje sem vse skožlal.

Iz skožlane zemlje sem na domačem vrtu naredil lično gredico dehtečo rahlo in toplo.

Jutri bom posadil solato.

POČASNOST

Ljudje dal sem vam vse kar sem imel SPREJELI ste! vrnilo niste!
 NISTE! ne da ne marate! NE! ne zdi se vam vredno! zakaj pa? ni
 vredno truda!

Spim v kotu ležim na tleh toda kot da me ne vidite. nočete vide-
 ti!

Kaj si žalosten?

Nasmej se!

IZGINITE! SOVRAŽIM VAS !!! POVRŠINSKI STE !

v globine in višine življenja ne morete za menoj! ne zamerim vam.
 Kadar sem na tleh v kotu. Sam v svoji kletki. Pridite takrat če
 si upate. VEM DA SI NE !!!

TAKO BLODIM SAM ČEZ NEIZMERNO MOČVIRJA DREKA - ČLOVEŠKE DOMIŠLJI-
 JE

PREKOLNEM SE

ČLOVEK SVIŃJA SI - UPAM NE VSAK

Tukaj med njimi ... sam ... ob spremljavi tam tema ... Tako be-
den ... nasičen z žalostjo ... z enim samim samousmiljenjem

Sveča dogoreva ... počasi ... Umiram ... Izginjam. V čaši iska-
nja ... In potem hodijo v črno oblečeni tovariši za mojo trugo
in jočejo ...

Sprašujem se zakaj ... Mogoče zato, ker mogoče ni moralno, če
bi se smejali ... Morda jočejo zato, ker brez solz potem ne bi
smeli piti Merlota in Terana in nebi smeli jesti potice ... K
vragu ...

Stopam po preprogi razmišljanj ... Drevo nasajeno v arcu nebota-
čnika ...

Hodim mimo grbastih spak nečloveštva zasenčena z usmiljenjem ...
Tukaj sem med njimi, pa vendar jih ne vidim ... Njihovi prezorni
obrazi ... g njihova v bistvu tako prelepa telesa ... se izgu-
bljajo v požrešnosti nad nečim velikim, pa vendar majhnim ...
Požirajo sami sebe ... Premlevajo se v koticčkih ust ... Drobijo
se na drobne koščke ... Pogoltnejo se ... Ne, ni jih več ...
Zaprem oči ... kajti spoznanje da se žrejo, da se utapljuje ...
da se ubijajo ... Ne, ne, ne!!! Ne prenesem!

Zapiram samo sebe v sebe... Molčim, kajti prepozno je, da bi jim
pokazala šelestenje listov v koticčku gozda obsijanega z žarki
velikega sonca

Psihično zadet od naraščanja napetosti
 Stopaš po megli skozi in skozi ...
 Izgubljaš se, pa vendar do nečesa prihajaš ...
 In potem spet hitiš naprej ... naprej ...
 Hočeš ... Moraš doseči bistvo samega sebe ...
 In potem se miron vračas ... Našel si
 Lepo ti je ... Lahkotno se prikažeš ves ti s sjajem v očeh in
 živiš sam s seboj ...

Da, to sem jaz!

Tekli so tako hitro ...

Krsta se je tresla ...

Hitreje ... Hitreje

In potem je negdo, ki me sploh ni poznal govoril kako zelo do-
bra sem bila ...

zakopali so me ... Kamenje je padalo name ... vse me je tako
bolelo ... Jokala sem ... Odšli so ... Zdrveli ... Hitreje in
hitreje ... Sploh se niso ustavili Hitreje ... in hitreje
so izginjali

Ostali so le še kepa

praznine NE TO niso bili ljudje

Izgubljali smo se v trenutkih smehljava ... letenja ... for
katere smo dosegli le z drogo Toda ne bom se izgubila ...
Ne mislim se sedaj spremenit v malomeščana, ki mrzi frike in
ne mislim ostati frik ...
Mislim vstopiti v tretjo sobo ...

Hitijo po moji glavi; velespeš
velespoštovani gospodje
ki jih imam
take zelo rada ...
Ha, ha, ha!!!

DEBELO KOŽEC

SPOMINI MATERI!

Bistrica moj dragi ljubljeni kraj,
kot stara se žena izviram nazaj,
ko mlade dekle sem v te kraje prispela,
da bom poiskala kruha in dela.
Začetek mi bil je sila težak,
in treba je biti krepak in garač,
če nočeš, da trdo življenje te zarvi,
da prideš čez reko trpljena po brvi.
Življenje impolsko podobno ni bajki
smo kruh pridobili še večkrat na štrajki,
ker če smo hoteli vsaj revno živeti
smo morali smerom se znova upreti.
Iz raznih nas krajev prignala nas pot
v Bistrico kjer bova zdaj tretji že rod.
Tu mnogi v prah so skrvnili,
da lepše kot oni bi mladi živeli.
Minilo bo skoraj že trideset let
odkar gledam ta bistriški svet.
Bistrica, zdaj lepša si ker si cvetoča
in upam, da res boš postala svetoča.
To upam za tebe kot staro ženico,
ki tu svenela so rdeča ji lica.
In ko mi bo zvezda življenja utonila
bo bistriška zemlja me pomirila.

Če pomisliš ...

Če pomisliš ...

Življenje je trdo,
kolikokrat preklinjaš ga.

Če pomisliš življenje je kruto
kolikokrat te oguljufa.

Če še pomisliš,
življenje je ogabno,
kolikokrat te potepta.

In če res še enkrat pomisliš,
moraš zaživeti ga.

Osamljena sem.
Le misli se z menoj
in spomini,
ki me spremljajo.
Prijatelj, kje si?
Odzovi se mojemu klicu!
Osamljena sem ...

Pravijo, da je sreča,
pravijo, da je prijateljstvo,
pravijo, da je ljubezen.
Ali vse to res obstaja?
Mar niso to se sanje,
iz katerih se ljudje
nikoli ne prebudijo?

Kaj mi pomeni živiljenjel
Mar so to sive stene
in zamrežena okna,
mar je to drevo,
ki ga je rastreščila strela,
ali droben sončni žarek,
ki skuša prodreti skosi beton obupa?

██████████

Kljub temu, da vem, da je vse skupaj brezveze se vendar ne morem sprijazniti s tem, da sem odvržen kakor gnilo jabolko. Svinja sem, ko sam sebe prepričujem, da sem hladen, a vem, da nisem in ne morem biti.

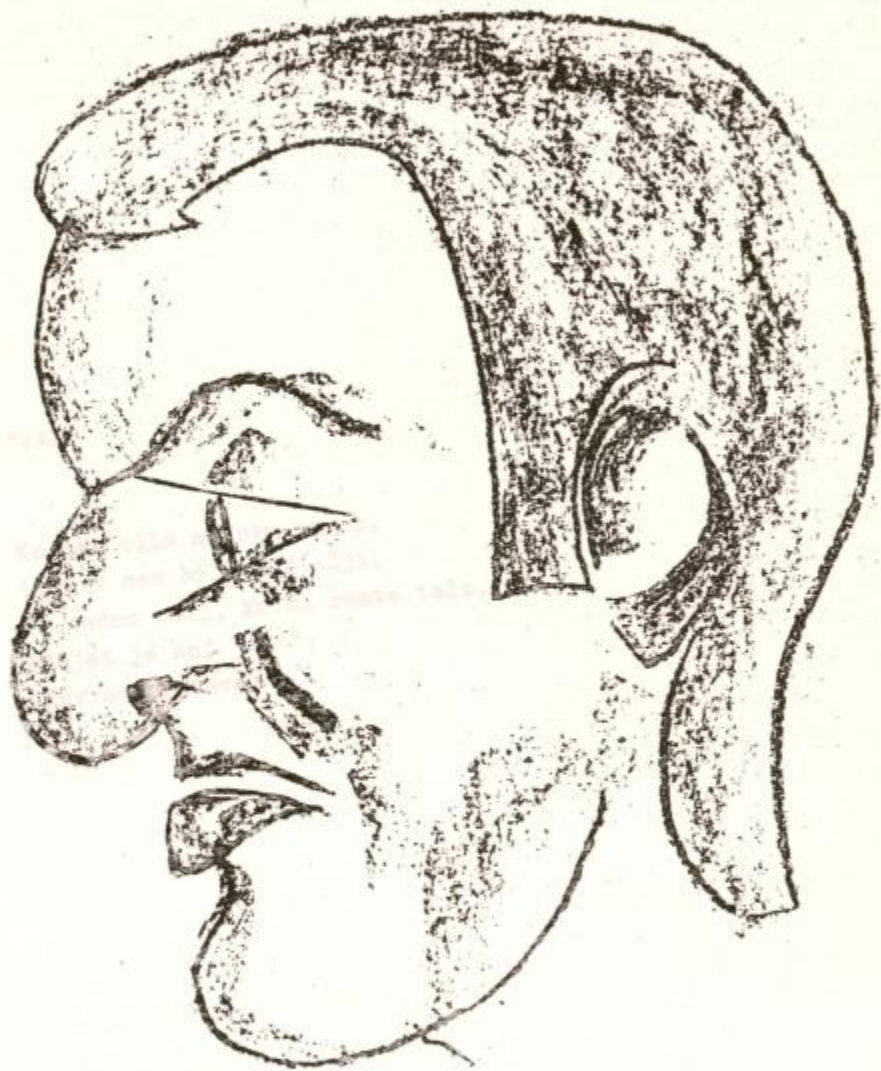
Mogoče pišem le zato, ker mislim da bom potem bolj miren, vendar bi lagal, če bi rekel, da si ne želim nobenega učinka.

Ne bi rad pisal izrabljenih fraz kot na primer, da vsako minuto mislim nate itd., kajti to je stil izpred petsto let, ki pa mi ni niti najmanj pri srcu. Moram pa ti povedati, da si zame uganka, ki pa jobom razvozlal. Mogoče bo to odkritje zame udarec, mogoče škripec, vsekakor pa bo zanimivo.

Izgubljam se v mislih, ki so takšne kot jaz, včasih temne, drugič svetlejše, nikoli pa srečne. Ne, nočem reči, da bi bil, če bi bile med nama tako, kot si želim SREČEN, toda pomagalo bi mi najti košček moje nekdanje sreče, ki je že nekje v zatonu in se bojim, da zaide, kajtipotem bi jo izgubil. Ne prosim, le izpovedujem se, nikoli mi zaradi tega ne bo žal, nasprotno vesel bom, da sem se odločil za ta korak. Hrabri me že to, da sem jaz, ki sem kar se tiče moje notranjosti zelo pasiven našel toliko volje in se prepričal v to, da je bolje biti poražen, kot pa živeti v dvomih in nekaj potiskati v podzavest, kar ti prej ali slej izbruhne na površino in ti lahko vse prej kot koristi. Zavedam se da je pred mano visoka ograja, skozi katero vidim, vendar preko ne morem. In ravno za to ograjo vidim svojo srečo, ki zahaja kakor počasi, tako tudi vztrajno.

Solza, razočaranj in bolečin
je v življenju polno.
Le tvoje pesmi so izpoved in spoznanje
da življenje je tako;
Al'smisel je v življenju tudi ta,
da človek človeku se razda.
Vihar življenja je tako močan,
da težko premaga ga en sam,
In pot, ki skupno najdeta jo dva
Cilj življenja je za oba.
In tvoje pesmi to tako čustveno govore,
da napisane so resnično iz srca.

Ne skrivaj teh lepih izpovednih pesmi
pred ljudmi,
četudi med njimi so zveri.
Napisane so iz srca,
ki v življenju do kraja se razda.
Podari jih ljudem, ki iščejo spoznanja
v svetu polnem razočaranja

"JAZ"

Ko sem bila majhen otrok,
 takrat sem bila največja!
 In vedno bolj, ko mi raste telo,
 manjši je moj "JAZ",
 ničvreden, reven ...

Včasih čutim nekakšno potrebo po pisanju. Pravzaprav sploh ne vem, zakaj sem tako navdušena nad izpovedovanjem in niti pravega smisla temu literarnemu početju ne iščem in me v bistvu sploh ne zanima. Rada pišem in to je vse.

Besede, s katerimi bi rada izpovedala svoje občutke in razmišljanja, so včasih okorne in nerodne, in dogaja se, da dolgo sedim in utrujajoče razmišljam, kako bi jih omehčala, jih naredila bolj gladke in pojoče. Neredkokdaj pa jih z neko čudovito lahkotnostjo izlivam na papir.

Vendar so včasih stavki trdi in okorni, da se izgubljeno spotikajo drug ob drugega. Kaj ni takšno tudi naše življenje? Boletno nabuhle besede govore s svojim žaltavim jezikom in temne so moje misli. Mnogo je bilo mladih pesnikov, ki so sladko peli in njihovi naj lahkotni verzi in svetle tople besede človeka zanesejo, da v svetu bohotne pomladi pozabi na vso grozljivo resničnost svojega obstoja. Kdo ve, morda so poeti prešerno in lahkotno zlagali svoje sonete ravno iz nevzdržne žeje po lepoti in sreči, ki jim v njihovem težkem, ponižnem življenju ni bila lastna.

Človekove misli in ideali so lepi in včasih nebrzdano potujejo v neslutene višine, a tudi vrženi kamen po svojem zračnem potovanju trešči ob tla. Razblinijo in razkadijo se naše iluzije. Še plin niso in vendar živimo zanje.

Spominjam se lepih trenutkov, morda nežnih podrhtavanj ljubezni. Toplo in domače je človeku v duši, ko se sprehaja med svojimi svetlimi spomini, se ustavlja pri najlepših in še enkrat žejen pije iz tega neumrljivega bogastva. Poješ s pticami, ki preletavajo mirno zeleno reko in božš napete prsi mladega dekleta. Vse je tako čudovito, lahko in pomladne noči so tople in polne nekega vznemirljivega pričakovanja. Vendar so med svetle in tople dneve napete tudi dolge tesnobne noči, polne boletne nabuhlosti in mračnih misli. Kaj niso srečna doživetja le rožnato pobarvane

kulise starega razpadajočega gledališča. Ta črna misel se mi neutrudno vsiljuje, divje jo odbijam, a se mi z neko neutrudno železno voljo venomer vrača. Prazna in pozabljena so stara gledališča, pod trhlimi razpadajočimi deskami gnezdijo netopirji. Vse kar je, je samo sladka iluzija, nežna tkanina, ki se voljno razcefra ob bučečih burjah, je samo del našega obstoja, a lepi so ti trenutki in kadar sem od nekega skrivnostnega gostitelja povabljen mednje, se napijem sladkega nemira in naužijem vse te prijetne svetlobe.

Čeprav je življenje trdo in neizprosno, da tavam v njem, kakor v preveliki raztrgani obleki, ki je moja edina, sem (izgubljeno) zaljubljena vanj.

Inam ga rada, neredkokdaj sivega in pustega, včasih pa veselega. Moje edino bogastvo je in vedno znova se razveseljujem svetlih rojevajočih se jutur.

NOVO ŽIVLJENJE

Prvi sončni žarek, ki je posijal skozi njeno okno, jo je prebudil iz trdnega spanja. Zazrla se je okoli sebe in takrat se je spomnila, kaj se je z njo dogodilo prejšnji dan in kje pravzaprav je. Počutila se je zelo slabo. V njej je bil nek notranji strah, ki jo je spremljal na vsakem koraku. Bala se je sama sebe, bala se je novega življenja. Spoznala je nove prijatelje, toda občutek strahu in groze ni izginil iz nje. Čeprav se je skušala obdržati v "normalnem stanju", ni vzdržala. Spoznala je, da ni močna, premalo samozavestna, in neodločna. Ni si znala pomagati, kajti vedela je, da jo vsaka malenkost spravi iz tira.

Prišel je čas, ko se je v njej posvetila nova iskrica upanja. Želela si je, da bi ji to upanje prineslo nekaj novega - tisto, kar je do sedaj imela, a je še vedno pogrešala.

Vsi pravijo, da je življenje lepo, le znati ga moraš živeti. Upala je, da bo sedaj spoznala lepo, pravo življenje, kajti do sedaj ji tega ni uspelo. Vsi lepi trenutki, ki so ostali nepozabni v njenem srcu, so bili vedno prikriti z nečim grdim. Ali je to življenje, ki ga živijo tudi stari ljudje? Ali je ona sama kriva, ker ne zna živeti polnega življenja, ker si sama dela grenkobo v srcu, v duši? Toda, ona je poznala življenje, ki ga živijo ljudje, kateri pravijo da so srečni. Ona ni mogla razumeti ljudi, ki so mislili le na sebe in na svojo srečo. Zakaj naj bi sreče, ki so jo uživali sami, želeli tudi drugim? Zakaj vedno tak egoizem, taka sebičnost? Zakaj so pred njo vedno morali imeti svoj obraz prekrit z nekim drugim likom? Toda, žal, je spoznavala, da vsakemu pomeni vse le njegova lastna sreča ...

Ona pa je bila drugačna. Ni mogla iti mimo dogodkov, ki so se odvijali okoli nje. Ni mogla gledati ljudi, ki so ob njej trpeli. In vse to jo je pripeljalo v ta dejanja.

Poletje je minilo in jesen je moj čas, moje razmišljanje. Spreminjanje barv, padanje, šumenje listov ... Potem vonj sonca, umirajoče trave, svetloba, ki se lesketa skozi gole veje. Jeseni je sonce luč miru. Toda v meni pustošijo notranji viharji, pustoši tema, popolna tema brez iskre upanja na boljše prihodnost. Preteklost je bila tako pusta in če lahko rečem, tudi tragična. Še pred nedavnim se tega nisem zavedala. Premlada sem (p) bila, da bi razumela, kaj pomeni živeti. Sedaj to vem. Ne samo, da vem, temveč tudi čutim. Nisem veliko starejša, kot takrat, toda oči so se mi odprle in spoznala sem svoje življenje. Včasih, ko sem bila še otrok, sem bila zelo velika. S časoma pa človek raste, dokler popolnoma ne odraste. Tudi jaz sem ena izmed tistih, ki doraščajo in postajajo vsak dan bolj zreli. Toda ljudje tega ne morejo dojeti. Kot da je to nekaj nemogočega. Kot da sami niso šli skozi vse to. Je mar res tako težko razumeti, da za vsakega mora priti čas za konec in ponoven začetek. Pri nekaterih preje, pri drugih kasneje.

Zakaj starši ne morejo vzgajati otrok tako, da jim v stiskah tudi pomagajo. Koliko stvari zamolčijo, na koliko vprašanj ne odgovorijo, nočejo odgovoriti. Ker pač mislijo, da se 17 letni fant ali dekle ne sme še zanimati za osnovne stvari, ki bi jim še kako koristile usmirjati se v bodočnost. Tako se zapletamo vsi mladi, ali pa vsaj večina, v veliko mrežo sprateno med ljudmi in se v stiskah umikamo. Toda, to ni dovolj. Ne, da bi se samo umikali. Mladina "more" najti razlago, toplo materinsko roko, očetovo pomoč, razumevanje, ali vsaj poskus razumevanja odraslih, ki so skozi vse to že šli. Težko se dandanes najde človek, ki te razume, kateremu lahko gledaš v oči, mu lahko zaupaš, se z njim odkrito pogovarjaš, kar je za današnji čas zelo pomembno. In tudi, če ga najdeš, ... saj ga ne poznaš. Spoznati človeka pa je predolgo čakanje na izpoved, ki te spravlja v negotovost, v obup. Tako pride čas za samotno tavanje, za ljubezen umrlo v pozabljenem soncu. Čas, da samotariš v svojem lastnem svetu, da odgovo-

riš na vas vprašanja, ki jih je postavila prihodnjost, pa tudi preteklost. Čas, da pokončaš sam sebe in odpoješ vsa neizpeta čustva, še preden jih zamrzne zimski hlad strtega srca. In zaradi tega se nešteto mladih hoče uničiti za vedno. To pa ljudi bega. In ker ne znajo reševati takih ali podobnih situacij, se še bolj zgovarjajo na mlade.

S tarnanjem, pretepenjem, preklinjanjem najdejo svoj notranji mir. Ne! Samo mislijo, da so ga našli. Toda, v tem ni rešitve. Zaradi takega obnašanja mladina ne bo boljša, kot je. Tudi ne more biti. Lahko je le še slabša, nikakor pa ne boljša. Lahko je le še bolj zaprta vase in "neodkrita". Saj odkrita ne sme biti. Kajti resnica boli. Svet pa je sama laž. Stoji na njih, živi od laži. Sovražim tak svet in hočem si najti novega, ki bi ne poznal laži, sovražstva, nerazumevanja. In vsak bi lahko v njem našel svojo luč, ki se je ne bi bal. Saj ni življenje samo "Živeti in umreti". Ljudje, spoznajte svoje napake. Še je čas.

TO JE ... SLAVKA

Išče, ti pa ...
 Kje je prostor zanjo,
 majhen prostor;
 kje je tisti,
 ki se mu bo lahko zvila v naročje,
 ki jo bo imel rad, - Njo,
 ne samo njeno lepoto.
 Išče tistega,
 ki mu bo lahko dovolila,
 da jo spozna!
 To je Slavka!

NOČNI KLEPET

Prebujujoča se v jutranjih rosah drhtiš,
 ker ljudi vedno znova sprejeti se bojiš.
 Ne zato, ker si nič,
 zato, ker si velika,
 ker si mati vseh nas,
 ker ne znaš biti kruta
 in neusmiljena.
 In ker si ti dobrota,
 a svet velika uničujoča zmota,
 te hočejo spremeniti.
 Hočejo te narediti kruto,
 lažnivo,
 ker ti si resnica.
 Ne zavedajo se,
 da si nespremenljiva.
 Mislijo, da si.
 Zato te spreminjajo.
 Samo površinsko
 Pa vendar.
 Mar te niso že čisto
 spremenili?
 Mar te niso izčrpali in
 uničili tudi v notranjosti?
 Odgovori.
 Hočem slišati tvoj odgovor.
 Toda ... Prosim te,
 samo ne reci mi,
 da smo te uničili.
 Ne. Ne reci tega.
 Kajti jaz te nisem,
 ker tega nočem,

ker vem, kako je,
če nekoga na silo spremenijo.

Mene so. Samo delno.

Uničili so me, ne
spremenili.

Narava, maščuj me,

←maščuj ←me, → tudi-(mene)→

maščuj tudi sebe,

saj znaš.

Ti to lahko narediš,

jaz tega ne morem.

Pravkar sem prišla od kosila in zdaj pišem, da si krajšam čas. Veliko stvari je, za katere ne ve nihče in prav zato bom vse napisala tu notri. Dnevi v tej rodni hiši se mi iztekajo in vesela sem tega, po drugi strani pa bi želela ostati še nekaj časa tu, ker čutim, da mi bo hudo, ko bom morala odditi od nje. Čeprav me sovraži, mi ne zaupa, jo imam rada, zelo rada, četudi nisva bili nikdar prijateljici. A v tem kratkem času sem se tako navezala nanjo, da sama sebe ne morem razumeti.

To čustvo, ki je postalo del dneva, ki me spremlja, je močnejše od mene in mi sledi kot tiha senca moje preteklosti. Govorim ji, da jo imam rada, naj bo z menoj, toda ona je gluha za moje prošnje, ne verjame in noče verjeti.

Če bi mi želela verjeti, bi to dokazale moje besede in dejanja. Vem, konec je, ona ne bo nikoli več z menoj, čeprav me prosi, naj ji dam čas za odgovor. Časa ne potrebuje, mene tudi ne več. Včasih sem jokala, zdaj niti jočem ne več. Vse v meni se je podrla, ohromelo in otopelo, čutim le še čudno bolečino, ki ji sledim s pogledom. V očeh me nemirno zaskeli, kot da bi hotele vse te solze na dan, toda ne, ne smem jokati. Nič več solza, nič več besed.

Nje ni več, vzela mi jo je jesen, zdaj je le še v prečudoviti preteklosti, ki me bo vedno spominjala nanjo in na čas, ko mi je bila velika.

Tekst je namenjen materi pacientke - Op. uredn.

STARKA

Gledam starke s sivimi (očmi) lasmi.
 S sklonjeno glavo,
 z očmi, ki zrejo nekam v rob mize,
 a nič ne vidijo.

Kaj premišljuješ?
 O bolezni, ki ti je vzela srečo,
 ki ti je vzela moč
 in vse s čimer si živela?

Tudi jaz čutim tvojo nesrečo
 vse, kar se ti je izmuznilo iz žuljavih rok,
 vse, kar si izgubila.
 Čudim se tvoji volji do življenja.

Čutim, da sem slabič.
 Mislila sem, da sem najbolj nesrečna,
 nisem se zavedala, da dobivam.
 Ne, ne bom te pustila samo s
 svojo bolečino!

TVOJA USODA

Morda se še spomniš dneva,
 ko rodila si (deklīča) fantiča,
 čeprav želela si deklīča.

Minila so leta,
 ko rasli smo zdravi.
 Poguma nam dala si,
 da iz tega zaroda
 izkaže se tvoja usoda.

Avtor pesmi je dekle - Op. uredn.

SOLZE IN KUPČEK PEPELA

Ali vidite kupček pepela,	čutim jih v sebi...
ljudje?	Vsa sem krvava solza.
Jaz ga vidim,	Kupček pepela,
kupček pepela, majhen kupček...	krvave solze,
Ljudje!	ne solze! Telo mi joka
To je bil nekoč človek,	telo se zvija od
bil je človek, kot vi ...	krvave bolečine.
Vidite, kupček pepela,	Telo se steguje
sardi zatehel kupček,	h kupčku pepela.
peklenko sardi po alkoholu.	Oči so velike, krvave,
Kupček pepela,	Prebodla bi si oči
ali ga vidite?	in jih vrgla v tla,
Ne morete ga spregledati.	jih poteptala.
..... Solze!	Poteptala bi steklenico,
Solze mi tečejo, krvave!	stokrat preklete
Ne samo iz oči.	pobožala bom kupček
Krvave solze mi tečejo.	pepela.

Potem se bom uničila!
 Moram se uničiti, da ne bom
 gledala ta propadel pepel, krvav ...
 Kri je na pepelu, da, kri je, zavržen pepel.
 Ljudje, vi ste svinje, vi ste zavrgli.
 Vi ste velikokrat zavrgli! Vi zavračate!
 Tudi vi ste krivi,
 vi ste svinje, proklete,
 proklete stokrat.

PROČ

Kako težko vas gledam,
 meglene obraze - razpadajoče,
 utapljajoče se v svojem Egu,
 utapljajoče se v pijanih iluzijah,
 v smrdečem alkoholu.
 Tako težko vas gledam,
 moji prijatelji!
 Ko zrete vame z očmi
 polnimi groze,
 ko si želite groze,
 ko si želite roke,
 ki se še ni prelila z alkoholom.
 Tako si želite te roke
 in hkrati se je tako oteplate,
 tako jo zavrača vaš ponos
 ... zrno ponosa, ki vam še ostalo,
 zrno, ki z vami vred odhaja.
 proč od vas, proč od mene,
 proč ... proč ... proč.

tekst je namenjen družini pacientke - Op. uredn.

MATI

Neustrašna in trdega srca

si prenašala sarni trud in trpljenje.

Zato ni zamanj usahnil nasmeš

ti iz lic.

O, mati, ti si trda kakor kamen,

na tvojih licih ni sledov pomladi

in v tvojem srcu ni sledov veselja.

Na licih in srcu ostala je sled trpljenja.

NOČEM BITI MORILKA

Naj se ti najprej opravičim za vse, kar sem do sedaj naredila narobe. To naj bo tudi uvod tega pisanja.

O vsem, kar bom sedaj izlila na papir sem se hotela stabo pogovoriti. Toda ... Nisem imela toliko moči, da bi ti to povedala, kajti preveč boleče bi bilo zate.

Prosim te, ne misli, da te hočem s tem pisanjem prevarati. Hočem samo, da me spoznaš. Vem, da te bom prizadela. Ne vzdržim več. Ne obdolžujem te ničesar. Odrasel moški si, v letih, ki so najbolj pomembna zate. Želiš si zabave, družbe, predvsem pa ljubezni. Si mar vse te mesece skupnega življenja vsaj enkrat občutil ljubezen? Si se kdaj to vprašal? Si sploh kdaj pomislil, kaj si spoznal, ko si spoznal mene?

Nisem človek, tako kot ostali. Bitje sem, ki prinaša ljudem nesrečo. Hudičev otrok sem. Koliko ur sva preživela skupaj. Te ure so bile sonce v mojem življenju. To je bilo na začetku. A kaj je zdaj? Nisem več tista, ki sem bila pred nekaj meseci. Takrat sem imela čustva, ki sem jih hotela podariti tebi; pa ne samo čustva, tudi sebe, svoje telo sem (hotela) bila pripravljena darovati tebi. Kajti ljubila sem te. Sedaj pa tega ni več. Teh čustev ne poznam. Ljudje so mi jih uničili, kajti spoznali so, da so jim v napoto. In s tem so uničili tudi mene. Sedaj sem samo še živa skala brez razuma, brez čustev. Prazna sem kot puščava. In zato ne morem ljubiti, ne morem več imeti rada. Nočem imeti. Kajti s tem bi te ubila. Zagrešila bi zločin, katerega si ne bi odpustila nikoli v življenju. Nisem se rodila, da bi morila. Ti si vendar človek, ki zna (jemati) dajati. Jaz pa znam samo jemati, nikoli pa ničesar dati.

Kolikokrat si šel v zadnjem času od mene razočaran? Koliko noči

si prečul zaradi mene? Ne hodi več! Kajti, s tem bi te samo uničila. Tega pa nočem.

Oprosti mi. Morala sem ti to napisati. Vem, da sem te kruto prizadela.

Toda, naj me narava kaznuje za vse. Saj zna. Ti pa tega ne znaš, ker znaš samo ljubiti in ne sovražiti. Vem, težko je izgubiti, kar ima človek rad.

Ne jokaj. Pozabi na modre oči, pozabi na tople dlani. Poišči si prihodnjost, toplot! Moja je tako hladna. Brez upa, brez sonca. Počutim se kot pohojen cvet ob poti; kot usahle solze v dlaneh bolečin; kot prazen pogled v ogledalu izgubljene ljubezni; kot prazen pogled ...

Naj ne drsijo solze po tvojem obrazu, nikar ne jokaj in

oprosti mi

~~XXXXXXXXXX~~

DRAGI IVAN

Ljubim te! Oh, (k) kako te ljubim, kot da bi vsa ta ljubezen že ob rojstvu bila v meni, in rasla z menoj ... Ne, ne zapusti me, ostani ob meni, čuvaj me, kajti mene je tako strah biti sama, življenja in njegovih krutih pravil me je strah. Prosim, bodi vedno moj ... ne zapuščaj me! V moje življenje si prišel kot ladja v zapuščen zaliv, in zdaj je tvoje ime v meni, zdaj nisem več sama. Ljubim te trenutke sreče s taboj, a če boš odšel, jih bom sovražila.

Poglej;

Nimam veliko. Ne doma, ne bogastva. Imam le dvoje rok, s katerimi želim pomagati slabotnejšim od mene, in srce, ki pozna žalost, trpljenje in obup, a zato zna ljubiti ...

Dajem ti moje srce, ga hočeš? Za vedno. Oh, Ivan, zelo te imam rada...

BREZNA RESNICE

V grapah tanka zavesa megle,
 nad njimi se dvigajo v vsej svoji
 veličini moje gore.
 Ljubil sem samo nje,
 le k njim me vleče srce.

V tihi samotni grapi vas leži,
 tja spomin mladosti mi hiti.
 To bila nekoč je moja rojstna vas,
 a že davno je mimo ta čas.

Nekoč sem to vas ljubil,
 ljubil sem ljudi,
 ljubil sem vse,
 kar se iz človekovega dela rodi.

Toda ljudje so kopali v moji
 zavesti spopad vse dotlej,
 dokler nisem spoznal,
 da so le plevel in osad.
 Kdo naj jih ima še rad?

Iščem nedosegljivih polčin
 in se veselim življenja
 skritih samotnih dolin,
 ki še ne poznajo trpljenja.

Le te polčine bi lahko ljubil,
 le v teh dolinah bi lahko
 svojo žalost skrill
 To bi lahko poslednji čas
 svojega življenja nagnil

in do konca, do dna je ispil.

A kje so te doline?

Kje so te polčine?

Kamor kaže mi pogled,

povsod vodi človekova obed.

Kako naj sgradiš preko

praproti most?

Kako naj se zopet povračam

v življenja mladost?

Pa, saj kot človek novega veka

morsam, morsam ljubiti sočloveka.

LJUBIM TE

LJUBIM TE

Ljubim dve stvari:
 vrtnice in tebe.
 Vrtnice za en dan,
 a tebe za vedno.
 Vem, da mi nikoli
 nisi rekel "LJUBIM TE".
 A spomni se,
 jaz sem ti vedno rekla,
 "ljubim te!"

UPANJE V ŽIVLJENJE

V tvojih očeh so vse zvezde neba,
 na tvojih licih vsi biseri morja,
 v tvojih dlaneh vsa toplina sveta,
 le v tvoje srce se pogledati ne da.

Vedno sem poleg tebe,
 pa me ne vidiš.
 Ljubim te, pa ne opaziš.
 Povej prosim, kakšno imaš srce?

Sama sem, čisto sama,
 pa vendar občutim, da ni res.
 Da biti sam, ne pomeni ljubiti koga,
 da ljubiti koga ni ljubljen biti.

Hudo je, če si zaljubljen,
 a še težje, če nisi ljubljen.
 Toda večje kot trpljenje
 je upanje v življenje.

TO JE VSE

Ljubiti nekoga ni nič.
Biti ljubljen je že nekaj.
Ljubiti in biti ljubljen,
je vse.

BREZČUTNI STE

Niste grdil
 Lepi ste.
 Ljubila sem vas,
 ljubim (te) vas še!
 Ne bom vas več ljubila!
 Niste grdi,
 brezčutni ste!!

HINAVSTVO

Odšli so.

Pustili so te pokritega s cvetjem,
jokali sol

Jokali?

Ne, le igrali jok drug pred drugim!

Ti pa si ostal.

Ostal pokrit s tistim prekletim cvetjem,

ki je bilo še zadnji,

največji izraz

HINAVSTVA.

MED OBZIDJI

Zapravljam čas med (sl) sivimi stenami,
kjer ni življenja.

Utež na mojem srcu
me je sem prikovala;
a up v moji duši me od tod oddaljuje.

Misel beži onstran tega obzidja
in si želi sonca.

Saj ni res, da sonce greje vse ljudi
ravno nasprotno, mene hladi.

Oh, svetel dan, kje si?

Prosta pot, a odpri se!

Ves ta jok, stok in prošnja,
vse zaman.

Dom mi nudi zdaj

le še nežna mati Zemlja.

KDO SEM JAZ?

Jaz sem ta, ki leži,
 ki hoče spati,
 ki je nemočen pred samim seboj,
 ki misli, kaj misli.
 Jaz sem ta, ki počenja neumnosti in zato
 uporablja telo kot orodje;
 jaz sem ta, ki se kesa,
 ki hoče,
 ki noče,
 da sem jaz,
 brez smisla jaz,
 ki se pred sabo ne more opravičiti.
 Jaz sem ta, ki sem sam.
 Imam le sebe,
 ki se nisem vreden;
 jaz - kdo si, kaj si mi storil?
 Kje je smisel, smisel misli?
 Mar resnično živim samemu sebi
 v svarilo pred takšnim življenjem?

NIMAM VEČ MOČI

Samota.
 Prazna, ubijajoča;
 v zarjavele rešetke strmim ...
 Zgrizla bi jih,
 a le stiskam zobe in molčim.
 Rešetke tu, rešetke tam,
 rešetke povsod.
 Svoboda, mogočna,
 nedosegljiva
 mi življenje je zagrenila.
 Svoboda.

STRAH ME JE

Rada bi ušla vsakdanjosti.
 Hodim po vsakdanjih poteh,
 iščem vsakdanje poti.
 Prijatelj, samota je vedno tvoja.
 Strah me je življenja,
 strah me je ljudi,
 strah me je vsega.

Meglena mesečina,
 cvetoča narava
 tihi gozdovi, ki
 skrivajo svoje vedno
 odprte oči;
 razburkano morje,
 ki pomirja notranje
 viharje zaprtih ljudi;
 nešteti vetrovi,
 ki raznašajo
 hudobijo sveta.
 Razplamteči ogenj,
 ki uničuje dobre hlapcev.
 Zakrinkani obrazi
 živalske podobe,
 iz katerih sije
 nešteto črne svetlobe;
 orosene oči,
 ki vse to (s premlj) spremljajo,
 nevede zakaj.
 Nemirna srca
 omotana z neštetimi povoji
 vsakdanjih doživetij.
 Nebrojno število rok,
 ki hoče svet
 samo zase,
 vsak zase,
 četudi bi bilo treba
 dati življenje,
 teh nekaj koščeni ročic,
 ki tragajo samo zemljo
 in z njo zdravje.
 Denar, namenjen slabotnim,
 izmučenim od življenja bitjem -
 - TO JE SOCIALIZEM.

PA JE!!

Strah.

Strah pred očmi,

strah, ki je votel,

ki ga zunaj nič ni,

strah, ki je nič,

ki pred ničemer ne sme biti strah.

PA JE!!

Strašen, neizprosen

žene v obup,

grabi te (v op) za vrat

in naj še rečejo,

da ga ni ...!

TEPTANJE

Sovražim vse te zlagane obraze,
 ki jim le (ol) denar je vladar,
 na rame polagajo gaze
 in ne briga jih praksa,
 to jim nič ni mar.

Ne zaupam ljudem več,
 tem zavrženim hlapcem.
 Kot kamen me brcajo stran,
 ne da bi mignili s palcem.

Nočem biti človek,
 sem raje žival.
 Me bo hudobnež vsaj za hrano saklal
 in ne izza hrbta v blato teptal.

UNIČEVANJE

Oh, ubogi ljudje, le pojdite po svoji poti,
 le pojdite po poti, ki uničuje,
 le pojdite v črno brezno,
 saj to je vaša pot.

Vzemite sekire,
 da boste lahko posekali drevesa -
 dreves je preveč ...
 In ne pozabite,
 potrebna je tovarna televizij ...

Vendar ne pozabite, da boste spotoma
 zastrupili reko.

Pridite še k meni, pred mojo hišo je
 majhno drevo. Ne pozabite ga posekati,
 morda bo tam stal nekoč dimnik!
 Za hišo raste roža - tudi njo umorite!

Požgite vse,
 uničite vse,
 tudi sebe!

Le tako boste nehali uničevati.

TRPLJENJE JE ŽIVLJENJE

Spoznavam svet
 spoznavam ljudi okoli sebe.
 Razmišljam, a (vse) ne vidim,
 kaj se dogaja okoli mene.

Vidim ljudi
 ki živijo srečno življenje
 in ljudi
 katerih življenje je eno samo trpljenje.

Sprašujem se,
 kakšno je moje življenje
 in zdi se mi,
 kot da je eno veliko trpljenje.

CIVILIZACIJA

Bojim se svetlobe.
 Nočem teme.
 Kaj sploh hočem?
 Dež!
 Naj vam spere umazane duše.
 Strelal
 Naj vam zbistri možgane.
 Konjii
 Naj vam preženejo ropotajoče škatle.
 Traval
 Naj vam prekrije sive ceste, po katerih drvite v smrt.
 Drevesal
 Naj vam dajo življenja...
 Vstavite se ljudje!
 Mogoče je še čas,
 da poiščete svetlobo,
 ki se je ne bomo bali.

TEMA, TEMA

Sanjam v temi
 kot takrat, ko sem poslušal glasbo.
 In jo spremljal tako kot je
 a ob enem delal si utvare o tem,
 kako svet je lep.
 Na koncu me je prešinilo spoznanje,
 da ne bom nikoli mu dorasel,
 da bom ostal otrok,
 ki se igra na pesku.
 Postal sem del teme,
 utapljam se v njej
 kot samomorilec v deroči vodi.
 Spajam se z njo, požiram jo,
 grabim jo z veliko žlico,
 večjo od vseh, ki sem do sedaj jih videl.
 Prevzema me misel, da sem mrtev
 sam v tej temi,
 da me ne bo nihče našel
 in mi na grob prinesel rož.

V trenutku razmišljenosti se prižge luč,
 razsvetli prostor in kot velik sončni krog
 me potegne v svojo energijo.

NORO SRCE MOJE

AMET JAMET

O, noro srce moje,
 jokaj, saj sedaj ni važno.
 Nocoj bi jokalo, toda zmanjkalo
 mi je solza.
 Jokaj, Jokaj za eno noro srce.

V moje kratko življenje
 se je zlilo toliko žalosti,
 sreče v mojem življenju
 bilo jo je samo s teboj.

Vzamem kitaro in si s njo blažim svoj bol.

Zdaj hodim po svetu sama
 in iščem obraz topline,
 vendar njega ni.

To ni njegov obraz,
 to je le žarek,
 ki mi ponuja roko,
 roko življenja.

Želim si ga, saj vem,
 da se ne da podreti
 celega sveta.

SONCE

Kako je svet lahko pust!

Kako je lahko prazen!

Kje je sonce?

Odšlo je daleč proč od mene.

Ostale so le iskrice, ki svetijo v meni,
da ne ugasnem.

Sonce moje, vrni se!

Pošlji mi vsaj žarek,

ne pozabi, da te čakam.

Zdaj siješ drugim ljudem.

Si srečno?

Ne misliš na beg med sive oblake?

Sij, Sonce!

Daj tudi drugim srečo,

a ne pozabi na nas,

želimo si tvojih žarkov!

BILO JE TEŽKO

Bilo je težko
 korak za korakom hoditi po vodi
 in ognju.

Bilo je težko
 spoznati novi svet, nove nazore.

Bilo je težko
 sprijazniti se z (usobo) usodo svoje
 osebnosti.

Bilo je težko
 otresti se svojih napak.

Bilo je težko
 grizti že nagrizeno jabolko svojega
 Jaza.

Bilo je težko
 to jabolko sestaviti zopet v svoj
 Jaz.

Danes mi je težko, ko se poslavljam
 od vas,
 ni mi težko, ker vem, da sem dala
 delček sebe.

BOJIM SE VAS

[1958]

Bolečina mi razjeda glavo.
 Želim si umika.
 Naj se umaknem v osamni svet?
 Vedno bolj padam, padam ...
 Bojim se nerealnosti,
 ker pušča razočaranje, praznino.
 Umikam se ...
 Zatekam se k glasbi, papirju ...
 Toda pred čem bežim?
 Česa se tako bojim?
 (Vaj) Vas se bojim,
 pred vami bežim,
 toda ne morem.
 Uklenjena sem v vaše kremplje,
 ki me vedno bolj trgajo,
 dokler ne bodo rastrgali sadnje celice
 in se nasitili moje krvi.

PESEM, UBIJ ME!!

Čemu poslušam to pesem?

Čemu solze?

Zakaj vse to?

Zakaj nočete biti ljudje?

Pohodite me, svinjel!

Storite, kar ste tako (žev) želeli!

Sovražim vas.

Hinavci ste!

Kaj mislite, da je res, kar govorite?

Lažete sebi in vsem.

Zakaj ste lažnivci?

Ubogi reveži ste!

Zakaj poslušam to pesem?

Spomini ...

Naj živim zanje?

Ne, nočem, niste vredni.

Pesem, ne ubijaj me tako počasi,

hitro, hitro me (mb) ubij!

PRIJATELJSTVO

Zakaj sem se rodil?
 Zato, da bi na svetu mir kalil?
 Da bil bi vsem v naspoto?
 Da vodil bi vse v brezmejno zmoto?

Ne, ne!

Svoj, lepši svet jaz hočem graditi,
 vsem ljudem želim prijatelj biti.
 Ljubiti hočem,
 a kaj, ko mi svet noče dati sreče,
 jaz želim si osebnice ljubeče.

Ljudem prijatelji, več ne moremo biti.
 Vedno se nam mudi
 ločiti, razdeliti,
 osamljeni reševati skrbi vseh
 res ne moremo!

SONCE

SUNCE

Pridi dol, sonce, na to prekleto Zemljo,
 pridi!
 Vzemi me v svoje tople dlani
 in me odpelji gor, gor,
 stran ...
 Odnesi me, da bom čutila,
 da grem stran od Njih,
 ker moram.
 Povej,
 da ni (g) druge poti,
 da moram k tebi!
 Obsveti mi luč,
 Sonce,
 da bo svetila kot tvoja,
 oči.
 Odpri mi školjke,
 ki se zajedajo vame
 in me pijejo.
 Kako grozno je, ko mi pijejo Sebe
 in ne grečo stran,
 morajo opraviiti svoje -
 priti,
 savzeti,
 uničiti, a še vedno ostati ...
 Zažgi mi sanje,
 Sonce,
 ker so preveč moreče,
 zažgi pepel, ki bo ostal od njih!
 Posuši mi Rožo,
 da, tudi ona naj se uniči!
 Uniči vse, kar je zemeljskega v meni,
 tudi mene, ker sem Zemljan.

Naj bom Ti!

Vzemi me vase,

me imej in me ne vrni -

njim, ker nisem sanje -

delam jim senco.

Saj jim nočem delati senco,

nočem,

ker je obupno!

Dovolj so me že oni zasenčili ...

ČLOVEK 20. STOLETJA

Kdo si ti človek, ki stojiš sam
v globini življenja.

Sam,
brez vere in upanja v sonce.
Ti, ki živiš v pravem svetu,
a z mislimi si na
drugem planetu,
kjer je sreča,
kjer lahko utrgaš sad razumevanja
in topline.

Kdo si ti sanjač,
ki se klatiš po ulicah hrepenenja
in po bregovih razočaranja?
Kdo si ti, bitje nebogljeno,
ki blodiš po morju valov
in po izgubljenih iluzijah?

Kdo si ti?
Mar misliš, da boš lahko
vedno živel življenje nad oblaki?
Kdo si ti?

Samo eden od mnogih na svetu.
Ti si samo bilka bohotnih trav,
samo veja mogočnega drevesa,
ti si samo val sredi oceana,
samo kaplja sredi sivega oblaka,
samo človek 20. stoletja.

OSAMLJENA SEM

Osamljena sem.
 Le misli so z menoj,
 in spomini,
 ki me spremljajo.
 Prijatelj, kje si?
 Odzovi se mojemu klicu!
 Osamljena sem.

KAJ JE ŽIVLJENJE?

Kaj je življenje?

Ne vem.

Poznam samo trpljenje
in bolečino srca.

V meni je kislina, ki me počasi razjeda,
v meni je vihar, ki me podira.

Jaz sem prazna kot puščava,
oglenim kakor vžigalica,
ki počasi dogoreva.

Zavržen, poteptan ogorek cigarete na cesti,
to sem jaz.

Kaj sem zagrešila,
kaj storila?

Sama, čisto sama sem med tolikimi ljudmi.

Toda vsi ti ljudje niso ljudje.

Žive skale so,
brez razuma, brez čustev.

In kaj je življenje?

Samo gibanje mrzlih teles.

ZAŠLA SEM S POTI

Iz mojega srca vstaja
 in pleše podoba (njegova) mojega
 lastnega hrepenenja.
 Bleščeča prikazen prhne mimo.
 Skušam jo trdno zgrabiti,
 pa se mi izmuzne
 in me zapelje s poti.
 Iščem, česar ne morem doseči,
 dosežem, česar ne iščem.

NOČEM BITI ČLOVEK

Gledam temo svojih možgan,
tipaje hodim skozi njo,
zadržujem dih, kajti bojim se,
da bi se v meni prebudil človek;
nočem biti človek,
moram biti zver,
ne maram misli,
ljubši mi je nagon.
Ljudje, iztrebite me,
kajti le tako boste lahko skrili
resnico, ki jo vem in ki bi vas,
če bi prišla na dan,
spravila v hudičevo globok drek.

SPOZNAVAJTE, KAJTI ZA TO STE ROJENI

Ljudje, zakaj ste tako hudobni?

Zakaj lažete?

Ne glejte me tako grdo.

Saj nisem zagrešila nič.

Ljudje, prosim vas.

Rotim vas.

Ne glejte me v luči takšni,

kot ste me do sedaj.

Glejte me v luči, ki je resnična.

Ne govorite mi za hrbtom,

povejte mi v obraz.

Prosim vas:

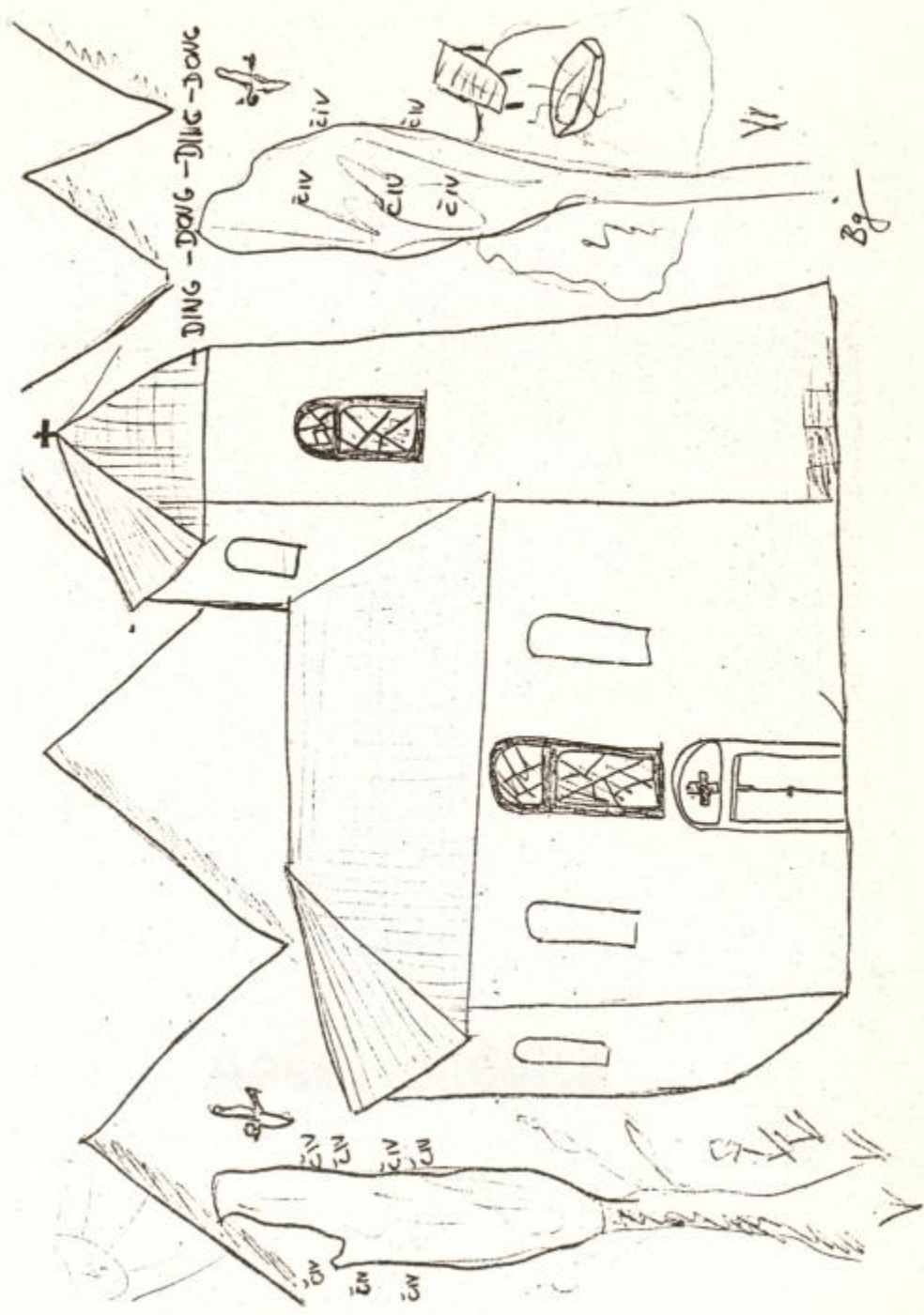
"Spoznajte me!"

INFLUENCA ETH ET ALIUM, STANDBY

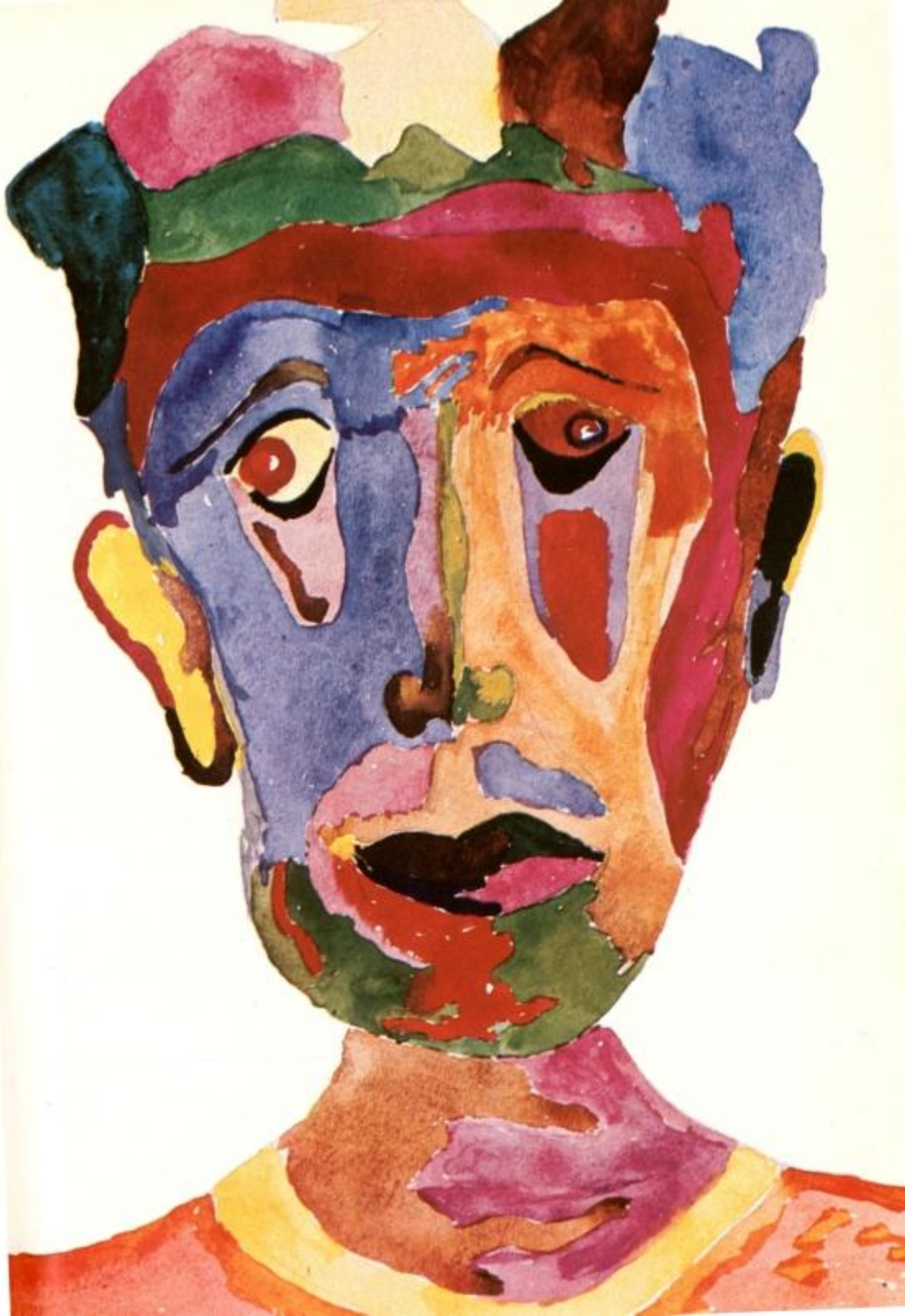
(mirrored text from reverse side of page)
 ...
PONUDBA ...
 ...

Oddam prostorno sobo
 z dvema prekatoma
 in s krvjo vred
 pod šifro "SRCE".

...
 ...

noční oddech

I.

V dobri veri in upanju, v pričakovanju,
da bo vsa vreda potekala sam je s pričetkom
meseca maja zapostil pri zasebniku, ki ima
obrt moje stroke (kleparške) vendar sem bil
še vedno invalidsko upokojen, vendar s potnim
upanjem v reaktivacijo pri invalidski komisiji
kjer sam imel strožno prošnjo, ker pa
omenjenemu zasebniku nisem dal na znanje,
da sem invalidsko upokojen in, da čakam
na reaktivacijo, temveč sem mu dejal, da
čakam na detavno knjižico, katero mu bom
kasneje izročil, z mojim delom je bil davča
zadovoljen in me je celo pohvalil, te škrbke
me je, če me komisija pri invalidski ne bo
reaktivirala, kar se je tudi zgodilo.
Takrat sem mu tudi dal na znanje ksko
je z mano, da pač nimam detavne knjižice
in da ne morem stopiti v redno detavno
razmerje, če pa me še rabi in če je v
njegovem interesu, da se nadalje ostanem
pri njemu kot honorarno zapostel, kar je
z navdušenjem sprejel, to je bilo predi oprko.
Toda od tistikrat nadalje se je situacija
in vse spetato doceta spremenilo in to
na slabše, zato sem postal pozoran in
sem pričet beležiti, dogajanja, ki so se
s časoma stopnjevala, prebsem pikre
prisombe in neutemeljene sumnje.

II.

Kot glasno poudarjanje poštenja z njegove strani in pogosto špalsko moraliziranje, podkrepljeno z intenzivnimi obljubami, glade materialnih dobrin, vseh mogočih prednosti, (kot čiščenje z čajem in alkoholom pred pričetkom delovnih operacij: "češ sedaj se pate izkazite!")

Navidezen v plitkejšem pogledu demokratičen odnos v medlebožnih odnosih.

Pa tudi delovni uspeh ekipe ne izstopaja, ravno nasprotno, neravnost izvršten nadpovprečen je. pa tudi finančni uspeh zasebnika je izvršten nadpovprečen. Šaj neprestano špodbuja in moralizira, pa tudi z obljubami ne škerari.

Toda vse moraliziranje pa tudi obljube, se proti koncu meseca, ko je blizu doni plačila sprevržejo v dokaj nestono in plitko kritiko posameznikov in vsega kar ni njemu po volji, kar k prizadevanosti in poštenosti, njemu podrejenih niti malo ne sodi. Takšne provokativne akcije se stopnjujejo, običajno proti koncu meseca, ko je treba izplačati mesečni dohodek delavcu. Pobudnik k taki dejavnosti je švedca štalo razpotožen zasebnik, z manjka mu obljub, kritika pa tudi vešetja, štonje je do skrajnosti napoten.

Ob izplačilu zasluzka, ki je praviloma zadnji petek v mesecu, kar pa je po vsej verjetnosti zaradi religioznega prepričanja zasebnika najugodnejši dan v tednu, poteka izplačilo dohodka do skrajnosti diskretno brez kakršne koli preglednosti in možnosti komentarja ter primerjanje višine dohodka med posamezniki delovne ekipe omenjenega uspešnega zasebnika.

Da bi se jameje in bolj izrazito prikazal rečnično stanje in sistem, ter delavcu položaj pri omenjenemu zasebniku, bi prišlo, kar pri tako uspešni hierarhični strukturi in demagoški politiki zasebnika, ki proti koncu meseca, koje treba delavcu izplačati zasluzek, ne izbira sredstev, kako naj bi se le temu izognil. Običajno vse skupaj razira tako, da zadnji teden dela ekipe nekje na terehu in ravno zadnji mesec to je v mesecu maju, ko sem že ustrojst pri temu zasebniku obrtniku in se trudil, da bi bil z mano kar najbolj zadovoljen sem doživel nekaj čudnega. Bilo je namreč tako, pokrivali smo zvonik cerke, doto je tepo napredovalo, dogajate pa so se nepravilnosti milo očena.

IV.

Te nepravilnosti b'ime štate skoraj življenje, niti v času pol ure se je dvakrat zrušil oder in to natanko pod mojimi nogami, ko pa sem poštati uprezen, š' se mi ostati pošmehovati in dojeti razna opazke kot, (ruk, potrepi, pogreb) občiti so me čudni občutki, opustil sam delo na zvoniku in predtegesti sam ni naj gram vlecit na zvonik s škripcem pločevino, kar sem tudi storil, toda ravno sem navezoval dve tabli pločevine zrotane, z vrvjo na škripcu, kar je trajalo le moment in ta moment sem bil slonjen naprej z glavo navzdol, torej nisem videl, štati pred zvonikom in to dokaj stran od zvonika, kaj se dogaja 25 m nad mano na strehi oziroma na odru zvonika.

Tako in ravno tišti moment je mimo, pred glavo priteteto kilogram teško zatesno klalivo niti 20cm na stran od glava in se zorito v tla, bit sam do skrajnosti osupet in pretrešen, zbežal sem proč, od egoja pa nisem dobil nikakršnega pojasnila ne sprevidela, sprejet sem to vse skupaj, kot hudo ogusno upozorilo. Od koga - od višje sile, ali od nekoga, ki je potencialen morilec.

V.

Vie to ne opisujem zaradi kakršnih koli
maščevatnih naklepov, temveč zaradi moratne
idejne prepričanosti in dotičnosti državljana,
napredne socialistične družbe.

Namreč tu so prisotna vsa dejstva, ki
dokazujem z nezorno skico, da je bil to
poizkus umora, da je bilo kilogramsko
kledivo mirjeno na mojo glavo, ne pa
kot je rečeno nesreča pri delu in razne
drugo oteževanje in izmikanje.

Nekaj dni po tem dogodku, sem poizkušal
z omenjenim obrtnikom, razčiščiti in se
prepričati o tem dogodku, vendar me je
grdo ozmerjal z težnincem in nesramno
pljunil predme in tako še danes ne
vem kljub temu, da sem ga že večkrat
iskal na domu, kajti dolguje mi še levo
vsoto zaslužka, katerega me je izplačeval
po urah kot sva se domenila za navadno
uro 20ND za naduro pa 30ND, sicer sem si
štortjene ure redno zapisoval, za kar je
vedel, toda plačevati me je bolj po občutku
kot po realnem času dela. Če pa sem se
hotel o tem pogovarjati je pogovor takoj
okrenil drugam. Torej ne izbira sredstev,
kako delavca izkoriščati, ali pa ga zeceno
zaslužka, odstremiti, onemogočiti in tudi tisto

VI.

Kar počnejo te kriminalni tipi, kar je je sam izrazil, saj če je kdo izmed nas neupravičeno izostal, ali mu kakor koli nasprotovat, je v odsotnosti, se tega, začel pogovarjati posameznike in jim objavljal določeno vsoto, (par sto tisoč) da mu spravi s poti to barabo, da je ne bo več nazaj.

Kot je tudi rad podpisoval šovinistične teženje.

Sicer je še precej neizpovedanega in nejasnega v kar tudi nimam vpoglejke sredi same diskretnosti in spretnega manevriranja, taktiziranja, prikritosti in izmikanja z njegove strani.

Rad pa je je izkazal kot nadpovprečno trdem, poseduje več stanovanjskih hiš, in kot lastnik številnih avtomobilov in z vsestranskimi vezami.

Katerih uspešnost se je izkazala z opet sicerj to sem si takoj ko sem šel od njega stran, poiskal sezonsko honorarno zaposlitev, katero sam ustno izuril, toda tudi tu, kjer nisem imel nobene veze z njim, sem bil pod njegovim pritiskom, odpuščem z izgovorom, da novemu delodajalcu nisem všeč, in da me ne potrebujejo več, bil sem kot curvaj v letnem gledališču, z njegovimi delavci sem delotiral tako ne spteno in drugi dan sem bil odpuščem.

OBUP

Da vrne se pomlad
prav tista še pomlad
ko veselje je še bilo
le kje, kam je šlo

Nisem več rosno mlad
le kje je še pomlad
rad bi jo poiskal
rad bi jo spoznal

Pomladnih sončnih dni
srce se in duša veseli
prekrili so jih oblaki témni
Bog ve če bodo še prešli

Zdaj hodita še vkup
le žalost mračna in obup
preostane le še kar je
to teži mi dušo in srce

MOZAIK

Če iz vseh posameznih delcev sicer ne molekularno najhnih pa, tudi ne iz otipljivega materiala, temveč iz drobcev spomina zavestnega kot tudi pozavestnega, ob pravi analizi realnega dogajanja, ob spominu na prve izsledke porajanja sifofrene deformacije mojega lastnega jaza, kot pričetek tega lahko navedem poškodbo glave, nadalje nekontrolirano močenje med spanjem do 13 - 14 leta starosti, kot tudi pogostna depresivna razpoloženja, ki izhajajo iz očitkov nezadovoljstva mojih bližnjih kot tudi iz lastne samokritičnosti, nadalje kljubovalna želja po lastni zamisli, da bi obrnil okolico in svet sebi v prid ne glede na škodo drugih, za kar pa sem prosil nikogar drugega kot višjo silo - samo nebo in to za vsako ceno, seveda če je bilo lepo jasno, če pa je bilo oblačno pa me je bilo hudo strah, kar se je nekega dne stopnjevalo v pravo pravcato blaznost z pobegom in glasnim tuljenjem, kar je brat videl vendar ni dal na to nihče nikakršne pozornosti, kaj kmalu po vsem tem so nastopili znaki pubertete o kateri nisem imel nikakršnega poduka, kakor tudi o spolnosti sami, kolikor sem vedel sem vedel iz ceste in še to na najbolj prostaški način, kdo se je le kaj brigal za ta poduk, ki naj bi bil res le poduk in to strokoven ne pa prostaško obešenjaški, ki mi je le buril domišljijo, kateri so sledili posamezni poizkusi, ki niso nič drugega kot strašno pogubne zablude, onaniranje in skotološtva, s čemer sem le še huje obremenil psihično ravnovesje, in v takem stanju sem vegetiral leta in leta tudi danes še ni pravega ravnovesja in vegetiranje še še nadaljuje, do kdaj - zakaj - zakaj?

PREMIŠLJANJE

Je fant oral, oral
 se le dela ni zbal
 zapregel konj je par
 na kar oral je ^{vendar}oral

Rad ima to zemljo
 ne boji se dela ž njo
 naj orje seje vse smeje
 to naše iskrene so želje

Kje naj vrt si ogradim
 Kje sadik si naj dobim
 Kako naj raste mi vse to
 če že v kali je zamorjeno

 tak
 Če že imam problem
 da se ne znajdem in ne vem
 ne obupam pa le nikdar
 za vse je vkup malo mar

POMLAD

Zunaj čuti je petje pčic
 iz gozda prihaja glas kukavic
 in bukovo zelenje v gozdu šumi
 lastovka domača že žvrgoli

V pomladnem dahuvse blešči
 ali vedno ali sedaj za delo mi ni
 v brezdelju živim okrog se podim
 lenoba grdoba kako naj te ^{slomim} prepedám

In v duši je mračno tesno
 ko bi to čutil le še kedo
 tavam z dneva v dan
 tu krog lenoben in zaspan

Pa odpravim se daleč proč
 odšel bom ko stemni se noč
 podal v svet ^{se} mračnih sanj
 iz njih prebudim se pa bolan

PREMIŠLJANJE

Opravil si le z mano ti
ne delaš več si skrbi
kdo bi se še gjavil
ugled si ves zapravil

Plahutave nočne sence
prinesite mi vse vence
da se od vas poslovim
in notranji mir dobim

Nič ne delam zdaj
mir imam kot le kaj
mogoče bo tako prišlo
od brezveterja slovo

Motim se lahke močno
če mislim da vedno bo
Zakaj naj se peham
iluzija da je vse saman

KUMAROV

naš ljubi ljubi nas ni
nas ni ljubi ljubi
ljubi ni ljubi ljubi
ljubi nas ni ljubi ni

ljubi ni ljubi ni
ljubi ni ljubi ni
ljubi ni ljubi ni
ljubi ni ljubi ni

ljubi ni ljubi ni
ljubi ni ljubi ni
ljubi ni ljubi ni
ljubi ni ljubi ni

ljubi ni ljubi ni
ljubi ni ljubi ni
ljubi ni ljubi ni
ljubi ni ljubi ni

SPOZNAVANJE

Le kam beži zdaj čas
daleč proč od nas
za vedno rad bi imel
pa beži kar sem želel.

Ne povrne se nič več
minulo je odšlo je preč
zato obup je zdaj,
čeprav sije sončni maj.

Le zakaj zakaj,
predstavljam kraj,
kjer me zdavnaj ni,
in srce si ne želi.

Teh sovražnih poti
kjer polno je laži
ne najdem tu miru
nič več ne pojdem tu

UPANJE

Ne damo se mi
odret do kosti
četudi rohni
veter sredi noči

Pogum je še v nas
ki kmalu gre v klas
je pač kot vsak kvas
naj mesto je ali vas

In še poznaš me ti
karkoli kdor pač si
sem ubog ubožen
na pogled otožen

V meni iskra plameni
in sem kot ogen ki žari
prišel za čas bo dih
potem ne bom več tih

SPOZNAVANJE

Kot plamen v temi
 ideja v meni gori
 vem kje naj pričnem
 da končno le uspem

Dolge so te noči
 v tolažbo se zaspi
 ko veter v gozdu hrufe
 me in človek dan pričakuje

Kdo ve kam dah potuje
 verjetno kam na tuje
 nihče še videl ni res kam
 ali jaz pa vem to sam

Hesnana je dolga pot
 in vidiš jo res povsot
 to so neba sinjine
 in zemlje širne doline

SPOZNAVANJE - DILEMA

Misel na delo mi je odvratna
zdi se mi kot pot blatna
in volja pogosto je obratna
nikoli edinstvena enkratna

Loteva se misel me čudna
ko bliža noč se nam trudna
nikjer ji ni kraja ne dna
sares dolga noč mi je ta

Prišlo bo jutro v zarji
skrbi me pa kje so denarji
ki človek si s trdom ga služi
prijatelj s prijatlam se druží

Če pa svet z denarjem se okuži
le grajo vso si zasluži
že dolgo postopam me ni
drugi si delajo zato že skrbi

DILEMA:

Pričakujem moč navdiha
 ko sunaj noč je tiha
 še muren sunaj je zaspal
 le jaz buden sem ostal.

Popil prveč sem kave
 pač nimam mire prave
 pa tudi dež rosi
 kot vse pretekle dni.

Je danes takšen dan
 ko čakam navdih zaman
 zamisli mnogo takih je
 samo da se rimajo ne.

PROŠNJA - MOST

Predragi krvni pobratim,
trudi z mano -se-da-ne-zaspim,
če vase vso moč dobin,
krivico iz sveta prepodim.

Reči le zdaj to,
poveš resnico ti vso,
ki prekriva vso zemljo,
in prav vidi jo^{le}nebo.

Oprosti ošabnosti zares,
podari nam to že dnes,
mislim da ne bo kaj vmes,
za ^{zemeljski}eleveški rod sem ves.

Šla bi enkrat vasovat
povsod tja do vrat^{nebes}
rad videl tron bi zlat
želim vedno biti mlät.

Ne vem kaj bi ti še rekel,
bojim, da bi se opekел,
in čas se bo še vlekel,
predno mi boš kaj rekel.

Je tu družina mala,
ki mnogo je že prestala,
vendar je trdna kot skala,
in dolgo bo tako ostala.

Ni sem res zaspan,
ali pa tako bolan,
da živim tja vendan,
upam da nebo zaman.

KJE JE MEJA MED RESNIČNOSTJO IN IDEJNOSTJO?

Vai, ki ste tukaj zbrani, se za resničnost okolja ali bližine v večini primerov ne sprašujete, kajti zanašate se na svoja čutila (oči, ušesa in tipala).

Med snovne pojme o resnici sodita ti dve vprašanji: kaj je resnica in kje je resnica?

Čim dlje od nas se dogaja neka resnica, tem labilnejši je njen izvor po času in pomenu. Čim bližje se dogaja neka resnica okrog nas tem stabilnejša je. Če ste npr. očitivec prometne nesreče ali boste znali, oz. ali boste zmožni opisati resnico? Opis resnice po vašem vzorcu je odvisen od dveh faktorjev: vas samih in okolja. Vas same kot take definirajo čuječnost čutil in psiha ter bližina opazovanja. Važno je predvsem da so izjave o nesreči ves čas definitivne to je nespremenjene, kar je odvisno od vaše psihe. Važno je tudi okolje. Predvsem spadajo pod vpliv okolja tile faktorji: čas (ali je dan ali noč), vreme (ali je jasno, megleno itd.) ter vpliv ljudi, ki so okoli vas. Če sodelujete kot priča je važno predvsem vaša izjava, ki jo daste pred sodiščem. Najugodnejše za resnico o dogodku je vaša jasna izjava po samem pripetljaju nesreče in kasneje v dvorani pred sodnikom in porotniki.

Za kaj govorim toliko o tem primeru? Jasno je, da je to primer kjer v vsakdanjem življenju iščemo resnico. In to pošteno. Kaj sem pravzaprav hotel s tem primerom povedati? Nič drugega kot to da sem razložil dve vprašanji v enem primeru. Kaj je resnica in kje j resnica?

Recimo pa, da bi me kdo izmed vas vprašal kako je nastala zemlja ali kako se je zemlja razvijala in kako se še bo. Ta vprašanja resnice so težja in sodijo v krog znanstvenikov + strokovnjakov,

ki se s tem problemom ukvarjajo. O razvoju zemlje je že precej dokaznega gradiva, vendar žalostno je to, ker si vsi znanstveniki niso edini v vseh poglavjih. Vendar človeštvo ima možnost, da enkrat izve totalno resnico ne samo o nastanku zemlje temveč tudi o drugih aktualnih vprašanjih iz vsakdanjega življenja in znanosti.

Sedaj pa k ideji oz. idejnosti.

Jaz menim, da se nekatere resnice in ideje ne znašajo oz. si niso istovetne: Neka tere pa so. Npr. iz (sgerajega) prejšnjega primera o prometni nesreči je razvidno, da za nastanek neke prometne nesreče ni potrebna ideja (izuzeti so sanomori). To bi bil absurd. Vendar tega nesorazmerja ne bom obravnaval temveč se bom obrnil na primer, kjer iz ideje nastane stvarnost.

Vsak človek razmišlja. Porajajo se mu zamisli oz. ideje, ki pa jih morda vse ne uresniči. Čez nekaj let pa bere časopis in vidi da se je njegova ideja že uresničila.

Sedaj pa k stvari.

Za primer bom vzel nekega rokodelca npr. mizarja in nekaga projektanta. Kaj je za nekega mizarja, oz. za njegovo delo značilno? Če dela sam po sebi je najprej važna ideja. Nato sledi skica in nato delo. Čisto drugače je, če dela po naročilu. V tem primeru njegova ideja ni važna. Važno je, da se drži norm in mer, ki mu jih je že nekdo drug predpisal.

Po pogledjmo še projektanta. Po izobrazbi je navadno inženir. Recimo, da projektira stanovanjske zgradbe. Morda bi si kdo mislil, da je to najlažje projektirati, vendar se je zmotil.

Kaj mora pravzaprav projektant vedeti preden se loti načrtovanja? Imeti mora investitorja in poznati njegove želje.: koliko stano-

vanj naj ima zgradba, kakšne vrste naj bodo (enosobna dvosobna ali večsobna), kvadratura stanovanj in minimalno ter maksimalno vrednost stanovanja. Kar sem naštel bi bilo zaenkrat najnujnejše. Ko projektant izve vse potrebne ^{po} podatke se loti osnutka. K ceni stanovanja mora prišteti še ceno lokacije in prispevek za komunalno ureditev. Projektant nato naredi (danes to delajo celi biroji) recimo 5 variant (idej) izmed katerih skupno z investitorjem izbere najugodnejšo. Zame, oz. za nas je pomembno le to, koliko idej (osnutkov, načrtov) je napravil od same ideje do ostvartve stanovanjskega bloka. Jaz ne vem točnega podatka, recimo pa, da jih je bilo potrebno deset.

Razmerje ena proti deset bi torej tako razložil. Za eno idejo je bilo potrebno deset načrtov.

Kaj lahko ugotovimo ob teh primerih, ki sem jih navedel. Nič drugega kot to, da obstojajo meje med stvarnostjo in idejnostjo, da pa včasih oz. pogosteje kot včasih teh mej ni.

Za konec bi še navedel neko mojo misel oz. domnevno vprašanje. Kaj če ni zemlja, življenje na zemlji, skratka veselje, produkt neke zamisli oz. ideje?

Ljubljana, 19. 2. 1973

~~XXXXXXXXXX~~

III. poglavje

Zvezde so luč, ne pomenijo pa življenja življenje je prisotno le v pra juhi, pra juha pa so širni oceani naše morje, naša kri, ki v vesolju, edino na našem planetu in v naših telesih valovi, zdaj sem zdaj tja kakor srce in sonce igra. Prisluhni igri tej, kaj boš ugotovil in razumel pa povej. Svet te ne bo razumel danes niti jutri, ker stvarnost je današnja, za jutri pa odločajo prihodnji rodovi. (Bo^{usoda}ž njimi in usoda^{bog} mila.)

Morje kri našega planeta, izhod naših zablod pred nami so tja bežala razumna bitja, delfini, kiti, sloni morski tjulenji in še mnogi nepreživeli, toda človek, homo sapiens vztraja pri svojem, nadvladi nad vsem, razum ga vodi v nedogled, toda iz pra juhe in matere zemlje se ne bo izvlekel, če tudi bo vzdržal vzdržal totalizacijo, ki mu grozi, vsak dan je bližja, to vemo vsi, mogoč je le kompromis. Gledal danes sem slike abstraktne, zliv jutra z dnevom, zliv morskih širin in vesolja modrih globin, vse dognano vse priznано abstrakcija v realnosti, priroda, barve sončnega vzhoda ali zahoda, globino zamisli, toda pra juha ni prisotna, to je morje, to je naša kri, v tem je globina, to je resničnost, tu iščimo bitnost v pra juhi. Pra juha ni direktno užitna toda je povsod prisotna, kot prvina v vsaki tekočini, katerih imamo na razpolago na stotine v najrazličnejših kemičnih sestavah izvor pa se vedno prične pri pra juhi.

Kri in oceani, oceani krvi, krvi oceani, to je primer današnjosti, modro, rdeče, belo nebo, ko oblaki preko gredo.

Življenje bo teklo naprej, četudi človeštvo bistva pra juhe ne bo vedelo, toda znanost bo to dognala ugotovila in priznala, to vem in tudi upati smem, da je to resnica. Še vedno pa je v meni prisotna (~~pedagoga~~, ~~svet~~, ~~vampir~~,) najslabši primerek človeštva, brez žive klice za prihodnje življenje, toda z željo in smislom o pomoči bližnjim, vendar v meni ni volje in moči, da

bi iz ideje prešel v stvarnost v akcijo, se postavil na trdna tla pregnal fantazije in oslarije ki me stalna bremenijo in tiščijo nekam v prazno. stalno se oddaljujem od bistva in globine človeške duše in nravi, se spuščam v probleme, ki me tlačijo in dušijo meglijo pogled, skratka ni navdiha.

Nekaj gnilega je v meni, mogoče je še napol zrelo, vendar mi ne dopušča svobodnih misli in megli bistvo življenja. Že pred več leti, predno se mi je podrlo zaupanje vase in se zrušilo duševno ravnovesje sem sklenil sam pri sebi, da si bom uredil lastno življenje po lastnem okusu, toda to mi neprestano uhaja iz rok, ker bežim sam pred sabo.

Dejstvo pa je, da hočem priti do bistva, na vprašanje, človek in njegova usoda, bog in usoda človeštva, materija in atom.

Bog je in obstaja, od kar obstaja človek, oziroma od kar obstaja človeštvo, to vemo iz vseh obstoječih dokazov iz preteklosti.

Usoda je tudi, mislim posameznika, kot človeštvo od kar obstajajo dokazi iz preteklosti.

Atom pa je tudi že znan iz preteklosti, vendar raziskan šele pred nedavnim.

Vsa tri dejstva so tesno povezana, in v raziskavi. Znanost je s vsakim dnev bliže bistvu.

Kar se tiče atoma, je že zelo globoko, kot tudi kar zadeva človeka in njegove bodoče usode s spreminjanjem in dodajanjem genov.

Bog je pa v resnici čas, kajti čas ustvarja čas je tudi usoda, atom pa se s časom v materiji spreminja. Torej neraziskan je čas, čas pa je bistvo vsega bistva, sicer vemo, da je tro dimenzionalen preteklost, sedanost, prihodnost... Po vsej verjetnosti se

je v davni preteklosti vse to kar se danes dogaja v svetu, že dogajalo in ve se tudi kaj je tistemu dogajanju sledilo, tako da se časi ponavljajo in predpostavljam, da to bo trajalo v nedogled, kljub temu, da hoče človeštvo poseči v bistvo dogajanja vseh časov. Skratka napraviti samodejen stroj ki naj bi ponese človeka skozi čas vseh časov. Ta stroj je človeku dan in človeštvo je razumno, oziroma misli, da je razumno in razum je ta samodejni stroj, ali antimaterija. Obstaja pa tudi večnost, v katero lahko kaj hitro zabredemo, posebno, če si suha veja na drevesu človeštva in se povzdiguješ v nadčloveka.

Prvo kar mislim glede človekovega razuma, je razumno se med seboj pobijati, iz kakršnih koli razlogov, je razumno, obujati in oživljati strampota, zločine, ki so jih sakrivali, na primer nacisti - fašisti v zadnjem svetovnem pokolu, je razumno prikazovati filme s vsebino pokolov. Je razumno koncentrirati prebivalstvo v mestu, kjer je močno onesnažen zrak, ko pa se podeželje prazni zaradi nemogočih razmer za življenje, kljub zdravemu okolju.

PRIHODNOST?

Spoštovani starejši brat,
ti greš s svojo družico spat,
ko pričnem jaz prihodnost snovat,
in misli usmerjat v drugo plat.

Idej imam res vse polno,
da skoro imam premajhno glavo,
potrebujem pa le eno izvirno,
da umirim naravo nemirno.

Če mi to uspelo bo kedaj,
želim da kmalu to bo naj,
za trdno ne vem še zdaj
če nastalo bo iz tega kaj.

Toda up in vino le imam,
poti življenja tudi poznam,
in spustiti se do kam,
tega pa zdaj ne vem sam.

SLOVO:

Ti naš dragi ata-ata,
 bil duša kmečka si robata,
 preganjala te je hiša ta vsa,
 ko prišel si k njej za snubca.

Učil nas fante si kosit,
 trudil si se da ^{nam} zpano molit,
 tvoj duh še danes ~~ma~~ je prikrit,
 nerazumljiv v meglo zavit.

Rekel lahko bi zdaj že da,
 da človek človeka ne pozna,
 če tudi misli, da modrost ima,
 tako v življenju rado goljufa.

Tako prišlo je zdaj slovo
 zate lahko samo ~~te~~ še molimo
 naj v večnosti ti je lepo
 zaradi tebe nam je hudo.

DEŽEVEN DAN

Kamor seže oko in uho in tudi vonj kaže na to, da se v vremenski kuhinji nekaj čudnega dogaja. Zrak od soparice puhti, vonj po uvelem pokošenem senu ki se meša z vonjem gozda in tisočeri^h cvet^lljic. Dan poje melodično pesem milijonov žuželk najbolj ^{zaznavno} epažene je brenčanje čebel in os. Soparnost vse huje in huje pritiska, potne kaplje silijo v oči, da te ostro zaščemi. Z delom se mudi, toda doženeš da do noči ne zmoreš vsega, sprijazniš se s tem, vendar si v strahu, da bo že v kratkem času drugo vreme. Tako že je tu dokaz za to, iza hriba priplava težek črn oblak, nosi ga močan zahodnik in mu ni konca, le še več takih priplava za njim.

Čisto iznenada se pa iz oblaka posveti kot, da je sonce padlo z neba in niti ne prešteješ do pet, že te iznenadi oster tresk, ki pa preide polagoma v odaljujoči se grom. Nebo je že v celoti prekrito z oblaki, odm daleč se čuje zamolklo grmenje in hrumen^{treskajo} je, tu pa tam^fčedalje pogosteje treska v bližini. Strele letijo v piramide visoke napetosti katere so sicer ozem ozemljene in za strelo zelo privlačne, tako da je zmanjšan strah, da udari v poslopje.

Toda če veliko grmi je malo dežja, vseeno pa skali razpoloženje in počutje sploh če te še namoči. Pravijo, da je po toči prepozno zvoniti, hitri nevihti pa težko uiti, kar pa v reznici tudi drži in vse to se kaj rado pripeti v popoldanskih urah ali pa se nadaljuje napreje vso noč.

Naslednje jutro se pa prebudi z niskimi meglami in škropljenjem drobnega dežeka, katerega je tako željna preje razsušena zemlja njiv in travnikov pa tudi gozd, kar vidno poživi ob šelestenju deževnih kapelj, ki polzijo iz lista na list in ustvarjajo monotono pretakanje nevidnih potočkov meteoritnih voda, ki pa je

prava pesem vnetih gobarjev, ki s širokokrajnimi klobuki in dolgimi plašči s škornji na nogah, stikajo krog grmovije za okusnimi gozdnimi sadeži, kateri pa so najboljše dosegljivi v zgodnjih jutranjih urah.

V teh jutranjih urah se čas po poljevo vleče, ob premišljevanju, kaj bi najbolj ustrezalo in se koristno izkazalo pri delu. Upanje še ostane, da se okrog sedme ure uvedri in je tak dan potem kot nalašč za razna drobna opravila. Da se pa okrog sedme ure ne preneha deževje, se pa kaj rado zgodi, da zopet prične zamolklo grneti nekje v višinah nad oblaki, blisk se pa sploh ne vidi, oblaki pa s svojimi ogromnimi zalogami vode zaračijo jutranjo svetlobo, deževanje se postopoma stopnjuje kot, da se hoče vse naenkrat se zlititi iz oblakov, vse povsod se stekajo velike količine vode, po poteh odnaša grušč ako ni skopanih kanalov, z mej in strmin hudourne vode povzročajo plazove, potok v dolini naraste v majhno rečico, struga mu postane pretesna, prestopi breg in se razlije, tu pa tam po njivi, travniku čez cesto. Ali pa divje narasla vodna stihija odnaša bregove in ruši mostove. Ko človek fant ali dekle, zre skosi okno ob katerega šipe bobnajo z vetrom prinešene deževne kaplje, ki počasi polzijo navzdol in curkoma lijejo od okenskih okvirjev na tla in se v glavi utrinjajo misli sna za drugo kot jagode pri molku ostarelih očancev in stark z isto željo iskanja duševnih potreb po zadoščenju in miru, ki se tako rad skali ali pa celo izgine, in za dolgo časa se ne vrne, kako je to hudo, vendar preminejo deževne misli kot tudi slabo vreme, katerega je povzročila vlajja sila.

ODLOČITEV

Čas je napočil
sem se odločil
in zdaj grem
sam oj sam kam.

Poslušam te Roman
brez cilja in zaman
pojdem zdaj v svet
ker mir tišina je vzglet

Teško za vas bo to
tudi meni je hudo
vendar treba je iti
grenkebo vso zaužiti.

Še prišel bo čas
ko vrnem se med vas,
so čudne fantazije
naj sonce vam le sije.

BLODNJE

Si grad postavljam
v mislih si že ponavljam
ta grad bo tak
prejšnjemu enak

In stal bo v oblakih
vedno misli sem enakih
bo tak kot tulipan
sa ta svet neznan

Lepete čut mi je dan
le da zdaj še nepoznan
mnogo me bo še stal
vendar v želji bo ostal

Velike želje v veslje
kdo bi te razumel še
to v meni se vedno skriva
želja velika mi je spotika

BLAGO

UPANJE

Sneg pobeli planine te
 oblak zagrne nebes sinine
 seže vse do doline
 in zima mrzla ne mine

Pot uberem proti domu
 premišljujem zaupam naj komu
 še vedno v duši me teži
 kar grešil sem pretekle dni

Kaj s tem se gnjavim
 komu naj to vse pravim
 prišel bo pravi čas še
 ki čisto pravšen je zame.

Na pot to sem krenil
 nič pravšnjega še sklenil
 pot vodi me spet kam, kam
 kot vedno pelje me v

SPOZNAVANJE

Življenje moje vse
 so smote blodnje le
 podal bi se drugam
 ne vem, ne vem še kam

Se čas ustavi
 sred noči mi
 je sunaj noč
 mi zaspat ni moč.

Tuhtam eno in druge
 mislim na drago ljubo
 Ljudje sodijo mi vse
 kar sploh ni in kar je.

Do kdaj še je
 natezanje to vse
 se čas ustavi
 sredi noči mi.

SPOZNAVANJE

Ljudje sila so previdni
 pri delu zbrani in pridni
 razvija se in gradi,
 dober ni kdor le tu strmi.

Ta zdavnaj sadaj je,
 kdor ne zgane se,
 ime mu dajo trot,
 ni ubral pravo pot.

Toda vem in reči smen
 da zmote ni drugam
 če človek ostane sam
 brez ljube drage sam.

Še vodi pot od tod
 vendar kje le kje drugod
 imam rad mesec, maj,
 in vsa sreča z nji bo naj.

NEVIHTA:

Sredi noči po polnoči
 peklenški trušč me prebudi
 v strahu kaj se godi
 za vse bližnje me skrbi.

Nevihta zunaj se zdivja
 kot vsaka nevihta taka
 niti za hip ne počaka
 zazdi se da je od spaka.

Le kje so za to meje
 človek za to ne in ne ve
 četudi revežu gorje
 ko strele nanj lete.

Posveti se kot pet sonc
 in zagrmí kot počen lonec
 pa treskanja še ni konec
 podnevi zato oglasi se zvonec.

Čuje se še odaljen grom
 preje pa bil je rom-pom-pom
 nikakršen ne pomaga dvom
 in strah ko pride grom.

BLODNJE:

Še v duši mi je tesno,
 še vedno mislim slabo,
 še me nadleguje zlo,
 še koliko časa bo tako?

Že bi se rad malo zbral,
 želim da še boljši bi postal,
 že sem se zadosti naspal,
 želim da spal bi prav-sanjal.

Če za to vedel bi še kak
 če zares postanem prvak
 če mi ne bo opeljal vlak,
 če nima namen tak vsak

Res to je velika želja,
 Res za to veliko je veselja,
 Resnica naj bi taka bila,
 Resnica vsa naša zemeljska.

3. odnise:

Se v duši mi je bešilo,
še vedno mišim, slabo,
še me nadleguje zlo,
še koliko časa bo tako?

Ze bi se rad malo zbrat,
želim da še boljši o'i postal,
ze sem se za dosti napjal,
želim da spat bi prav-kanjal.

Če zato vedel bi še kak
če zareš postarem prvak
če mine bo opetjal v lak
če nima namen tak vsak

Reš to je velika želja,
Reš za to veliko je vednja,
Rešnica naj bitaka bita,
Rešnica vsa naša zemeljska.

DEJSTVO:

Je okolje blago milo
 nihče ne dela mi silo
 toda ne vem kaj se zgodilo
 grozi mi da bo zlomilo.

Doleham že šest let
 potrdi se to spet-spēt
 hudo je da ni beset
 najljubše mi je pet.

Kdor ne poskusi sam to
 ne ve kaj resnično je hudo
 to je kolo vse začarano
 ki ne vrti meni se samo.

Je tukaj tudi oseba
 enako vrag jo vreba
 le kaj je tega treba
 trpljenja tega vsega.

Meni je močno všeč
 vidim jo tudi speč
 morda mislim le preveč
 in komu to ni všeč.

Kot umazano zakleto,
brez možnosti oteto,
traja zdaj že šesto let,
vedno znova je pregreto.

Misel mračna mi kali razum,
skoraj spravlja me ob pogum,
gloda stalno me kak sum,
prestraši lahko majhen šum.

Pogosto vzdusje se skali,
enakosti pač enakemu ni
meni pa povzročča skrbi,
ker dano je to že v krvi.

Resno davno sem doumel,
da spremljevalca bom imel
baje dokler bom živel,
življenje tudi tako sprejel.

SPOVED

Pogubne strašne fantazije
 da še sonce za oblak se skrije
 in trava na travniku vse dneve
 se stara in gnije gnije.

Ne čimrn nadut sem jaz
 in čutim da prišel bo plaz
 ki ne zaustavi se na ukaz
 to zanas strašen je poraz.

In skrbi me za soljudi
 želim da dana moč je rešiti,
 da naprej živimo prav vsi
 čeprav dobri ali slabi.

Kakor koli bo pač že šlo
 vem da za naprej bo lepo
 le za to mi je hudo ker grešimo
 prosim da nam je oproščeno.

ZAMISEL - ENAKOPRAVNOSTI

Da bi dosegli tisto kar je v ideji zamišljeno in resnično čisto kot kristal, ki ne bi na poti iz srca in razuma, skratka duše. Katera veleva in si želi resničnega miru, povprečno vsakega človeka. Da ta kristalna čista ideja ne bi na svoji poti od mislecev, do posameznikov ne onemogla in zvedenála temveč, da bi prišla do vsakega posameznika s svojo polno močjo in čistostjo in hranljivostjo, kot pride v ožilju aorte iz pljuč skozi srce katere poganja s kisikom napolnjene krvničke do zadnje kapilare kjer se izčrpa, vendar opravi svoje poslanstvo in namen, neprecenljive delavne vrednosti. Tako naj bi tudi ideje in zamisli prodrle s svojo polno močjo do zadnjega posameznika, katerega bi kot s kisikom napolnjena krvnička, ki prodre do vsake celice in jo ohranja in ji omogoča rast in razvoj. Tako naj bi tudi zamisel ideja, prodrla do vsakega posameznika, ga osveščala in mu omogočala razvoj in rast kot tudi obrambo in ravnotežje.

Za dosego tega pa bi bilo potrebno spremeniti že šolsko in predšolsko vzgojo mladih posameznikov v celoti jim ugotoviti nadarjenost po naravi in naravno umsko bolj obdarjene kot tudi fizično bolj razvite in povprečne selektirati in jih usposablјati po njihovih zmogljivostih do njihove zmogljivosti in postopoma vsakega mladega člana družbe pravilno vzgajati do njegove zrelosti - osveščenosti in skratka ga spremlјati in postaviti pred vsa dejstva, ki so na poti v življenje. Kot je osnovna šola poklicno izobraževanje proizvodnja, fizična dela, skratka spoznati bi moral vse kar se tiče smeri njegovega dela in v celoti življenja na sploh.

MOLITEV

Visoko zvezdnato nebo
 jaz ljubim te kako kako
 želim si da jutri bo sončno
 potem pa dolgo še toplo

Danes včeraj in v preteklosti
 sam dež oblaki, vedno rosi
 moj ljubi bog daj zjasni
 da živelj kmečki pokosi

Bogata naj^{vs}bo žetev
 oprostí nam kletev
 napolni vsak pan
 da trud ni zaman

In pameti človeštvu daj
 da že na zemlji vsnaje raj,
 tudi name pride duh naj
 da bom bolje misli kot sedaj.

Bog edini nebeški oče,
Ti edini lahko vse mogoče,
da ljubili bi vsi Te vroče,
pa ne kot kdor Te hoče.

Resnično ljubili naj bi Te vsi,
pomagaj mi, da se to zgodi,
potem življenja bomo veseli vsi,
in ves zemeljski rod naj še živi.

Varuj nas kot nedolžnega otroka,
naj čuva nas Tvoja dobra roka,
prepreči da zgodi se še vojna,
radost življenja nam naj bo opojna.

Bog edini nebeški oče,
 Ti edini lahko vse mogoče,
 da ljubili bi vsi Te vroče,
 pa ne kot kdor hoče.

Resnično ljubili naj bi Te vsi,
 pomagaj mi, da se to zgodi,
 potem življenja bomo veseli vsi,
 in ves zemeljski raj naj živi.

Varuj nas kot nedolžnega otroka,
 naj čuva nas le Tvoja roka,
 prepreči da zgodi se vojna,
 radost življenja pa bolj opojna.

Predrzen sem neverjetno
 rad imam misel spretno
 preganjan misel bogokletno
 toda srce je premalo dovzetno.

Pomoč, dobrota, ni sirota
 pregovor ta je zmota
 znana so nam stran pota
 ugodna so le še za falota.

ČLOVEK IN DEFORMACIJE NA PODROČJU DELA.

Vsa dosedanja razglabljanja in aktivnosti, kot tudi naravni fenomen, zmožnosti ustvarjalnega poleta človeških množic ob zavestnem stremeljenju človeka za napredkom, je dandanašnji človeški individuum še vedno v slepi ulici, začaranega kroga, katerega mu narekuje neposredno toda podzavestno višja sila vesoljskega ustroja od mikro- da makro kozmusa. Človek kot produkt podedovanih lastnosti naravnega ustroja - vzpostavlja in deformativno vpliva, na lasten življenjski prostor in kot takšen že več ali manj onemogoča lasten obstoj s svojimi znanstvenimi dosežki, predvsem s sekrecijo industrijske, prometnih in vojno strateškimi dosežki, v kar pa ga pehajo v večini primera negativna čustva, katera ne bi niti našteval, ker jih je obupna množica, lahko trdim, da ima vsak posameznik svoj lastni jaz, s spektrom pozitivnih in negativnih čustev in iz tega izhaja problematično usklajevanje z zmanjšano redukciozno možnostjo pozitivnih miselnih uspehov, ki prav gotovo vodijo k skupni poti in napredku celovitih ljudskih množic našega planeta, ki pa ob enem ne pripada samo ljudskim množicam, česar do danes ni omenil še noben idol v zgodovinskih obdobjih, temveč je do sedaj vsakdo povelil hote ali nehote le svoje ambicije pripadnika kom lastnega ustroja, floro in favno pa iz razlogov lastnega obstoja zavestno zamolčal ker je v njej videl le lastnega nedoumljivega tekmeca - nasprotnika v boju za obstoj. Vendar je tudi ta boj na življenje in smrt iz realnega vidika prispeval k čustvenemu kot tudi fizičnemu ustroju današnjega najvišje rasvitega bitja tega planeta.

SPOZNAVANJE

Oblečeš se kot svab
ponoči ko ni moči spat
ven v nočni hlad
da preženeš-si prehlad
najdeš si zaklad

Ob dekletu, ki je v cvetu
z mislijo daleč v svetu
tako se ne živi
čeprav moč še kipi

Je ni skrivnosti
tudi ne v modrosti
ta svet mi je skaljen
na tihem ves zagrenjen.

Zdaj vrača se nazaj
duh pomladni raj
meni pa je pot
polna samih zmot.

Še je posoda polna upa
na ta račun popita kupa
trpka z okusom strupa
človek v mislih se zaloti
ko da tje mu ni poti.

SANJE - ŽELJA

H kontroli grem
 pa ne vem, upati smem,
 da čustva vsa povem
 ki neznana so ljudem.

Le zaradi ene osebe ne spim
 še če spim radi nje trpim
 edino kar resnično si želim
 da to kar sanjam doživim.

Sanje so obarvane zelo erotično
 in vsako noč se ponavljajo
 želim ljubezni čustveno-telesno
 zelo sem nežen in trpežen tako.

Oseba ta pa ljubka ženstvena
 misel nanjo mi pa miru ne da,
 edina želja vsa je še ta
 da zaželi si ona in me spozna.

VLOGA OČETA IN MATERE DO ČLOVEŠTVA DO OTROK:

Mnogo bi se lahko razgovoril in obširno razložil-pojasnil toda vse je dovoljeno in močno opisati le v skrajšani obliki ker smo zabredli v tisto stanje negotovosti, kjer lahko že močnejši glas in obširno pojasnjevanje lahko sproži neustavljiv plaz, ki grozi celotnemu človeštvu, z vso grozovitostjo in ne samo človeštvu, temveč celotni flori in favni kot tudi celotnemu našemu planetu. Ako pa je vse to kar mi prihaja na misel le bolna fantazija in duševne blodnje in se glede tega spominjam svojih halucinacij, prividov, prisluhov, in vonjav, kar je bilo vse skupaj zelo izrazito in prikazano, kot da je vse tudi resnično. ♣ kar še tudi danes verjamem in zamolčim vsakomur, ker mi koristi pač za svet sanj in fantazije, ki pa mi uhaja v nedogled v neskončnost.

To kar sem se zamislil že v naslovu. O vlogi očeta in matere do svojih otrok do svojega potomstva, naj bi bilo to že v njihovi zavesti predno jih spočnejo in pričnejo kaj resneje razmišljati o tem, naj bi imeli v zavesti predvsem celoten razvoj malega človečka. Od njegovega spočetja, dobe nosečnosti in rojstva, že urejene življenske razmere, tako da novorojenec pride na svet zaželjen in preskrbljen z vsemi možnostmi zdravega razvoja, vse to naj bi veljalo v svoji polnosti. Toda jaz ki, to vse skupaj opisujem in agitiram imam hud občutek, krivde in ne morem nikakor priti na jasno kako naj najprvo te zadeve razčistim sam pri sebi, ker sem prišel v precep, radi katerega si marsikdaj zadajem očitke, še ne vem ali utemeljene ali neutemeljene. Dano v vednost mi je pač to, da imam bivšo ljubico nosečo, o tem mi je rekla že sama in mi zagrozila kako zelo me bo pritisnila kar se tiče glede alimentov.

ŽELJA:

Ljubca ima ročce tri
 eno utrgal utrgal bi
 pa me en mal skrbi
 če se kaj vmes zgodi

To pa le vem, vem
 da prenaglo ne smem
 če uspeti to hočem
 kaj ratalo bo ne vem

Lahko ta zgodi se
 da pokaže mi zobe
 sicer pa kaj se ve
 in zakaj tu se gre

Hodil bom za njo
 kot meglica v goro
 če je lepo ali grdo
 to pač mora bit tako.

ALENKA

Alenka Lenčica
 le reci mi vsaj da
 ker v sebi čustvo to
 čutim zdaj močno

Pri duši je tako
 reci mi da bo
 da s tabo živim
 in se vedno smejim

Brez tebe ostanem sam
 in pot je kdove kam
 Ti si plamen ki živi
 samo ti res le Ti

Imam Te srčno rat
 ne morem niti spat
 če pa ostanem sam
 porazov zadosti imam

MINKA

Minka Minkica
 ljubka deklica
 bodi moja vsa.
 enkratna nepozabna

Zelo te potrebujem
 ko novo prihodnost snujem
 potrudi se za me
 jaz dam za te srce

Lepo bova živela
 se vedno veselo razumela
 zaupam v te v življenje
 poznam vse in trpljenje

Vsaka misel se mi
 vrti okrog skupne poti
 za naju bo vse to
 enkratno večno lepo.

SPOZNAVANJE

Življenje še ima končno le
 še vedno neuresničene želje
 sorodno dušo potrebujem
 ta glas notranji čujem

Spoznal sem deklico
 ki čuti prav vse tako
 je skrinostna vsa ljubka
 samostojna ponosna nežna

Pa me je tudi zavrnila
 izrazila je pa ni interesa
 kakšen interes naj je to zares
 saj nevem interes je tu vmes

Pa vem kako
 s srcem ljubimo
 všeč zares mi je pa
 je pač ljupka vsa

Kar dogaja se v svetu
ob dekletu mojem v cvetu
naj le cveti, cveti
še nekaj dolgih dni.

Pride petlej slana
cvet ljubezan sama.
In misel ta zbrzdana
Brez mene ostaneš sama.

V večerni zarji ti
ko pojejo ptiči vsi
Tu poje kos še mlad
ki ni užil še nasled.

H koncu gre pomlad
in š njo narave sklad
kdor vedel za to ni
ta ob koncu le strmi

Kar dogaja se v svetu
ob dekteta mojem v cvetu
naj te cveti, cveti
še nekaj dolgih dni.

Pride potlej štana
cvet ljubezen sama.
In misel ta zbradana
Brez mene ostane sama.

V večerni zori ti
ko pojejo ptice vsi
Tu poje kaj še mlad
ki ni večit še nastal.

H koncu pre pomlad
in ž njo narave sklad
kdor vedet zatonil
ta ob koncu strni.

Kjer venerin je griček,
tam v gosti, lep grmiček,
skrit majhen lep vrtiček,
nanj k ženi vezan je možiček,

Grmiček lep zares je ta,
v vrtičku vedno gomizlja,
možičku vsakemu se to poda,
četudi križev mnogo že ima,

Pohotnež vedno si to želi,
da z grmički in vrtički ni ...
in vsakega enako si želi,
ves potrt je če tagani ni ...

Kakšen naj bi jaz bil,
kar želim si da bi dobil,
kot pohotnež se kriv čutil,
se nase le šenaprej jezil.

V dobri veri in upanju, v pričakovanju, da bo vse v redu potekalo sem se s pričetkom meseca maja zaposlil pri zasebniku, ki ima obrt moje stroke (kleparske) vendar sem bil še vedno invalidsko upokojen, vendar s polnim upanjem v reaktivacijo pri invalidski komisiji kjer sem imel vloženo prošnjo, ker pa omenjenemu zasebniku nisem dal na znanje, da sem invalidsko upokojen in, da čakam na reaktivacijo, temveč sem mu dejal, da čakam na delovno knjižico, katero mu bom kasneje izročil, z mojim delom je bil docela zadovoljen in me je celo pohvalil, le skrbelo me je, če me komisija pri invalidski ne bo reaktivirala, kar se je tudi zgodilo.

Tokrat sem mu tudi dal na znanje kako je z mano, da pač nimam delovne knjižice in da ne morem stopiti v redno delovno razmerje, če pa me še rabi in če je v njegovem interesu, da še nadalje ostanem pri njemu kot honorarno zaposlen, kar je z navdušenjem sprejel, to je bilo sredi aprila. Toda od tistokrat nadalje se je situacija in vse ostalo docela spremenilo in to na slabše, zato sem postal pozoren in sem pričel beležiti, dogajanja, ki so se s časoma stopnjevala, predvsem pikre pripombe in neutemeljene sumnje. Kot glasno poudarjanje poštenja z njegove strani in pogostno splošno moraliziranje, podkrepljeno z intenzivnimi obljubami, glede materialnih dobrin, vseh mogočih prednosti, (kot čaščenje z čajem in alkoholom pred pričetkom delovnih operacij, "češ sedaj se pa le izkažite.")

Navidezen v plitkejšem pogledu demokratičen odnos v medsebojnih odnosih. Pa tudi delovni uspeh ekipe ne izostaja, ravno nasprotno, naravnost izvrsten nadpovprečen je. pa tudi finančni uspeh zasebnika je izvrsten nadpovprečen. Saj neprestano spodbuja in moralizira, pa tudi z obljubami ne skopari. Toda vse moraliziranje pa tudi obljube se proti koncu meseca, ko se bliža dan plačila sprevržejo v dokaj neslano in plitko kritiko posameznikov in vsega kar ni njemu po volji, kar k prizadevnosti in poslušnosti, njemu podrejenih niti malo ne sodi. Takšne provokativne

akcije se stopnujejo, običajno proti koncu meseca, ko je treba izplačati mesečni dohodek delavcu. Pobudnik k taki dejavnosti je seveda slabo razpoložen zasebnik, zmanjka mu obljub, kritike, pa tudi veselja, stanje je do skrajnosti napeto.

Ob izplačilu zaslužka, ki je praviloma zadnji petek v mesecu, kar pa je po vsej verjetnosti zaradi religioznega prepričanja zasebnika naugodnejši dan v tednu, poteka izplačilo dohodka do skrajnosti diskretno brez kakršne koli preglednosti in možnosti komentarja ter primerjanje višine dohodka med posamezniki delovne ekipe omenjenega uspešnega zasebnika.

Da bi še jasneje in bolj izrazito prikazal resnično stanje in sistem, ter delavčev položaj pri omenjenemu zasebniku, bi pričel, kar pri tako uspešni hierarhični strukturi in demagoški politiki zasebnika, ki proti koncu meseca, ko je treba delavcu izplačati zaslužek, ne izbira sredstev, kako naj bi se le temu izognil. Običajno vse skupaj zrežira tako, da zadnji teden dela ekipa ne kje na terenu in ravno zadnji mesec to je v mesecu maju ko sem še vztrajal pri temu zasebniku obrtniku in se trudil, da bi bil z mano kar najbolj zadovoljen sem doživel nekaj čudnega. Bilo je namreč tako, pokrivali smo zvonik cerkve, delo je lepo napredovalo, dogajale pa so se nepravilnosti milo rečeno.

Te nepravilnosti bi me stale skoraj življenje, niti v času pol ure se je dvakrat zrušil oder in to natanko pod mojimi nogami, ko pa sem postal oprezen, so se mi ostali posmehovali in dajali razne opaske kot, (ruk, potres, pogreb) obšli so me čudni občutki, opustil sem delo na zvoniku in predlagali so mi naj grem vlačiti na zvonik s škripcem pločevino, kar sem tudi storil, toda ravno sem navezoval dve tabli pločevine zrolane, z vrvjo na škripcu, kar je trajalo le moment in ta moment sem bil slonjen naprej z glavo navzdol, torej nisem videl, stal pred zvonikom in to dokaj stran od zvonika, kaj se dogaja 25 m nad mano na strehi oziroma na odru zvonika.

Tako in ravno tisti moment je mimo, pred glavo priletelo kilogram teško železno kladivo niti 20 cm ne stran od glave in se zarilo v tla. bil sem do skrajnosti osupel in pretresen, zbežal sem proč, od zgoraj pa nisem dobil nikakršnega pojasnila ne opravičila, prejel sem to vse skupaj, kot hudo resno opozorilo. Od koga - od višje sile, ali od nekoga, ki je potencialen morilec.

Vse to ne opisujem zaradi kakršnih koli maščevalnih naklepov, temveč zaradi moralne idejne prepričanosti in dolžnosti državljanca, napredne socialistične družbe.

Namreč tu so prisotna vsa dejstva katera dokazujem s nazorno skico, da je bil to poizkus umora, da je bilo kilogramsko kladivo mirjeno na mojo glavo, ne pa kot je rečeno nesreča pri delu in razne druge olepšavanje in izmikanje.

Nekaj dni po tem dogodku, sem poizkušal z omenjenim obrtnikom razčistiti in se prepričati o tem dogodku, vendar me je grdo ozmernjal z lažnivcem in nesramno pljunil predme in tako še danes ne vem kljub temu, da sem ga že večkrat iskal na domu, kajti dolguje mi še lepo vsoto zaslužka, katerega me je izplačeval po urah kot sva se domenila za navadno uro 20 ND za naduro pa 30 ND, sicer sem si sterjene ure redno zapisoval, za kar je vedel, toda plačeval me je bolj po občutku kot po realnem času dela. Če pa sem se hotel o tem pogovarjati je pogovor takoj okrenil drugam. Torej ne izbira sredstev, kako delavca iskoriščati, ali pa ga za ceno zaslužka, odstraniti, onemogočiti in tudi tisto kar počnejo le kriminalni tipi, kar se je sam izrazil, saj če je kdo izmed nas neopravičeno izostal, ali mu kakor koli nasprotoval, je v odsotnosti le tega, začel nagovarjati posameznike in jim obljubljal določeno vsoto, (par sto tisoč) da mu spravi s poti to barabo, da je ne bo več nazaj.

Kot je tudi rad podpihoval šovinistične težnje.

Sicer je še precej neispovedanega in nejasnega v kar tudi nisem vpogleda zaradi same diskretnosti in spretnega manevriranja, taktiziranja, prikritosti in izmikanja z njegove strani.

Rad pa se je izkazal kot nadpovprečno trden, poseduje več stanovanjskih hiš, in kot lastnik številnih avtomobilov in z vsestranskimi vezami.

Katerih uspešnost se je izkazala zopet sedaj ko sem si takoj ko sem šel od njega stran, poiskal sezonsko honorarno zaposlitev, katero sem vestno izvrševal, toda tudi tu, kjer nisem imel nobene veze z njim, sem bil pod njegovim pritiskom, odpuščen z izgovorom, da novemu delodajalcu nisem všeč, in da me ne potrebujejo več, bil sem kot čuvaj v letnem gledališču, z njegovimi delavci sem debatiral tako na splošno in drugi dan sem bil odpuščen.

I.

Veča šo pa prisotna vsa dejstva, da je bil to poskus umora, mogoče zaradi idejnega prepričanja, ali pa zgolj zaradi denarja mesečnega zaslužka, honorarne zaposlitve. Omenjeni zasebnik, je materialno naipovprečno trden, poseduje več stanovanjskih hiš, ima vsepovsod podkupljene veze s čimer se tudi prav rad pohvali, kot tudi s številnimi avtomobili.

Vse to ne opisujem, zaradi kakršnih koli maščevalnih naklepov, temveč zaradi idejne prepričanosti in dolžnosti državljana, napredne socialistične družbe.

II.

Ves čas to je tri mesece marec, april, in maj, sem redno zapisoval čas dela ure za katere, sva se dogovorila, pač tako, da bo plačeval navadne ure po 2000 din nadurno delo pa po 3000 din, delo v prostih sobotah pa po 3000 din^h in to tisti dan izplačano na roko. Vendar dane besede ni držal. Ko pa sem poskusil s tem priti na čisto me je ozmerjal z lažnivcem in grdo pljunil predme. In zagrozil naj ne poizkušam več, priti niti pred njegovo hišo. Kjer je tudi delavnica.

Toda jaz bi rad, kljub temu še vedno mirno, razčistil ta nesporazum.

DELOVNI PLAN

Glede idejne konstrukcije v delavni ekipi privatnega sektorja:

Zapažanja

- 1.) V prvi vrsti, glasno poudarjanje poštenja podkrepljeno z intenzivnimi obljubami, glede materialnih dobrin, vseh mogočih prednosti (kot čaščenje z čajem in alkoholom, pred pričetkom delavnih operacij "češ sedaj se pa le izkažite")
- 2.) Navidezen v plitkejšem pogledu demokratičen, samoupraven odnos in vzdušje v medsebojnih stikih in kontaktiranju. Pa tudi delovni uspeh ekipe ne izostaja - ravno nasprotno naravnost izvrsten nadpovprečen je, z vsemi posledicami.
- 3.) Gločji pogled analiza konstrukcije, organiziranje delavnih podvigov in finančnega uspeha zasebnika, sloni na tem, da v določenih časovnih razdobjih izjavlja podkrepljene obljube menjaje se z dobrohotno vendar plitko in dokaj neslano kritiko pomanjkljivosti in napak posameznika, ki k prizadevnosti in poslušnosti niti malo ne sodi.
- 4.) Kar se tiče razporeditve po delavnih sposobnostih in strokovnem znanju posameznika, pa je ravnstitev nerealna, nedemokratična, protekcionaška s provokativnimi akcijami, in tudi z opaznimi posledicami, ki takim akcijam sledijo. Takšne provokativne akcije se stopnujejo in krepijo predvsem v določenih časovnih razdobjih, običajno proti koncu meseca, ko je treba izplačati mesečni dohodek delavcu, pobudnik k taki dejavnosti je seveda slabo razpoložen zasebnik, zmanjka mu obljub kritike pa tudi veselja, stanje je do skrajnosti nspeto.
- 5.) Ob izplačilu zaslužka, ki je praviloma zadnji petek v mesecu, kar pa je po vsej verjetnosti zaradi religioznega prepričanja zasebnika najugodnejši dan v tednu, poteka izplačilo dohodka

do skrajnosti diskretno brez kakršnekoli preglednosti do skrajnosti napeto brez poskusov komentarja ali možnosti kritike ki bi sledila ob morebitnem primerjanju višine zasluga med posamezniki delavne ekipe omenjenega uspešnega zasebnika.

6.) Torej zasebnikom, ni potrebna realnost in demokracija, temveč intenzivna hierarhija uspeh ne izostane

7.) Da bi še jasneje in bolj izrazito prikazal resnično stanje in sistem, ter delavčev položaj pri omenjenemu zasebniku bi pričel kar pri tako uspešni hierarhični strukturi in demagoški politiki omenjenega zasebnika, ki proti koncu meseca, ko je treba delavcu izplačati zaslužek, ne izbira sredstev kako naj bi se temu izognil, (prikaz v doživetju; skoraj ves mesec smo delavna ekipa omenjenega zasebnika delali na domačem območju, ob koncu meseca pa smo odšli na teren pokrivati zvonik cerkve v Gornji savinski dolini - Luče po treh dneh dela v prvem tednu je potekalo vse vredu, naslednji teden v torek smo zopet šli tja in kot običajno pričeli vsak z svojim delom z mano je delal sodelavec Sali iz Bosne delo je potekalo normalno do približno 11^h nakar je nastal majhen nesporazum, namreč zato ker je mojster in ostali delavci drugače vgrajevalo pločevino kot jaz in moj sodelavec, prišli so k nama in kritizirali najin način čeprav je bilo strokovno pravilneje. in tedaj med kritiko se je polomila ranta pod težo šestih to je razumljivo, nekoliko smo se prestrašili. vendar se ni nihče poškodoval popravili smo oder in nadaljevali z delom, jaz sem začel z zamenjavo pločevinaste obloge, vendar je nisem dokončal, ker se mi je točno pod mano kot prvokrat zlomila že naslednja ranta bila pa je obtežena samo z sodelavcem in z mano, od tega trenutka pa sem postal pozoren, ostali so se mi bučno posmehovali, obšli so me čudni občutki, in odšel sem na tla - kjer naj bi vlekel s škripcem po vrvi dve tabli bakrene pločevine na zvenik, šel sem v cerkev po pločevino jo prepognil in povezal z žico, pripravil vrv in pričel navezovati pločevinasto rolo, bil sem sklonjen naprej, tisti moment pa je mimo

moje glave niti dvajset centimetrov ne proč od glave, z višine kakih 25 m priletelo kilogram težko kladivo in se zarilo v tla, bil sem do skrajnosti osupel in pretresen, zbežal sem proč, od zgoraj pa nisem dobil nikakršnega pojasnila, ne opravičila, sprejel sem to vse skupaj, kot hudo resno opozorilo, Od koga - od višje sile, ali od nekoga, ki je potencialni morilec. Ne dolžim nikogar.

8.) Opisal bi še posamezne podrobnosti, katere niso nikakor izmišljene, pač pa so plod treznega in zdravega spomina pa tudi občutka za dogajanje v okolici, najopazneje in kar me je kar boddlo v občutke je namreč to, da v tej delovni ekipi omenjenega zasebnika pogosto poudarjajo šovinistična nagnenja in pa provokativno nasprotovanje alkoholizmu, v resnici pa temu zasebniku pijanci najbolj ugajajo zato ker jih lahko po mili volji izkoristijo. in tudi fizično obračunava z njimi.

Torej je kriminalni tip, ki ne izbira sredstev. Kar se je tudi sam izrazil saj, če je kdo izmed njih neupravičeno izostal, ali mu kakorkoli nasprotoval, je v odsotnosti le tega, začel nagovarjati posameznike in jim obljubljal določeno vsoto, (par stotisoč) da mu spravi s poti to barabo, da je ne bo več nazaj.

Sicer je še precej neizpovedanega in nejasnega v kar tudi nimam vpogleda zaradi same diskretnosti in spretnega manevriranja in taktiziranja, prikritosti in izmikanja.

Vsrok za vso to reakcijo z moje strani pa je v tem, da sem invalidsko upokojen, poskušam se reaktivirati, kar mi ne uspe. S težavo se preživljam in po svojih močeh borim za kos kruha.

SANJE

Je v vesoljni kraj,
 podoben je kot raj.
 Na njem se čreda pase
 ki potem zelo narase.

Zdaj pa vstaj,
 da vidiš marsikaj
 pred vsemi tam vodič
 ki ga ni prida nič

Le glej in se nasmej
 vkup s naravo zdaj,
 ne ve se pa do kdaj
 nekaj časa še naj.

V tem je bil
 tu je življenja nit.
 Le glej.
 in se nasmej.

BLODNJA

Potikal si se v dolini
kup hiš je v ravnini
pravijo mu mesto to
koliko še takih bo.

Skrivnost modrost
prodre v svet
za nekoga je muka
če le na dan pokuka.

Pustite rasti v modrini
ne uničujte pobalini
vse imajo vse vedo
za njih je to samo ...

Celo tako še bo
vrtelo sreče se kolo
poganja ga pač tak
junak ob enem je bedak.

Kje kedaj se prične
 zapisano je vse do dne.
 Ta slavna naša revolucija
 ki nima primera enakega.

Zaupajmo to vse iz srca
 srca rodoljubnega iskrenega
 da svet rojake bo spoznal
 da sosed sovrag ne bo lagal.

Ko laži v svetli temi₁
 sam v škodo nam pali si₂
 ravno zdaj te dni
 ogloda nas do kosti.

Hočemo revolucijo, hočemo
na kitajski način.

Proč z buržuji in osebno
lastnino.

Proč s šteparji in goljufi.

Naj živi proletarijat in
držbena lastnina

Kmetje delavci uslužbenci
sprejete, spravimo našo
revolucijo na prvi korak, sprej-
emo šteparje in goljufe
zahtevamo uravnilost,

za ljudsko revolucijo
in bojem proti razrednemu ^{borbu}
so kritični buržuji, ki ^{in tu}
si hočejo osebno lastnino,
njihov interes je samo lastni
jaz, kariere in še kariere

V Jugoslaviji, v Jugoslaviji
 zadosti krepkih je moči
 za danes in jutri se živi
 še nam¹ lepo bo v prihodnosti.

Vsak človek tu je zaželjen
 preziran zaničevan pa noben
 če le je delaven in pošten
 prosta pot je če želi si ven.

stalni
 Iskreno si želimo večni mir
 preziramo sovraštvo in nemir
 vsako ide⁴jo vzamemo v obzir
 ako ni speljana v prepir.

Hobeden od nas si ne želi
 v bodoče prelivati kri,
 ker to najbolj človeško ni
 kar godilo se je v preteklosti.

V naši prihodnosti je kvas
 ki delovati začne čez čas
 pa naj je mesto ali vas
 vse dobro bo še za nas.

Hočemo revolucijo, Hočemo na Kitajski način.

Preč s buržuji in osebno lastnino.

Preč s sleparji in goljufi. Naj živi proletariat in družbena lastnina

Kmetje delavci uslužbenci spreglejte, spravimo našo revolucijo na pravi tir, spreglejmo sleparje in goljufe zahtevajmo uravnolovko. Za ljudsko revolucijo in bojem proti razrednemu sovražniku se prikriti buržuji, ki si kopičijo osebno lastnino, njihov interes je samo lastni jaz, kariere in še kariere

MORJE - MORJE!

Modro je nebo vse,
 modro to je morje,
 modre te so očke,
 ljube deklice moje.

Opisano je to lepo,
 vse to kar je belo,
 pobeli sneg planino,
 in če je močno oblačno.

Rdeče vse to kar žari,
 to cvet je in naša kri,
 ki miru ji nikdar ni,
 na dolge-dolge dni.

Je zdaj že čas tu,
 ko lahko pričnem v dnu,
 in to vse brez sramu,
 brez kakršnega strahu.

Enkrat se življenje da,
 nihče prav ga ne pozna,
 ni moč priti mu do dna,
 to ve vsaka generacija.

DILEME!!!

Prav demonsko se sprošča duh,
 četudi zanj ni še pravi posluh,
 človeštvo potrebuje duševni kruh,
 pa naj bo dober "človek" ali lemuh.

Četudi ni še obupno na psu,
 vendar pričeti je treba nekje tu,

zato pa mi vsi smo še nekje v dnu,
 vsaka rast si želi edino le miru.

SPOZNAVANJE

Trpi trpi ti trpin
 spelji strugo si v mlin
 odnesel te bo tok
 ostaneš vedno ubog.

Gesto naseljen svet
 in gospodarstva cvet
 poganja v misli mu uspeh
 če tudi ves je še na tleh.

Misli se na to tudi
 kdo preje se zgrudi
 kje na dolgi poti
 ali samcat v samotí.

Le kje in kdaj
 čemu zakaj
 vsak esveščen
 močno obveščen.

BLODNJE

KIRKOROTR

Z mislijo zasužnjeno
 naj opevam le to
 kar od Vas
 naj je klas.

niqur iV iqur iqur
 nife v in operta ijiqur
 xps od op iessate
 .gudu siber ianara

Zdaj ste to storili
 saj ste vendar zamudili
 le kje vaše je srce
 od dne do dne.

ceva najlesat utuel
 fava vjvcašopogy ni
 dequr na iiate v sumpog
 naif ar ad ar nar ikef aš

Lahko da sem kriv
 po duši ves lažniv
 pa vendar to bo prešlo.
 če v to veruje kdo.

iqur of ar ad iiaiv
 iibura se opaqy ara
 iiroc iiaiv ar oja
 iirocna v ianara iia

Ostajam zdaj le sam
 v mislih te imam iman,
 spomin nate je lep
 tvoj pogled je srep.

lahk ni oje ad
 iiaiv araš
 naševra narv
 .ostivde natev

KRITIKA

Pesem domača vesela
 uspeh med nami ima
 kar pa je tujega
 naj vsakde prizna.

V naše domače srce
 vsaka viša zdaj gre
 naj je glasba pop
 poslušam jo non-stop.

Kdo ve, kdo ve
 kje ustavi to se vse
 marsikomu je preveč
 kdo ima le vse stoječ.

Jaz pa vendar vem
 skrivnost je in ne smem
 ni še konec le temu
 ker ostali smo na dnu

ZUNANOST

avstrijski avstrijski
 avstrijski avstrijski
 avstrijski avstrijski
 avstrijski avstrijski

avstrijski avstrijski
 avstrijski avstrijski
 avstrijski avstrijski
 avstrijski avstrijski

avstrijski avstrijski
 avstrijski avstrijski
 avstrijski avstrijski
 avstrijski avstrijski

avstrijski avstrijski
 avstrijski avstrijski
 avstrijski avstrijski
 avstrijski avstrijski

SPOZNAVANJE

Le žrtve, žrtve
 žive ali mrtve
 pozna ta svet
 ki zdaj gre v cvet.

Kdor nas pozna
 vsakemu srce igra
 Ne ve se kdo ne kaj
 pravimo le roko podaj

To gre
 in to bo šle
 se še ne ve
 kam to vse gre.

Začrtana je kam
 le kdo moj je z nam
 tu je le up
 poznamo strup.

Leta tisoč devtsto enainštirideset
 prva brigada je vzniknila
 poslušaj tovariš naš Tito
 ni ti šlo vse skozi sito.

Še so kvizlingi tu
 spravljajo nas vse k psu
 polno jih tu je še okrog
 Jaz ti jih obesim na drog

Poglobljimo se v stvar
 ne puščajmo jih nikar
 delajo si polno moči
 to za dopustiti ni.

Vse se lahko izrodi
 kar človek zamisli si
 revolucija je ena sama
 preti nam grobna jama.

SPOZNAVANJE

Intelektualec¹
prodajalec in²
tudi tebi damo kramp
da preženeš tolsti vamp

Koliko dojenčkov še
zaradi lakote umre
ladjar ti si gospodar
ki ljubiš le denar

Svet samorastnikov
in svet antikristov
to svet je ciganov
antikristov podkrjanov

Kje naj se še
zgodba prične
bil je heroj
prednik moj

Samorastnik antikrist
postal je z leti penzjonist
ni pozabil še na to
kdo mu storil je hudo.

Zastarela ta ljubezen
vzrok pravi za bolezen
Ni tu prave pomoči
je ni in zares ni

Si iščem sprave v maščevanju
toda obstanem ob spoznanju
da tu zarez ni prave poti
ki zadovoljila me bi

DENAR

Denar in še denar,
to umazana je stvar,
nezaslužen nikdar,
ne delajmo si utvar.

Enkrat samkrat ga imaš,
za delo in trud ga prigaraš,
potem v gostilni vsega daš,
ali pa družici katero imaš.

Na svetu še mnogo je krivic,
katerim ravno denar je stric,
brez denarja ^{pet, je} ~~nik~~ od ptic,
razkrije mnogo teh resnic.

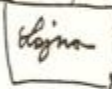
Ali ostali smo pri tleh,
mislim da samo v dneh,
ko nas teži denarja greh,
drugače sreča naša je smeh.

Redko se zgodi da ne trpi,
kdor denarjev kupe si želi,
tudi meni se tako godi,
še pred nedanim te dni.

Humana je današnja družba navidezno humana
ljudska revolucija in boj proti fašizmu je prineslo dobrine, to-
da duh revolucije je otopel in preživel
Treba mu je pravega tira.
Ker ta sedanji omogoča prikrivanje sleparjev in goljufov, skrat-
ka buržoazijo novega kova.
Širi in kopiči se osebna lastnina, izgublja se duh proletariata,
raste pa potrošništvo, kratka
nastaja nekakšen kaos, ki le škoduje idejnemu delu.

~~PERFECT COPY~~
 da napiše al fine.
 → **Alla Rendevu!**
 F $\frac{2}{2}$

stran listi: res. ^{med.} ^{čas} ^{čirgi.}
 v megl. uspanost al predlog

KOT V BODGAJ ME ZAMENE
 PSIHIJATRIČNEGA BOLNIKA

Dolgo, dolgo sem že v tej bolnici, kamor sem se zatekla prvič lani januarja. In sedaj, po vsem tem zdravljenju, komaj da živim. Ali bo kdaj bolje? Čutim strah pred prihodnostjo? Dolgo ne bom vzdržala. Sedaj, ko sem v bolnici, kot nekakšnem zatočišču še nekako gre. Sedaj še vztrajam. Morala bom v službo in kaj bo takrat?

Ali bom zmogla opravljati službo?

V tem zatočišču, kamor sem se tolikokrat zatekla se večkrat počutim kot v kletki. Želim si življenja, brez bolnice, "brez belih halj", brez zdravil, zdravnikov, raznih skupin. Daleč vstran od vsega tega. Večkrat tako sovražim vse to, tako ubupno.

Nekoč bo vse to za mano, bo le spomin, saj hočem živeti, ŽIVETI. To ni življenje, to je muka, beganje, strah, obup. Lažje mi je zdaj, ko sem se izpovedala na ta papir, kot že tolikokrat prej v trenutkih popolnega obupa v svoji tesni sobici.

Draga doktor [REDACTED]

Najprej nisem vedel, kaj mi ne da spati. Seveda, vam moram nekaj povedati. Ker vas ni tukaj, vam bom kar napisal in prinesel domov lastnoročno.

Še vedno kadar sem sploh pisal psihiatrom, sem jim pisal z upravičenim posmehom na ustnicah.

Vam osebno tega vsaj namerno nisem nikoli pokazal. Ker enostavno nisem imel vzroka in tega tudi nikoli nisem hotel storiti. Iskreno sem vam hvaležen za mojo uspešno pot k ozdravljenju Mordaniti sami niste vedeli, če ste na pravi poti, ker ste imeli malo kolegov in mnogo sovražnikov v vašem boju za nočni oddelek. Mislim, da vam tudi v imenu drugih pacientov, ki tega nočejo ali ne morejo znati povedati, želim še uspešno nadaljnjo pot tega oddelka.

Danes ponoči (sobota) me je doktor [REDACTED] predčasno sprejela nazaj najbrž z vašo privolitvijo. Spoznal sem, da se res nekdo za mene zanima tudi, kadar me ni tam. Tega občutka doma, kakor še mnogo drugih, nisem nikoli imel. Tudi starši jih niso občutili, zato niso pred nikomer krivi, še najmanj pa pred menoj.

Še enkrat iskrena hvala in pozabimo na vse prepire, nesporazume, loputanje in razbijanje med nami. Tudi to je bilo še del bolezni. Sedaj ko sem popil vso brozgo svojega bednega življenja mladosti in je ostalo modro rdače vino modrosti zgodovine moje in mojih prednikov v čaši prihodnosti. Preteklost v tem smislu naj bo pozabljena in mrtva. Mrtvih pa se spominjamo samo v najlepših trenutkih Naj živi mrtvi [REDACTED]

IZ DNEVNIKA 23. 12. 1974

Čas in prostor moramo utrditi v svoji zavesti kot to delamo s prijatelji in dragimi nam stvarmi. Čas nas vedno nanovo vzpodbuja, drásti - prostor so naši soljudje, s katerimi smo povezani v narodovo občestvo in bomo nekoč skupaj legli v zemljo. Mi smo na pohodu k velikim idejam, ki jih je prebudil v življenje prvi kristjan našega eóna g.I. Jaz, ki sem vsemu temu priča, sem še posebej zavezan, da veselo in predragoceno oznanilo izpričujem, čeprav sem samo neznatna senca velikih svojih predhodnikov. Ker bolj poklicani niso do konca sledili tem I-ovim lučém, moram omenjati sebe. Veselo in upa polno je verovanje, da Jezus živi, vedno nanóvo nam ga v zavest pribija Njegov ljubljenec.

Teško prenesem človeški dotik - vendar bi slepo sodil kdor bi me podcenjeval. Tudi temperamenta sem neznatnega in vendar se podpišem na slike s sijočo rdečo. Barve, ki sem jih vklenil v slikovno kompozicijo, so barve upanja, in bolje, da dajemo ljudem upanje kot da jih strašimo z brezupom.

Ali pa seže naša beseda v prav poslednjega? Ta hip gotovo še ne. Toda kdo je sposoben ubiti eno sámo resnično legendo? Čas, ki ga živimo, oblikujemo zavestno, trezno in pogumno! Nek drug čas naših zanamcev bo vsako premišljeno in krvavo resnično besedo odkril in jo pribil ponovno v svoj čas. To ni naš brezup; to je naša vera in prepričanje.

Rojstvo nečesa. Ko se nekaj
tudi potrebuje v prvih korakih
dovolj opore drugih da se privadi
na obdobje. Ta obdobja pa je v veli-
ni rojstvo obdobje. Ko se zjutraj rojstvo
more in je obdobje rojstvo ne moremo
videti. Če pa zapihna veter in razcena
oblaste ~~se~~ ^{vse} dope in nije jutranje zari.
Ona svetli vse, ad veter najnižjih gom
do more najmanjše kopljice tox. To kor
balko zabije le še otro, ki ne vidijo, čep-
ver ni ~~ni~~ lepo. Te lepote ne ~~sintijo~~
tudi ljube ki imajo momente more lepo
ledu. Toda MI to vse vidimo in obin
timo. To je naš svet, naš cilj in naše
preteklost.

De kartes

L. K.

DELOVNO LJUDSTVO vsega sveta doživlja svojo kulminacijo. Sistem države se ruši. V parolah "tovarne delavcem zemljo kmetom" je ena temačna stvar. Tako kot delavec ne more biti obenem direktor, tako tudi kmet ni sam svoj gospodar na "svoji" zemlji. Če pa bi obstajala ta možnost se pa poruši osnova parole t.j. delavec ni več delavec in kmet ni več kmet ampak recimo veliki proizvajalec ne več dobrin temveč denarja. In tudi v bistvu se ne bi nič velikega spremenilo. Prvo oba t.j ne bivši delavec ne kmet ne bi bila več zainteresirana za svoje sotrpine, temveč bi jih še bolj napačno vodila zaradi svoje nestrokovnosti. Zato je bolje da ne ukreneta nič kot pa veliko slabega!

S prisrčnimi pozdravi

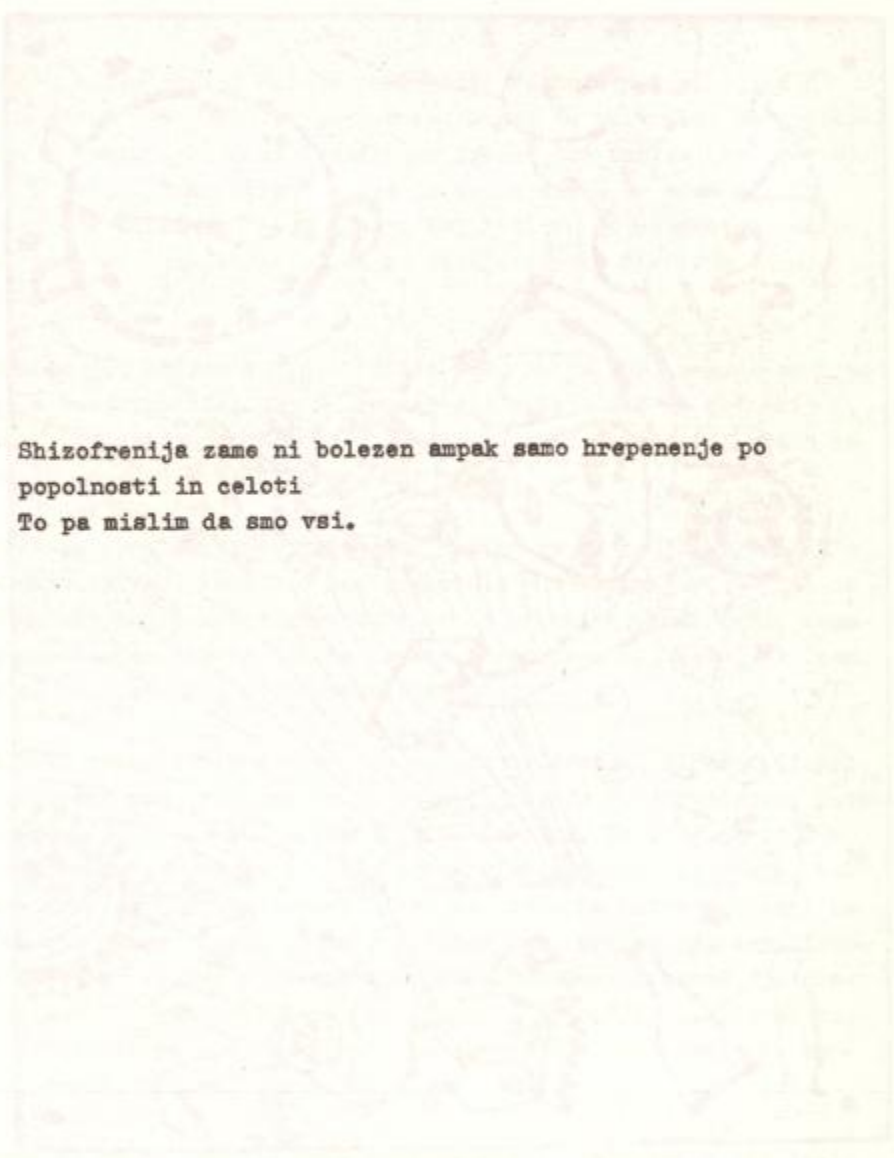
tov. Andrej Delanič

(podpis)

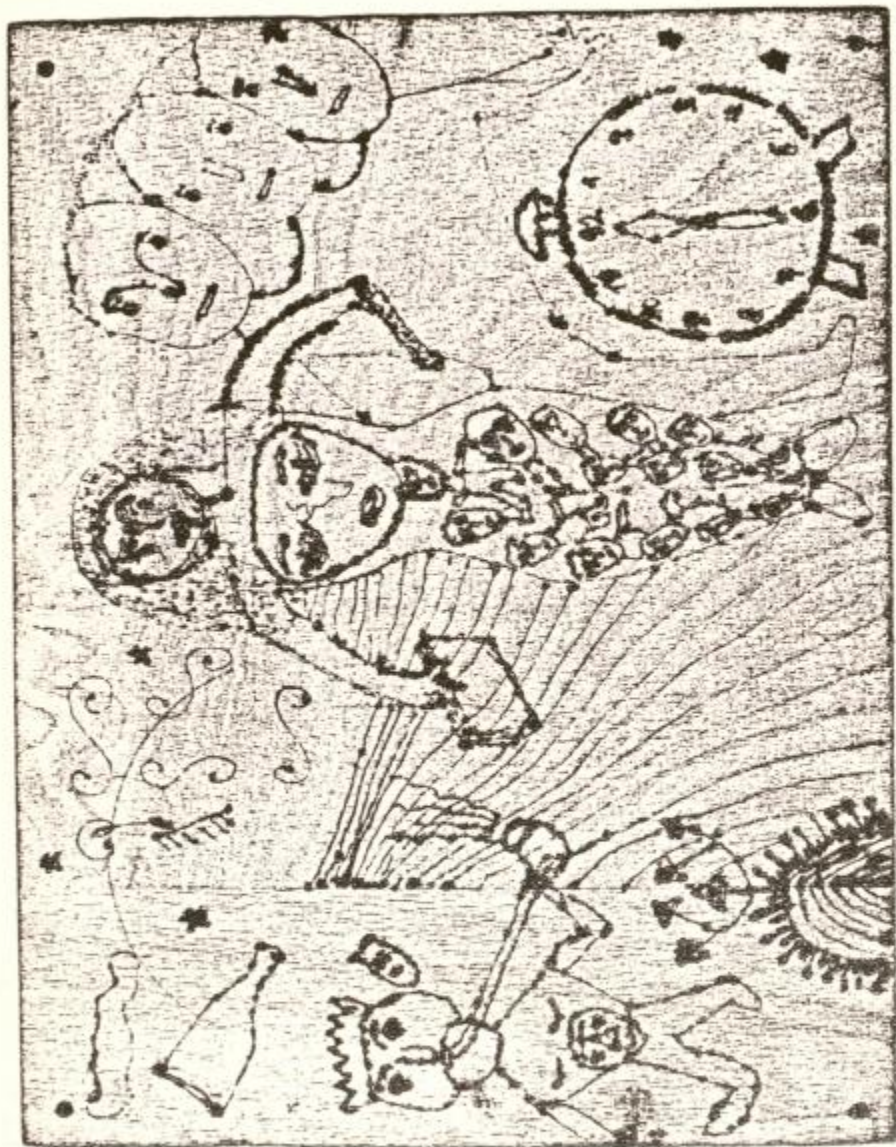

Smrt prihaja zmeraj pravočasno. Učna
zaneda kot vs ostali svet vendar se ji
zmeraj kaj mudi. Če bi bila plačana
po učinku, bi bile tudi najbožastlive
mla ženskega spola v celim ^{OSDACIP} svet
pa je vendar njih ne mara
ne se ženo ne se oprostilo.
Kajti njen pljen je vse preveč mudi
in krut, pa tudi namelne se le katerikrat
pa ni to le tabrat, kadar je preravana. Ampak
to ni mudi jee, prej bi lahko vedel smeh hi si
obeta to da drugje ne bo treba obiskati (vrtne
velega) spet zastoj. Prav posebno zanimivo so
njene oči. Ne vidis jih pa no vendarle tako
zgovorne da v njih lahko najdes odgovor:
"tokrat nisem prišla zastoj." ✓

njen tajnik
L.r.

Shizofrenija zame ni bolezen ampak samo hrepenenje po
popolnosti in celoti
To pa mislim da smo vsi.

1

Spet v istem okolju kot že nekajkrat! Najhuje pa je to, da s sama sploh ne opazim nujnost tega. Nisam na prividov, ne prisluhov, ne porajajo se mi izmišljene zgodbe, ne fantaziram, kot tukaj pravijo. Samo strah! Ta pa je in ne morem ga odgnati. In pa misel, da nisem za nobeno rabo. No, tudi to je ^{morda} zadostni razlog, da sem spet tukaj. Nemir, ki ga poraja strah. Sicer pa ne misliti o tem, punčka!

Sram me je, ~~da sem tukaj~~. Mislila sem, da ne bom ^{ne} ~~megeče~~-~~ne~~ nikoli, a še dolgo časa ne ^{šč. tu} Pa vendar sem tukaj. Sra To je neki sram, ki načenja celo moje bitje in ga tako prežre, da nisem cela nič drugega, kot velika gmota sramu.

Morda je pred menoj še nekaj dni, potem pa se bom spet znašla v službi. Ne vem, kako jim bom pogledala v oči, šefa se bojim, da bo zaradi mojih zaostankov začel tiho ofenzivo proti meni. Moga ~~se-sele-bojim~~, in On ima to navado. Preostane mi le še, da upam, da ne bo tako, kot si predstavljam zdaj.

Če tako preprosto pogledam, se mi nič ne dogaja. Izrazit človek inertnosti sem, ničesar se ne lotim, ničesar ne spreminjam, podajam se v življenje brez ustvarjalne iskrice. Pa zdaj ne mislim genialne ustvarjalnosti, ne! Temveč tiste preproste, tiste, katero ima vsak zdrav človek. Sicer pa, malo je ustvarjalnosti na svetu, z druge strani pa spet veliko! Samo poglej vsakega človeka posebej! Že način govorjenja, raba posameznih besed, je ustvarjalnost. Vsak posameznik si izbere svoj način, vsakdo si postroji besede po svojem kalupu, ta razkošneje, oni manj. Pa vendar, ~~vsakee~~ vsi smo ustvarjalci.

Danes se mi je utrnila neka posebna misel. Definicija življenja. Mislila sem, da si jo bom zapomnila, pa ne. Žal mi je. ^{takrat} O-~~mej~~ Ta stavek, to prisposdobo, sem pomislila ~~tedaj~~, bi veljalo razčleniti, in se razpisati o njej; pa glej kako mi je neumno ~~ušla~~ ~~ušel~~ ušla!

Tudi Moj oči piše. ~~Re-a-je-m-se~~ Glavni⁸⁰ spomini iz časov, ko je najintenzivneje živel; ~~ta~~ ~~ke~~ ~~je~~ to obdobje¹⁶ ~~tudi~~ začel razčlenjevati, ~~ker~~ ^{to pa} prinese le čas, ko polagoma mineva; naenkrat pa se zaveš, da je tisto s čimer se baviš, že davno bilo in je zelo daleč. Oče piše ~~spe~~ opisuje različne dogodke iz vojne, ki so se mu najbolj vtisnili v spomin. Mene so nekateri deli prav pretresli. Ko sem brala o srečanju z materjo, v času, ko je Gorenjska prišla pod Nemški Reich in je Ljubljana z okolico pripadala Italijanom. Tedaj sta se očka in stara mama srečala na meji in se pogovarjala čez žico. Samo nekaj trenutkov, ~~e~~ kateri pa so tako kratki, da zastaneš, ne vedoč, kaj bi rekel, kaj je glavno. In potem govoriš najbolj običajne stvari. Kratke, ~~je~~ jecljajoče, brez repa in glave, ki pa spet imajo zaradi posebnega trenutka veliko težo in moč. (Prav zato so mi¹¹ slovesi vedno všeč. Žalost, tragika, in intenzivnost. To so vrednote slovesa). ~~Kajti~~ To je bilo slovo, ker potem je odšel očka v partizane in štiri leta ni videl domače hiše.

Očka sem potem vprašala, če je bilo res tako, kot je opisal. In s solznimi očmi in tresočega glasu, je pritrdil. Bilo mu je težko in obenem lepo, ko se je spominjal tega dogodka.

In glej, tako mi mineva čas. Zdi se mi na momente prav obupno. Jaz nisem interesantna, ljudje okoli mene so daleč in medli. Nimam pa poguma, da bi izzvala svet. Oj, kako bi bilo lepo! Izzvati svet! Nato se odnosi izkristalizirajo. Najdeš sovražnike, pa tudi prijatelje, se boriš, ~~svet~~ sodelovanje in borba porajata različne odnose, različne misli in tako polniš svojo notranjost z utrinki, ki se zlagajo v spomine. In na koncu, poln spominov, umreš. Res, ničesar vzpodbudnega ni v tem koncu, a če človek ljubi življenje, se mu vseeno zdi vredno, čim bolj razburkati zrak okoli sebe. To mu je poročstvo, za nekaj ustvarjalnega, veselega, kar ga preživi za cel božji čas. To so tisti klici, smeh, besede, ~~četiki~~ ki nikdar ne izginejo v nič, tako kot človeška duša nikdar ne izgine. Energije spreminjajo svojega

nosilca, svoj videz, svojo bitnost pa ne.

Nek spomin me toplo greje. Pogovarjala sem se z neke gospo Tončko in mi je povedala, da me njen sin pozna. Da, opisala me mu je ~~meje~~ in me pozna. Verjetno iz avtobusa. Zdelo se mi je spodbudno, da me sploh kdo opazi. Vedno sem mislila, da me ljudje ne opažajo, da sem mala, nihče, medla, in vendar se me tu pa tam komu zatakne oko na meni, čeprav jaz tega sploh ne opažam in potem sem prijetno presenečena. Ali je ~~ali~~-to narcisoidnost? Kar mirne duše priznam, da je. To je ženska narcisoidnost in sicer že kar premočna pri meni. Taka novica, kot je bila ta, me lahko greje nekaj dni. To je lep fant in sem zato ponosna.

Samo, škoda, da je vse utemeljeno na zunanjem videzu. Moja duša pa ni nikomur všeč, ni ne zanimiva, ne lepa, ne grda. Samo dolgočasna je in to je najhuje.

Zdajle sem se spomnila na prijateljico Elo. Kadarkoli sva se ~~meje~~ kje dobili, bodisi pri njej doma, bodisi pri meni, je glavno nit pogovora vodila ona. Jaz sem le zvesto poslušala. Zdaj je najin odnos na mrtvi točki. Prišla je vrsta na mene, da kaj povem, jaz pa tega ne znam. Zmanjka nama besedi in to naju oddaljuje. Beseda je blagodat, ker je ~~edina~~ najmočnejša vez med ljudmi. Meni pa je dano tako malo govoriti.

Zakaj tole pišem? S tiho željo, da bom zgradila, prepletna vse ^{svoje} ~~meje~~ misli v roman, v katerem se nič ne zgodi in vendar je sposoben zaživeti svoje posebno življenje. Roman naj bi bil to o dekletu, ki sama, čisto sama, živi svoje življenje. Preveč sama, a si ne zna in ne upa pomagati. Kaj Prosim? Da, res sem premalo skromna. Kar roman! No, pa če pomislim, da bo novela: novela naj bi imela zgoščen vrh, in konec. Zgodba tudi ni prikladna. Romani pa so lahko eny ^{gam} dolge klepet ali samogovor in lahko so brez začetka in brez konca. Tudi vrha ne rabijo, pa vendar ^{utegnejo} ~~meje~~ lepo zaživeti, da se človeku srce zasmije ali razjoče. Torej naj

bi bil to kratek ali dolg roman!

Sedela sem v preddverju bolnišnice, v temi, kadila cigareto. Obdajala me je mirnost in čudovita prostost. Daleč od službe in odnosov na oddelku. ~~Od is daljeve od čiste~~ Nekje izza tretjih vrat so prihajali zvoki ~~demačega~~ petja vesele družbice. Rekla sem si: Rada bi bila med njimi, toda nevidna. Potem sem pomislila: bila bi neudeležena, ~~take~~ ~~medeležna~~ ne veselja ne ~~kučebe~~ hudih stvari in ne bi mogla doživeti tako lepo, kot doživlja pravi človeki! In potem sem se uprašala: Ali je bil tak ~~Demon~~ Ljermontov-ljev Demon? Mogoče. ~~in zanotelo se mu je~~ ^{prav niemu se je} zaželel si je biti človek. In jaz? Jaz bi hotela biti Demon. Mogoče ne ravno hladen in sovrašen, kot zinski piš viharja ali kot ~~egraj~~ plamen razgorene domačije, ki se nevarno seseda pod lastno težo. Vsekakor pa vse-mogočen in neodvisen.

Ljudje smo odvisni drug od drugega. Jaz pa ne znam najti takšnega kontakta, ki bi me rasveseljeval. Samo tarnam in tarnam in analiziram slabosti! Vem, tega se moram otresti.

Z Elo sva se pogovarjali tudi o meni. Rekla je, da se preveč snilim sama sebi. Mogoče je imela prav. Kajti, ko sem danes brala Darinki te moje zapiske, se mi je zdelo, kot ~~ket~~ ~~medele-~~ ~~čema~~ poslušam drugo osebo. Zares, samo tarnala sem. To se mora nehati. Samo kako? Preprosto ne znam. Čim odprem usta, že tožim nad seboj. To je dolgočasno. Opazila sem, da se le ob tem lahko razgovorim. Drugače sem pa tiho. Občutljiva sem na vsak gib, vsako besedo. Žalijo me še najmanjše nadrobnosti. Ali je ta preobčutljivost tudi del moje domnevne bolezni? Ne vem, morda.

Česa si sedaj želim? Sama ne vem, česa. Morda tega, da čakan svoje trideseto leto in upam, da bom ^{do} takrat ~~de~~ postala druga osebnost? Zdi se mi, če trezno premislim, da nikdar ne bo z menoj v redu in da nikdar ne bom napisala uspešnega romana. Zakaj?

Danes sem se pogovarjala z nekim Janezom o ustvarjanju in tako naprej. On o teh stvareh zelo rad govori. Sprejela sem ta pogovor vendar čisto po moji navadi: pustila sem ga govoriti, mu pri-trjevati ali pa morda dodati kakšno besedo. Tudi moram priznati, da ga nisem razumela, govoril je včasih zelo abstraktno, včasih meni popolnoma nejasno. Razumela sem le to, kar je rekel o meni: Ti si ali boš postala umetnica, samo moraš najti pravi trenutek.

Taka ocena me je razveselila, obenem pa razočarala. Koliko trenutkov sem posvetila sanjam, da bom nekaj postala, nekaj dosegla in kako zelo sem se razočarala! Ne, ni me razočaral svet, saj svet je lep, čeprav krut. Razočarana sem bila nad lastno gluhostjo in slepoto. Danes nimam nobene sodbe o ničemer. Pravzaprav skušam pri sebi doseči to stopnjo infantilnosti in potem začeti graditi na tej "tabula rasa" svoj trden, stvaren a za lepoto občutljiv svet. - Če bodo vse okoliščine in moji darovi temu kos!

Vendar sem preveč intelektualistična. Življenje pa ni sivo črna risba, to je pisarnost, to so barve, ki so jim komaj kos najvišji umetniki in duhovi. Pa še ti ne!

Ko pogledam za soboj na dan, ki je minil in čigar zaton, večer, zdajle vdiham lahko vidim ^{v njem} enega od mnogih mojih dni: veliko besed, smeha na ustih, gibanje, prizadetosti in nič topline, nič finosti, ki bi navduševala. Nobene nove pridobitve, nobenega srečanja, novega sogovornika, nobenega dejanja, ki ga ne bi dirigirala pamet da ne oree temveč srce. Ali je moja usoda res takšna, da se bom morala zadrževati celo življenje? Nobene svobode, nobenega poleta, ~~pravega~~ brezizrazna zaprtost.

Danes mi je mamica prinesla kebačo s seboj, ki jo je sama naredila. Vsa navdušena mi jo je dala, jaz pa sem se namrdnila, češ: ni mi všeč. Zdajle, šele zdajle se zavedam svoje surovosti. Spet, še enkrat, nisem cenila dobrote in dela svoje predrage in edine mamice. No, pa saj vem zakaj. Jaz-bi-hetelo, da-je-mamica

Namreč, ko me pride obiskat mamica, se mi zdi, kot, da hodi le zato, ker je moja mati in ne tudi ker se imava radi. Radi se že imava, že zaradi krvi, ali pa tudi drugače? In druga stvar, ki je še bolj pomembna: ^{ti ljudje tukaj} vsi, ~~ki se tukaj~~ me ~~imajo radi~~ ne marajo in ko pride kdo od domačih se mi zdi, kot da drugim kažem svoje: No, vidite, ^{me} ~~imajo radi~~, nisem kar tako! In s tretje strani še zvem: Glej, saj to je en sam, puhel videz, ta ljubezen, vsa ta čustva. Vse je laž! (In vse to je zraslo na mojem zeljniku, v moji glavi, v mojem srcu. Kako bolešno je moje srce!)

Zares, hotela sem biti, prav zdajle, zares odkritosrčna. V tem enem obisku mojih domačih se gnete tisoč konfliktov, ki jim imam ^{z bližnjim} svetom okoli sebe. Spominjajo me na vse moje neuspele družabne poskuse v ~~dražbi~~, spominjajo me na kratkost in enkratnost našega življenja, na nebogljenost ~~katere se~~ tistih, na katere sem se kot otrok s tako zaupnostjo in ponosom opirala (mojih staršev), na majhnost moje sestre v tem aravljšču človeškega krutega boja. Ne, smrt me ne bega tako zelo, ~~ket~~ kakor me strašijo sovražni ali indiferentni odnosi med ljudmi. Kaj bi dala, da ne bi slišala žal besede o moji mamici, sestri! A vendar, tudi to se zgodi.

V začetku sem mislila, da bo to moj literarni poskus. Zdaj mislim, da bo čustvene česanje in urejanje mojih čustev. Čustva so sila važna v našem življenju. Ona in ne pamet vodijo človekovo usodo. No, vendar bom tudi v nadaljnem, po svojih močeh, pazila na jezik.

Prebrala sem stvari, katere sem ~~do sedaj~~ popisala. Prebrala sem, kar sem do sedaj napisala. Vse je konfuzno, razmetano neurejeno. Takrat, ko sem pisala pa se mi je zdelo drugače. No, naj ta nit teče naprej tako kot sama zna, ne bom je popravljala. Zadnje dneve sem prazna. In na robu obupa. Vendar se zadržujem.

Ne vem, kaj me je spet istirilo. Morda to, da je izginilo tisto

upanje, da se bom nečesa zares lotila z veseljem, polna volje. Veliko bi morala pisati, vendar se mi upira. Zato raje odneham.

Ne morem spati. Duši me kašelj in se bojim, da bom prebudila Marijo. Zato sem vstala.

Bames Nocoj se ne bojim ljudi. In nisem tako občutljiva na to ali me marajo ali ne.

Življenje bi bilo enostavno, če bi bili ljudje iskreni. Nocoj se tudi njihovih neiskrenosti ne bojim. Vem, da je ~~ta moja ubralost~~ ^{ta moja ubralost} le trenutno zatišje in bojim se, da bo temu zatišju sledila burja - jutri grenko razočaranje.

Očka me je obiskal. Prišel je s svojim prijateljem. Zdelo se mi je lepo, da me obiščeta dva tako resna gospoda. Mogoče bosta prišla še jutri. Skuhala jima bom dobro kavico.

Moje duševno stanje je na psu. Prazna sem. Brez poleta, brez nemirnega iskanja, redovednost me je minila.

Iz mens ne bo nič. Sicer sem se pa s tem že sprijaznila in kaj vruga še migikl hočem z glave glavo skozi zid? Saj je bilo že tisočkrat pomišljeno in zrečeno - Ničesar ne bom naredil!

Hodila bom v službo na zavod za statistiko, če me bodo tam prenašali. In življenje bo minilo. Obup! Obup!

Ne vem pravzaprav kaj naj pišem. ^{Snov} ~~Pravzaprav~~ mi je ~~ene~~ izdrsnila iz rok in se izgubila v neznano.

Čakam človeka, ki mi bo pripovedoval zgodbe. In potem bom mirno zaspala. Žejna sem lepe besede.

Pred nekaj dnevi sem očku napisala pismo. V njem mu pojasnujem svoje mišljenje o njegovih spisih, katere mi je dal prebrati.

Tu, v tem pismu, je ostalo nekaj, kar mu nisem povedala in zdi se mi, da nisem bila popolnoma odkrita. Jaz sem gluha za literaturo. Nisam odnosa do prebrane snovi. Enostavno, berem: vse kar pobrem iz posamezne knjige je vsebina. Stil, življenjski postopki, razmišljanja gredo mimo mene. In zato jih ne znam oceniti, jih ne morem. To pa je zahteval od mene.

Napisala sem sodbo za katero se sprašujem, če je res moj odnos do njegovega dela. Vendar ne bom nikoli imela arca, da mu to povem. In tu je tisti črv, ki razšira mojo vest. In nihče mi ne zna pomagati.

Ob tem dogodku sem spet trčila v mojo razbolelo rano. V mojo negotovost ali bom še kdaj lahko študirala s srcem. V nasprotnem primeru nima smisla, da sploh še zgrabim za študijsko knjigo.

Leta pa minevajo. Polgoma se ugaša mladost. Moj prazen čas se vleče iz dneva v dan, v neskončnost. Tako mi vsak dan vedno zatrdneje briše upanje, da bom kdaj kaj naredila, pa da bom kdaj spoznala ljubezen, ki je last mladosti. Vsega tega se zavedam, vendar ne uspem ničesar zavestno spreminjati.

Zapeljala me je neka grdota, sovražnost, da sem storila hudo. Nekaj, kar nisem ob samem začetku zakrila med svoje grde grehe in stokrat zaklenila, da bi ljudje ne izvedeli. Irena ve, njej sem to rekla izjavila.

Ob večerji ^{mi} je Irena rekla nekaj približno takole: "Danes se je nekaj zgodilo in skoraj prepričana sem, da bi enako reagirala kot ti, če bi se to zgodilo meni." Nisem razumela. Nato mi je pojasnila, da s tem misli na nek ^{pripetljaj} ~~dogodek~~ z Miro.

Sedele smo jaz, Mira, Lojzka in moja mamica pri skupni mizi in se pogovarjale o tem, da preveč hodim okrog, ne ležim, čeprav imam pljučnico in se celo topleje ne oblečim. Mamica mi je tedaj rekla, naj se bolj pazim, ker bom sicer še dolgo bolehala ter da se mi bo sedimentacija počasneje normalizirala.

Mira
Mama me je pogledala pod noge in ugotovila, da nimam nogavic. Mamica me je tedaj začela siliti, naj se grem obut, jaz pa nisem hotela. To je dogodek, kakor sem si ga jaz zspomnila. Irena je dejala: "To je priliznjenost, ~~kar~~ ^{tako} se prilizuje otrok."

Ob Ireninih besedah se mi je zdelo, da ^{njena} ~~irena~~ pripomba nima prave osnove, in da Mira ni bila priliznjena. Kljub temu sem ^{ji} pripetila Ireni in dodala par hudih besed, katerih se sedaj globoko sramujem in jih obžalujem, če bi mogla, bi jih poteptala v lastnem snoju čim globlje v noč zemlje. Rekla sem: "Ja, saj mogoče je pa to njen problem, da se obnaša kot otrok."

Irena je bila tiho. Jaz pa sem dodala, ker me je takoj zapekla vest in sem se ustrašila, da bodo te besede še kdaj ponovljene po Ireni: "Sicer ga pa jaz stalno lomim, ne znam se obnašati."

To je krona današnjega pustega dne. Kot zadnjo pripombo naj povem: Mira je do mene dobra, korektna, ljubezniva ...

Vlegla sem se v posteljo. V sobi je bilo temno, deseta ura zvečer. Bedela sem. Nisem mogla spati. Neke misli, neke sanje in - moje siromašno srce ... niso mi dali miru. V dveh urah sem si spletla iluzijo, postala je moja želja. Neizpolnjena, nedokončana, zapišana sarti še ob jutranjem svitu ...

Zrla sem skozi okno bolnišnice. Parki, polni opojnega zelenja, gozdovi. Igra čebel in metuljev. In drobno brnjenje žuželk, in tisoče uravelj med drobnim peskom stezic. Petje ptičev - tega se nisem več zavedala, ~~če sem~~ le čutila ^{sem} in srkala vase, njajheve-pe-

čeje. ~~Se~~ sem Videla^{sem} slišala. In še kratke besede v čakalnici in molk med ljudmi. Čakanje.

Pred mojimi očmi je poletavala v hitrih utrinkih lastna usoda. Desetletje iskanj, blodenj se je umikalo. Gledala^{sem} svet in se nisem bala. Moja sedanjost je čistila rane preteklosti. Pometala grehe, katere ~~je~~ ^{nekoc} porajalo nezadovoljstvo s samo seboj ...

Še nekaj trenutkov. Čakala sem. Potem le še dva trenutka, eden ... Vrata so se odprla. In ~~petem~~ nežen pozdrav in radost v očeh in smeh in sklenjene roke. Srečanje.

On je bolan. Kakor jetnik se ozira okrog. Pred njegove temne črne oči je postavljena neusmiljena rešetka. In njegov pogled je prepreden s kvadri zunanjega sveta kdo ve, kaj je spletlo to rešetko! In kdo ve ali bo izginila! O tem premišljam. Iščem odgovore v tisočerihih dogodkih iz njegovega življenja. ^{neznanih} Odgovori se vrstijo, vsi blede; ~~same~~ ^{isa naprej neodkriti skrivni} ~~izginiti~~ ^{odgovori} ne več. Naj je vse postavljeno, pripravljeno na morebitno odkritje in na ozdravljenje. Vendar me bolezen več ne bega. Saj je v njej toliko resničnosti kot v resničnosti sami.

~~znanstvenemu~~ In smejem se iskanju in drezanju v temo. Kajti v tej temi, za temi rešetkami, sem odkrila skrivnost človeškega življenja, rojstvo in smrt in ~~te~~ ^{te} druge vrste dnevov, ki so življenje.

On ve, kaj je trdega v življenju. Občuti ta ~~neznanih~~ neusmiljenosti kakor jaz. On živi. Jaz tudi. In pripoveduje mi o tem, kako ga je v srce zbolelo, ~~neznanih~~ ko je to ali ono slišal od ljudi. Ljudje so kruti ^{tudi} in ~~neznanih~~ sva človeka. Vendar obžalujeva to ... "Rajši bi bil trava v gozdu, kot asfalt velemestnega bulevarja, rajši ptica, kot človek. A jaz kot človek bom živel ..." - poje pesem. O tem sva se sporazumela.

Dejal mi je: "Pustil si bom rasti brado. Tu je nekdo, ki zna le-

po izoblikovati brade. Prosil ga bom, da me brije. In pogovarjal se bom s njim. ~~Skuhal-mu-bom-kavo~~. Kuhal mu bom kavo. Drugič, ko prideš, prinesi kavo ... denarja ne potrebujem, ker tukaj ~~krede-jo~~. Ne ve se kdo, a nekdo je med nami. Prinesi mi sadja. In prinesi ^{Utrilla} ~~Li-Čej-Pee...~~ v terapiji bom delal mozaik..."

Pripovedoval je: "Nekdo se je razjeklil name, ker sem stal med odprtimi vrati in je nastal prepih. Hudo je zavpil name. Zbolelo me je, da vpije ned menoj, saj nisem hotel ... Včeraj je nekdo rekel o meni, da ~~sem mi-je-peelabšale se zmešan~~. To ^{Vemkako je} ~~sem vedel~~ ^{z menoj}. ~~Če ne dovolim, da o tem govori. Ne dovolim!~~ Imam prav? - Potem se je oni opravičil in nikdar več ne bo rekel kaj takega ... Datal bom mozaik, zelo se mi mudi."

On ve, da čas beži. Jutro se izteka v noč, noč v jutro. To se ponavlja in človek ~~spi, dela, spi~~ dela, spi, dela ... in čaka ...

^{sem} Jazy^{mu} povedala: "Prinesla sem ti sadje. Jagode. In novo srajco... Na, spravi jo v vrečko, da boš v njej odnesel..."

Potem sem mu govorila: "Veš meni ni hudo. Nisem sama, kajti mislim na tebe. ^{V službi} ~~delam~~ in se trudim. ^{v prostem času} ~~pepelame se~~ učim latinščine. In gre mi! Ti si mi pomagal, samo ti ... Hvala ..."

In on: "Veš, to je zelo lepo, kajne, da se imava rada."

^{sem} Mislila na otroka, ki se ne bo rodil. O tem sva tudi govorila. ~~še velikekrat~~. Bolje je, da ne pride na svet, ker, mogoče hi bil tudi bolan...

Njega je izobrazila bolnišnica. Prišel je vanjo, ko je bil še mlad, zelo mlad. Naučil se je dosti od ~~ša~~ od zdravnikov, sester; tu so mu nudili različna dela v terapiji. Mnogočesa zna. In bere knjige iz ~~bolnišnice~~ knjižnice katero ima bolnišnica. Čedalje

ugodnejše je tu. Vedno preurejujejo središnje prostore; ~~ed-laj-
če-je tako-da-je-čedalje-udebnije. Vsek-dan-ova-ozdravila-nem-laj-
če-je-Magogekaj~~ Mnogo pomagajo ^{tudi} zdravila, čedalje več jih je in čedalje vse bolj učinkovita postajajo. Jaz sem mislila: "Morda nekoč popolnoma ozdraviš ...".

Vendar, kaj je to ozdravljenje? Morda tega sploh ne potrebujem. Zares, ni potrebno. Tisto, kar je najino, se ne bo spremenilo.

————— || —————

Za trenutek zeslišim pasje lajanje v daljavi. Nato okolica utihne, skozi tišino priplavajo misli kot mesečina ...

————— || —————

Še dolgo sva hodila po stezi, ki je vodila vse globlje v gozd. Pomislila sem, da sva odtujena, osamljena otočka v morju človeškega vrvenja. To me je strašilo in sem bila postala nemirna. Ljubezen je bila morda premalo. Potrebujem česa več? Ne, ne, saj je vse v redu. On spet govori, pripoveduje mi, kaj se je zgodilo v tem času, ko me ni bilo k njemu. Oh, beseda, ti blagodat, ti zlomiš vse dvome, če si prizračno izgovorjena! In iskreno.

Ne, ~~to-vse~~ ves ta obisk ni bil enkratna ^{doživetje} ~~degetaj~~. Zgodil se je velikokrat, ponavljal se je v nedogled in sreča je trajala...

Nekoč se je dan tudi izoblačil. Padejo prve kaplje. Napoved dolgega deževja. V najinih očeh pa vstane sonce. In smeh in solze. In obljuba ponovnega srečanja in obljuba za večno. In sadnji stisk roke in slovo. On pohiti k vhodu bolnišnice, jaz na avtobusno postajo. Dež pa kaplja in briše solze sreče in žalosti.

Tako blagodejno obliva narava človeško življenje s toploto in s hladnim dežjem. In človek je vesel ker pšenica raste, in ker se razcvetajo gozdovi. In ko jesen pripravi sloves in narava zaspi,

je človek vesel, ker bo snežni čudež varoval pšenico in gozdove. In potem je še enkrat vesel, takrat, ko znova seže pomladi v roko. In tako se pozdravlja noč in dan, spomladi in jeseni, vse dokler živi....

Ne, misel nisem končala. Ura je odbila polnoč in jaz sem zaspala. In zaspale so sanje skupaj z mojo menoj (xxxxxxxx)

~~Misli~~ ~~Čustva~~ ~~se~~ ~~pride~~ ~~neke~~ ~~noči~~ Hrepenenja neke noči med 10 in 12 uro.

Vprašanja, ki se mi pojavijo ob razčlenjevanju, kaj je bolezen me begajo.

Odgovori (znanstveni) pa ne več - ker je čustvo med dvema človekoma bistvo - in ne inteligentnost, lepota, bolezen, ki te delno prizadene itd.

Vprašanja sem si zastavila - so postavljena, razvrščena, kot na mixi. Čakajo na razrešitev - v daljni bodočnosti.

Bolezen sama kot pojav enako kot odgovori (znanstveni) me ne begajo. So ali niso - bistvo je ljubezen, ki živi tako v zdravem kot bolnem človeku.

Te dni sem ponovno spoznala svojo nemoč. Nekaj ^{iskrenih} lepih besedi -
 in medlela sem v sladki omami ^{hrepenenja} ~~ljubezni~~. ^{Cutilla semu gamcutilla} Nekaj neznosti, Se je s
 težavo prerinilo na svetel dan; zbruhnila je kot skrita želja
 po ljubezni, po iskanju ~~xxxxxx~~ pripadnosti. Vendar je bil to le
 trenutek, in potem ga je spet prekrila črna plahta strahu, neod-
 ločnosti, zbežnosti. In se je končalo vse lepo, in se je konča-
 lo....

Li Tai Po (701-761/63) - pesnik v času dinastije Tan. Poje o
 ljubezni, hrepenenju, vinu. Njegova poezija je zdrava, nežna,
 mesečna, prelepa. Preprosta.

Ne razžirajo ga bolečine bolane duše. Branje Li Tai Poa je kot
 predih, med kot počitek, med ~~mejami~~ ^{vsekršnjami} bolečinami, raz-
 očaranji, strahovi moje notranjosti. Nekje v prsih mi trepeta ne-
 mir, nemir, ki ga povzroča vprašanje: "Kje bom končala?"

Naj bom odkrita. Ne vem pravzaprav kje naj začnem. Vem, za trenutek sem se prepustila svojemu hrepenenju. Razgalila sem rane v upu, da mi jih bo on zacelil. Bila je prevara. On me ni imel rad.

To kar se je zgodilo je že nekaj čisto običajnega. Zgodilo se je že večkrat in potek mi je že vnaprej bil znan. A vendar sem upala...

V nekem smislu pa me je spet razočaralo. Vendar se lahko obvladam. Uzde imam v svojih rokah.

Za mene je ta pljučnica zelo slaba stvar. Ne zaradi telesnega počutja, pač pa zaradi psihičnega stanja. Tu v bolnici sem, prepustila sem se spet sanjarijam in se oddaljila od realnega sveta. V teh nekaj dnevih sem preveč mislila na svoje pisanje, za katero tako vem, da nima smisla.

Razburja mi domišljijo in me vtaplja. Ob njem se prepuščam valovom hrepenenju; to počenjam čezmerno. Poleg tega - branje knjig. Branje Solzic, Li Tai Poa. Vse to me zavarava.

Neko dopoldne sem začela brati Li Tai Poa. Zazdelo se mi je, da ga naravnost vsrkavam, bila sem tako sproščena, da so se mi stih kar vcepljali v spomin in se ponavljali in razčlenjevali. Zdelo se mi je, da se mi je odprl pogled v poezijo, tako zelo, da bom tudi sama začela pisati. Z isto vnemo kot pravi pesnik, z istim uspehom. Spet je bila le utvara. Potem sem posumila vase in v to poezijo in zdaj je Li Tai Po spet tuj mojemu ušesu. Tuj mi je, ker je preveč zdrav, korenjaški, praveč lep. Jaz se lahko posestrim le s stvarmi, ki niso brezhibne, kajti sama, s tolikimi napakami, ne morem razumeti brezskrbnosti in plemenitosti. V meni je Mefisto. Ta pa ni razumel plemenitosti. Tuja sem sama sebi. Neuskklajena, neresnična, izgubljena.

Z Ireno sva se pogovarjali. Včasih je pogovor zamrl. Govorila

je največ ona. Zaupala mi je ~~več~~ intimne stvari, vendar o tem ne bom pisala. Pisala bom nekaj drugega. Dejala je: "Kaj ti vedno govoriš tako moreče stvari?"

Ta izraz sem čakala, iskala. Zdaj je tu. Soočena sem z njim, merim njegovo težo. Da, to je težko, težko breme.

Kaj vse je moreče?

Morska gladina ~~krug-ia-krug~~ do horizonta ~~in~~-žeja, puščavski pesek ~~in~~ vročina.

Med ljudmi so moreče besede. Beseda je lahko ~~težke~~ breme, kadar govoriš o stvareh, katere ti ne gredo z jezika. Čutiš, da izražajo potop, ~~mir-pred~~ da izražajo mir, ki napoveduje ~~nekak~~ vihar, katastrofo. Če molčiš, molčiš zato, da bi se začela katastrofa čim pozneje. Ko besede izbruhnejo na dan, tedaj veš - potop je tu.

Kaj pomeni to, da sem začela pisati ta dnevnik? Besede se vrstijo, stran za stranjo se polni. Vem. ~~Polni~~ Množi se v teh straneh tisto strašno, tisto moreče in strah me je, da ~~bede-š-te-nekeš~~ bo to moral nekdo brati. Tisti nekdo, ~~ed~~ pri katerem iščem pomoči, iščem razjasnitve.

Ne vem, kakšna je moja diagnoza. Želela bi se soočiti z njo, mogoče bo ta resnica za mene težka in je bom polna sramu poslušala.

Ne verjamem, da sem shizofrenik. Če bi bila, bi bila ~~lahke-še~~ morda zadovoljna. Beseda shizofrenija ne vzbuja pri meni sramu. Pod to besedo si predstavljam človeka, ki si je ustvaril svoj svet, popolnoma odmaknjen od resničnosti. To je svet poln fantazije, bogat svet. To je, po svoje ustvarjalen svet. In tak svet, če je že zgrajen, daje zavetje, sigurnost, mir.

B

19090108

Prva ljubezen z ~~Janekom~~ Janekom.

Razočaranje, obup, beg v abstraktnost. Očkoví vplivi.

Gimnazija. Moje doživljanje očkoví nasploh. Čitanje Skrivno branje očkovih pisem in spisov.

Ratko in nadčlovek.

Fatalna ženska.

Moje nerazumevanje literature, sanjarjenje, moje svetobolje. Moje srečanje s Kosovelom. Moja odločitev (naloga "med odločitvami" Moja neresna odločitev, ki jo je sprožil le sestrin namig. Moje beganje med študijem umetnostne zgodovine. ~~Moje-nesna~~ Odločitev, da nisem sposobna ustvariti ničesar (ne del neljubezni), zato poetično odločitev za smrt. Moja vrnitev in pot v Polje. Moji poskusi, da spremenim samo sebe v realnega človeka in beg v pretirano skromnost glede mišljenja o sebi. Prepletanje več in menjvrednostnih kompleksov, opustitev Pedagoške akademije. Služba in skromnost neuglednega uradnika. Čakanje na inspiracijo, ~~katero-tudi~~ v katero sem še vedno upala po malem, ~~prav potr-~~

neumen!

ved in razplet tega utegnilo biti še bolj resnično. Morda sem
ker si dozivel, da ne razločujes. Zdi se mi, da bi morda izpo-
A sedanjost v keshmetu v skladu in opirajoč se na vse veliko
Bega me je ena stvar, pišeš o preteklosti, sebe in svoje bivanjske

stvari, zato ga razumem.

jaz bi bila vesela, ponosna, tragičnonska, če bi dozivela te

pežljivo upala. Prihod očeta. Ponovno soočenje s tistim starim vplivom, vendar trezno obvladanje položaja v varni oddaljenosti. Delanje ročnega dela in službe.

Očetova prošnja, da preberem njegove spise. Moje branje in moja tesnoba. Moj odhod v bolnišnico in sprostitev od službe. Spet spoprijem z resničnostjo in mojim resničnim stanjem. Odločitev, da očku napišem pismo. Njegovo navdušenje in polet za delo. Moja negotovost in občutek, da se poigravam z življenjem lastnega očeta; moja izpraševanja vesti. Meš, grenki okus ob vsem kar se je zgodilo v teh dneh.

1. Moje pismo in vira ...
- G
-

NEZNANI

Z dovoljenjem bolnikov.

- ④ S kolikerimi udarci vrnem naj klofuto tvojo.
 Kaj še porečem naj, kako obrnem svoj naj Jaz,
 da boš verjel in zvedel vso resnico.
 Vseh sedem let si bil mi VSE in NIČ,***
 zdaj še od tega ni ostalo nič več - NIČ.

Ko nekega boš dne res srečal pravo lutko,
 in te vrtela bo, kot, da si pravi, smešni vrtiljak,
 ti izmaličila srce, telo in um,
 spoznal prepozno boš,
 da lutka, ki si dal ji to ime
 ni bila lutka, taka, kot si misli
in ti z njo - vrtiljak

- ②. Moja duša je bila kakor harfa z razglašenimi strunami.
Tisoč tonov je spalo v njih.
Ko si prišel in se jih dotaknil, so vztrepetale, zapele.
Ti umetnik

- 3) Morda ne sape bodo po vsem svetu razvejale,
vendar jokala ne bi nad usodo svojo,
ker korenine vedne v tebi ^{so} ~~be~~ moje,
v tebi ~~be~~ ^{so} ostale
na skale in

- 4.) Okovi rjovite, verige spustite, spono razpnite,
 lupino strohnite,
 dihati, kričati ...
 ki ne pustí živeti, *dobro a duše istoč*

- 5) Smrt vedno pride ob pravem času. Ne zamuja. Postane ti sopotnica, žena. Njen objem je mrzel in trd. Nasmehne se le takrat, kadar je preudano ... to ni smeh jeze, drugič ne bo prišla zastonj. Njene oči govorijo. Ne vidiš jih, vendar veš. Tukaj sem, počakaj me, pridem, bodi mi zvest

Sovražim bolnico, bele halje, zdravila, zdravnike. Bolnica je
zatočišče in kletka obenem. Želim zbežati daleč stran. Želim
živeti, ŽIVETI. To življenje tukaj je le strah, obup, beganje.

Ubogi bedak se je trudil zaman,
tvoje besede svoj
razcvetele so tvoj bolan razum.
Spremenile so ga
in tvoja osebnost je obležala v bolesti srca.
Čustva ne ostajajo vedno enaka,
iščejo mržnjo,
obenem prosijo, moledujejo, stegujejo roko

Zatisnite ušesa,
govori vam človek.
Resničnostá
Razlike med resničnostjo in sanjami ni.
Lebdita pod zemljo.
Morda se bomo tam nekoč srečali, živeli večno,
vsi,
in si podali roko.

MOJA DUŠA JE BILA, KAKOR HARFA; KAKOR HARFA Z RAZGLAŠENIMI
STRUNAMI;
TISOČ TONOV JE SPALO V STRUNAH, A NIKDAR NISO SPLAVALI
V SVET;
IN KDAJ SI PRIŠEL TI - TI; KAKOR SONCE SI BIL IN VSE JE
VZKLILLO;
DOTAKNIL SI SE STRUNE IN ZAPELE SO NEBEŠKE HIMNE, A
MOJE SRCE JE OD SREČE IZTREPETALO; TI - TI SVETLI
UMETNIK MOJE DUŠE;
MOJA DUŠA JE KAKOR DONEČA HARFA; VSAK TON ZEMLJE
IN DUŠE IN ČLOVEK ODMEVA V MOJIH STRUNAH; IN TO
JE TVOJE TI UMETNIK, TI BUDITELJ;
KAKOR DONEČA HARFA; VSA ČUSTVA, VSE TEBI UMETNIK

I

Zatisnite ušesa,
govori vam človek.
Čeprav to šele postajam,
ne vidim razlike,
med resničnostjo,
in sanjami.
Lebdim pod zemljo,
čeprav trdno stojim,
na njej,
ki me je podila ustvarila.

In na njej¹

K njej se bomo, mogoče
nekoč vrnili,
taki ali drugačni
s sanjami
ali z resničnostjo

Živeli bomo večno

²mogoče ne bodo živeli drugi?!

III

"Ubogi bedak se je trudil zaman."
te tvoje besede
razcvetele so tvoj bolan
nekontroliran razum
spremenile so ga
in tvoja osebnost se je spremenila
v tem vse leži
vsi enaki tvoje bolesti srca
in čustva ti ne ostajajo zmeraj ista
Ni izhoda v mržnji
Obišči me
ne prósi me
zate storim vse.

IV

Sanjarim noč za nočjo
prazne večere preživljam sam
nekaj mi v srcu tli
nora je misel da drugi se predam
blazne, blazne misli da nisi moja.
Zmeraj vidim samo tvoj obraz
kako poljubljaš drugega.

MORDA ME SAPE BODO PO VSEM SVETU RAZVEJALE,
JOKALA PA NE BOVA PAČ NAD USODO SVOJO,
KER KORENINE MOJE,
BODO VEDNO V TEBI STALE,
LJUBEZEN MOJA,
VEDNO BO POTREBOVALA TVOJO

Kdor verjame, da je v vinu resnica je papež ki verjame v boga
 hvala vam

ova muzika me osjeća ko da je misa u crkvi žalosno prema bogu jer bog je pun ljubavi mi moramo ići u crkvu da si čistimo duše radi toga smo svi akupa izgradili crkvi osjećam se dobro jer ljubav prema bogu je vječna i osjeća se čisto duša bog je za uvijek i biti će za uvijek ja sam uvijek za boga jer on je za siromahne primi sebi i mi ga osjećamo u svojim srcima on nas tješi i voli zato svi treba da se volimo nikog ne treba mrziti ljubav božja je na nama koji vjerujemo unj prvi ljudi su bili nikovi a to su bili Apostoli njih je bilo osam a u govoru ih je bilo dvanaest petar je zataio isusa a juda ga je izda i onda su ga propeli na križ zato isus je u žrtvi svakog dana u misi ali u staro vreme bi žrtvenik napravili pa bi ispekli janje da pale žrtvu bogu od boga sin je bio isus ili IHS piše na kolezu božja narav je dala sada da se misa pravi sa kruhom hostija i je puno bolje ja sam čitao te stvari božje i bibliju ta biblija je od svih crkav na svjetu na primjer kad kažeš ivane osipe marko matej luka to su bili evanđelisti koji pripovjedali vjeru a najprije su misu pravili ivani a poslije su došli oni drugi ljudi na primjer čovjeka se zove po imenu kaže isus svojim apostolima bacite mrežu na moju volju onda su uvatili pune brode ribe kaže sad nećemo više ribu loviti sad ćemo ljudi loviti koji nageše da ih šalju na ispovjed i pričest oni su stvarno bili ljudi ali sad smo svi to isto na primjer mirela marjo ili dođe sve isto martine sveti martir on je bio biskup mi ne nikad umremo mi ćemo živiti za uvijek isus je bio propet na križu i imamo pravo da slušamo njegove rječi on je sa tri ribe i hleb kruha nahranio pet hiljada ljudi a imao je krunu od drače i okolo ježa od mora znači da isus je najprvi izlečio raka jer je lako ko ništa ubiti virus raka ako je pronađen to se očisti uzmesse jenu naranču ili limun ili jabuku pa se postavi malo tamjana i se stavi gore na naranču i zapali se šibicom tamjan kad izgori tamjan onda je čista duša u naranči ili limunu ili cigaretu tamjan i blagovslov onog raka što živi u moru mi nikovi jih jedemo ja sam puno studirao od moje glave zašto da čovjek umre kad može da za uvijek živi kad smo mi ubili virus raka a ko je pronađen znači

da nismo živčano bolesni taj virus se ubije ko ništa ko zna a apostoli to znaju i misionari kad čovjek kaže ivane ja te krstim ili peršić ja te krstim ne da mene zaigrava jedan svećenik u ime oca i sina i duha svetoga Amen to je eno te isto ili amen to su tri imena Ali mi imamo više imena pošto kad sanduk ide na grobje ide po travi čovjek ima dvi noge a žena ima jednu šeks se pravu sa rukom to rade i oni ko mi

Ne ena, mnogo je v tebi vrlin;
lupina naj počí
vse dobro se itočí
pa vendar ~~se~~ ne ustavi življenja se mlin.

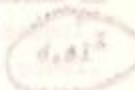
Lupina še drži,
pa vendar vsakomur dobremu ven ne pusti;
takrat se lahko ti zgodi,
da živeti ti več ne pusti.

Torej - Okovi rjovite; verige spustite;
lupine trohnite; spono razpíte

NOČ V TUJINI

BRUNO ŠTAMBIČ

Vse je na zemlji temno
od črnega plašča noči;
visoko je modro nebo,
ki se v zvezdah iskri.

Lepa je v nočni tišini,
ko sanjam...
z odprtimi očmi,
sanjam o domovini.

O, kje ste bele ceste,
ki vodite domov?
do matere očeta sestre,
kje si moj rodni krov?

Noč, molči ...
sanjava luna se smehlja
a srce trpi ker nisem
jaz doma!

LA NATURE

I_{1a,b}

Čakala je, ona, na jutranji poljub. Dolgo je čakala, vso noč je čakala. Potem pa se je jutro pripeljalo na vozu lepote, se narahlo dotaknilo nje, se še niže sklonilo - in jo poljubilo.

Ona pa je v zahvalo prikimala gospodu jutru in mu zaigrala jutranjo rapsodijo, ki naj bi razblinila vso megló in oblake v čisto nebo, ki bi jo obdajalo ves dan in se smejalo njej tam doli.

Potem pa se je jutro na svojem vozu spet odpeljalo nazaj, v svoj hram in pustilo njo samo ...

Ona pa se je zopet pripravljala na ponovno čakanje, na čas, ko bo prišlo jutro, ki ji bo prvo zaželelo srečen dan.

so much
more
to
enjoy

The international passport to smoking pleasure.

Le za mir bi prosila, mama ...

Sin moj, boš odšel tja doli v peklo in smrt neizbežno?
 Ne, mama, ne bom in nočem iti. Ne v smrt in ne v peklo.
 Ne, tja doli, kjer gori, kjer hudiči duše cvrejo, kjer
 kosti se meljejo, kjer se koža praži, kjer oči ječijo,
 kjer usta vsa molčijo... Ne, tja doli, mama, oh nikanar.
 Rad pri tebi bi ostal, rad bi delal - rad garal, le da
 smel bi tu ostati, nočem v Vietnam glave dati; kajti
 dosti glav je drugih v svetu, ki si hočejo cvrčanja v
 peči hudičev pekla, dosti glav je pametnih in dobrih,
 ki želijo si tega žganja, dosti jih je mama, dosti, pu-
 sti mene v miru, mama, Le za MIR bi prosil, molil, mo-
 lil

TROBENTA

Igraš nekam v noč in ne veš, da si v bistvu sam.

Poješ o sreči in lepoti, pa vendar veš, da si sam.

Hliniš ljubezen in praviš, da si srečen, pa veš, da si sam.

In TROBENTA poslednjič zapoje rapsodijo otožnosti, ti pa vendar dobro veš, da nisi otožen, nisi ~~ne~~ srečen in ne nesrečen.

Ničesar več ne čutiš, ničesar več ne slišiš in ne vidiš. Tudi nje ne, TROBENTE, ki poje, poje še dolgo v noč, moleduje za tvojo srečo, ti pa jo odklanjaš ~~in~~ kajti ne veruješ v take vrste SREČ.

Nepovedali smo vojno tebi stara mati - usoda. Se boš borila ali boš klonila?

Ne kloni stara sablja, ne, nikar! Pridi sem na trato to seleno!
Ne, ne bomo se metali, ne bili se s pištolami, ne klali z noži se ...

Le govorili bomo, samo lepo in mirno se pogovorili bomo.

Mi smo preutrujeni za resen boj, bojimo se usoda pravega mi boja s tabo, nočemo se biti z noži ali s puškami in meči, ne maramo brutalnosti resnice, le govoriti bi hoteli usoda. Draga mati, nas boš hotela sprejeti v svojem kraljestvu in nas malo poslušati?????????

A

Razmišljal sem vso dolgo noč, kje že slišal sem te čudne izraze, kje že videl ljudi sem take, kje tako jokali so, kje tako bedasto vzdihovali in moledovali, kje tako čudno so se vedli in izgovarjali neko čudno besedo LOVE, AMOUR, AMORE, LIEBE

Prekleta bedasto, sem rekel, zamahnil z roko, se pokrili čez glavo in zaspal sladko, svetlemu soncu navkljub, ki zbuditi me hotelo je

Le sakaž živijo ti ljudje, ljudje v treh deželah. Resnično bili bi lahko povsem normalni, pa kaj ko tako se čudno vedejo in govorijo. Resnično mi je žal njih, njih, ki ne vedo, da lahko lepo je.

y=?

Nekoč so dejali, da so angeli v nebesih drobni, drobni škratje, ki borijo se za nas tu spodaj, ki nas branijo pred zlo usodo in bogovi, ki prosijo nevidne sile, da prizanesejo naj nam tu spodaj, da uboge mi smo reve, ki boriti se ne znamo, ki še sle ne poznamo in ne duš-ne boli, ki njih bode tam pri njih.

Kaj da se boriti mi ne znamo? o, le pridite nevidne sile, zli bogovi in usoda, vsi vi angeli - hudiči, vsi vi pridite in nas zmaličite!

Ali pa ostanite raje tam kjer ste, da

Bilo je le bežno prijateljstvo ...

Najprej sem spoznala njo. Ime ji je bilo, pa kaj ime sploh pomeni ...

Dobro se je spominjam. Bila je nežna, vitka, moderna, ljubka skratka. Toda pametna ni bila. Hvala Bogu, to pravim zato, ker se ne morem sprijazniti z mislijo, da bi Bog lahko naklonil nekemu pamet in še lepoto povrhu.

Pritegnila sem njeno zanimanje prav zaradi tega, ker sem se tako zelo zazlikovala od nje. Ne morem ravno reči, da sem grda, lepa pa prav gotovo ne. Nekdo pa je vendarle rekel, če sem bila tisti dan bolna, ko so delili lepoto.

Morda pa sem bila simpatična če že ne pametna. To in pa dobrota se mi je vendar zdelo pomembnejše v življenju in eksistiranju. Seveda sem bila tedaj mnogo bolj samozavestna in debrehotna do same sebe.

Nenadoma je to dekle začelo govoriti o NJEM. Da ga moram spoznati, da je to izreden človek, človek, ki fascinira, nenavaden, pa da je njen potem je sploh NAJ

To je vendar pevec in še piše povrhu. Morda je hotela reči da je bog ali genij pa je to raje prepustila meni v presojo, da ga naj raje sama spoznam.

Pretvarjala sem se, da me ta tip prav nič ne zanima. Račovedna pa sem bila, zakaj se deklica toliko trudi, da bi ga spoznala jaz. Mislim, da se je za to še nekoč kesala. Spominjam se, da sem ga nekoč videla na TV in se mi je z zdel zelo morbiden, odvraten in v resnici zaznamovan.

Ne vem zakaj, vendar se mi je vzbudil občutek, da me to dekle ne-

kako ceni in da mi je naklonjeno.

Zopet je minilo nekaj časa. Nekega mračnega, zimskega popoldneva smo sedeli, oziroma sprva le jaz in Rok, v Evropejčku. Filozofirala sva o čudni alijenaciji življenja, ko se je nenadoma zvedavo nasmehnil in šepnil: ON prihaja. Tudi Rok ga je namreč na vse načinepropagiral, kot da bi bil za to plačan. Zagledala se ga. Prihajal je sam, ves ponosen in zravn, odet v črn, žametni plašč, z lasmi, nekoliko daljši vendar skrbno negovanimi.

Namenoma sem skrila preveliko zanimanje zanj. V istem trenutku sem se ga spomnila in vsega, kar so ljudje govorili o njem, Mislim, da ga niso marali, morda je bil preveč pameten in ponosen, sicer pa na množično mnenje ni veliko dal. Prisedel je, se ironično nasmehnil, kot da bi mi vsi ostali nekje spodaj, on pa se je povzpел nad nami. Poglednila sem se nekam daleč, kot da ni okrog mene nikogar. Sprva nisem spregovorila skoraj nič, on pa kakor da je razočaran, se mi je vzpodbudno nasmehnil. Takoj sem vedela, da bo ta fant v mojem življenju odigral vlogo, ki je ne bo moč zbrisati ali, pozabiti.

Ženska intuicija pač, mislim, pa da se je uresničila. Morda sem že morala reči kaj pametnega če že ne duhovitega, ker je rekel: Imaš prav, fant, ta ženska "zažge". Prekrstil me je in bilo mi je všeč: B a r b a r e - l l a. Imenovala sem ga B A C H. Nihče ni nikoli zvedel zakaj in čemu.

Povsem logično se nam je zdelo, da smo odšli skupaj k Roku domov. ON pa je dejal, da se nam bo pridružil nekoliko kasneje. Spotoma je pobral še dve čudni dekletici. Ena je bila slikarka Meta, všeč mi je bila, v drugo se pa nisem dosti poglobljala. Meto sem namreč fascinirala in rekla mi je, da sem ednina ženska, ki ga privlači duhovno seveda, njega seveda. Potem smo poslušali mojega Bacha, ki sem ga vedno nosila s seboj kot hrano ljudje v karavani na dolgi poti. Mislim, nekje v sanjah se še spomnim, da sem

celo zapela. Bil je presenečen, da lahko ženska, ki na zunanje kaže tako malo topline in nežnosti pokaže s ⁵pemijotoliko nežnosti in občutka za resnično in doživeto glasbo. Pesem je bila moja lastna in seveda v francoskem jeziku. Potem smo se pogovarjali, mislim rekči midva sva se pogovarjala, ostali so napol spali. Odkrila sem, da mi je ta človek neverjetno blizu, mislim duhovno in intelektualno. Ničesar si nisva rekla o nadaljnjih srečanjih, pa vendar sva bila oba prepričana, da se to ne bo tako hitro končalo.

Nekoč sem slišala praviti ljudi, ki so rekli, da je dejal ON, da sem zelo inteligentna. Laskalo mi je. Nikoli mu nisem povedala ali kako drugače nakazala da sem nora nanj, toda njegove pesmi so bile vedno bolj otožne in nesrečne. Bil je še vedno ves zvvišen, nepristopen, skorajda nečloveški. Moj Bach je dobro igral in odigral vlogo, ki sem mu jo dodelila v svoji melodrami. Vedela sem, da je vsa ta njegova indēferentnost le pretvara in past. Sklenila sem, da ga bom psihološko proučila in analizirala. Ne vem pravzaprav kdo je hotel komu bolj pomagati, kdo je bil tolažbe bolj potreben, on ali jaz sama. Nekoč sem šla k njemu domov, povabila me je sam. Čudna ura za tak zmenek, toda ne zanj. Vse tisto kar "normalneži" počno podnevi, dela on ponoči.

Ko sem vstopila, bilo je zgodaj zjutraj, me je pričakal me pisanjem pisma nekdanji, toda nepozabljeni ljubezni v Pariz,

Bilo je noro lepo, mislim. Poslušala sva njegove posnetke in drugo glasbo. Nenadoma je skočil, odšel k klavirju, sedel na stol in pričel igrati in peti na ves glas, ob času ko se je pričel rojevati nov dan. Kot bi slišala odo novi ljubezni. Bilo je famozno vse dotlej, dokler se mu nisem zasmilila. Veliko preveč je terjal odmene.

Nisem ga bila sposobna ljubiti, kot lahko ljubim. V meni je hotel harmonizirati Dobro starejšo sestro, mati in ljubico. Vse v eni

sapi. Tega nisem zmogla. Razočarala sem ga. Nisem vedela, kaj pravzaprav hoče od mene. Oba sva jokala. Ni mogel verjeti, da sem bila v resnici le uboga, neizkušena deklica, ki ni imela pojma o umetnosti ljubezni in zapeljevanja. Preveč boleče se je spominjati vsega tega, toda to sem dolžna izpovedati sami sebi in morda tudi njemu. V tistem trenutku nemoči sem se zavedala da sem ga izgubila za vedno. Idealno sva se razumela samo duhovno, to pa mu ni hotelo zadostovati.

Jokala sem na njegovih prsih in duša mi je krvavela. Posločila sva se, jaz s solzami v očeh, on pa kot vedno, s skritim ironičnim nasmeškom. Zadnje, kar mi je še rekel ob slovesu je bilo: Draga moja Barbarella: Ne ljubim te in ne sovražim, smiliš se mi, to pa je več kot sovrašтво in ljubezen skupaj

Potem sem odšla v mrzlo jutro, še bolj sama kot prej. Sama in zaznamovana, On me je zaznamoval. Hotela sva drug drugemu, si vlivati moči. Še danes ne vem kdo je bil te moči bolj potreben, on ali jaz sama. Rekel je še: Dobra deklica si Barbarella, skušal sem ti pomagati, pa nisem uspel.

In potem so mi pomagali zdravniki, psihologi in psihiatri. Prehud je bil udarec in izguba, nisem mogla preboleti sama, brez moči.

Danes živim življenje osamljenega poeta, življenje ki ni podobno mladosti. ON mi pomeni le še pevec sreče in ljubezni, zlagane, neodkritosrčne.

Mnogokrat se spomnim nanj, na njegove sinje oči, ki so prežete z ironičnim smehljajem, zavsem tem pa se skriva žalosten pogled fanta, ki je nekoč, že dolgo tega nekaj izgubil. Morda bo tisto zopet našel, jaz sem izgubila za vedno.

Še vedno hodi pokonci in vzravnano, kot nekoč, jaz pa ne.

Preziram se, ker si vsega tega ne upam povedati NJEJ. Preveč jo imam rada, ne morem je tako prizadeti, preveč iskreno jo imam rada.

V mislih mi je, da je to, moja edina skrivnost. Še vedno mi doni njegova pesem v spominu, ta mi je edino tudi še ostala. Ni veliko, toda nekaj je in človek mora biti končno zadovoljen tudi z skromno drobtinico, ki ti jo ponuja življenje.

Morda ga bom nekoč prebolela, toda pozabiti ga ne bom mogla nikoli. Ostal mi bo boleč spomin, pa tudi nekaj lepega in neizrekljivega.

Morda me je resnično začaral. Uboga jaz, še tega mu nisem mogla dokazati, da sem srečna in ne osamljena. Toda ne bi mi verjel.

Še enkrat sva se srečala. Tedaj mi je rekel Vendar sem nor nate, uboga moja Barbarella, zato, ker si nora, upam da boš taka ostala vedno

Kdo je nor, se vprašam, on ali le jaz?

Konec koncu je vseeno. Še vedno je v mislih z menoj, predno zvečer zaspim zavrtim njegovo neskončno skladbo, tako se poslovim z njim, ne da bi še kdo za to vedel. Potem mi pomaga spanec. Če mi je nakloňnjen potem ga sanjam, tako kot one je sanjal Milo

Hvala moj dobri, mali Bach. Veliko si mi poklonil, niti sam ne veš koliko.

Hvala Bach

Rudil

Težak ^{črn} dan je za menoj. Ti si odšel, a ostali so spomini, v živo me režejo tvoji očitki, kaj sem narobe storila, da sem te toliko prizadela, da si odšel od mene.

Res sva se poznala le dober mesec in sva vse premalo vedela drug o drugemu, a jaz vem da sem te ljubila in te še ljubim, ti pa si bil pri sebi za to v dvomih. Če se ozrem nazaj v svojo preteklost se zgrozim. Najprej je bil on, ki sem mu zaupala vse, dala sem mu svojo čast, bila sem njegova. Odšel je. Potem sem se zapustila. Padla sem, padla sem v življenje, pustila skušala sem se živeti v to, da mi je pač vseeno kaj se dogaja z menoj, nisem imela več občutka do ljudi, do sebe, videla sem se vedno le v tistem črnim obupanju in sem s tem opravičevala vse kar sem počela. A nekje v meni, pa se je oglašala vest, ki je večer za večerom razžirala moje misli, prenekatera noč je minila, ne da bi zatisnila oči in da bi se za hip pretrgal plaz mojih misli. In kam me je to pripeljalo. Zbolela sem in med to boleznijo sem prestala marsikaj. Zamisli si, da ti-tebebi tebi priključili električne žice na sence, da bi lovil sapo, se dušil in pri tem bi se te pollaščal občutek, da bo vsak čas po tebi. Ali da te vsake štiri ure mečejo iz postelje in ti zarinejo iglo v meso ti pa dobivaš pri tem čudne občutke in se ti misli ustaviijo, pred svojimi očmi vidiš le prep temo in prepad in ko se potem zbudiš imaš vso težko glavo in zdi se ti, da ležiš na iglah. Vse to sem prestala, zdravnik mi je rekel, da sem junaško prestala, da ker sem imela v sebi voljo da ozdravim, da živim. A danes po tolikem času se zopet sprašujem zakaj, zakaj sem se toliko borila za svoje življenje, ker mi usoda ni naklonjena. Glej spoznala sem tebe v tebi sem videla prihodnost, v videla sem pred seboj vse lepše in tako nepopisno srečna sem bila, da sem se tega komaj zavedala. Očital si mi ti tisto moje otroško obnašanje in tiste moje nedol-

To ni bilo le enkrat, ampak petnajstkrat v tistih šestih mesecih.

Žne male šale, ki sem jih počela s teboj in pri tem se nisi, vem da se nisi zavedal tega, da je bilo vse to povod moje sreče, ki se je razlivala v meni, vse povsod iz mene, je velo, da sem srečna, ker vendar lahko ljubim, ~~west~~ res ljubim, ker to čutim v sebi. A ti si vso to mojo srečo razblinil, kot se razblini otrokovo veselje, če mu pade priljubljena igračka v vodo in utone. A otrok vse to kmalu pozabi, v meni pa bo to ostalo zarezano v duši in spet bom ~~bredla~~ ~~pe~~ bredla skozi življenje oddeta v pajčolan misli, ki ne pomenijo ničesar. V sebi bom nosila ljubezen zate, ki te ljubezni ne boš občutil, jaz pa bom čutila bolečino, ki razjeda mojo dušo. Rudi, kar nisi vedel o meni, si skušaj pojasniti s tem pismom in odpiši mi, ter ne pozabi, da te ljubim!

SONJA

Suton je!

a ja sam sam i tužan
bez osjećaaja radosti
i sreče

Otišla si!

a riječi pozdrava nisi
rekla, kao da si tad
potpuno njema bila

Ne, ja neću više nikad

voljeti niti riječi ljubavi
izgovorit, jer tebe nema

Jednom!

da jednom i samo jedan
dan sa tobom sam bio
sretan, a sad je to samo
san

Ako ikada budeš sama,
tužna. Kad budeš za tugu
i bol znala ti se sjeti
svih onih radostnih
dana

SAM

Sunce polako i nečujno
 ka počinku se sprema
 a tebe još uvijek nema

Oblaci nebom plove kao
 da žele sakriti suze moje

Ne ja ne želim tu tamnu
 noć, ne želi kriti više svoju
 bol

Jer još juče za sreću sam
 znao, a sad šo je ostalo
 od nje

Ali doći će i ti dani
 sreč, radosti i smeha
 doći će dan ka više
 neću biti sam

VOLIM TE

Sreća

što je to sreća
ja bih to jednom
htio shvatit

O tako malo je samo
trebalo, tako malo
možda samo jedn
korak pa bi to znao

Ne, nestade tog lika
u magli zaborava
ne, ja još neću saznat
što znači biti sretan

Jednom možda i ja
saznam što znači
ta riječ, što znači
to biti sretan

Ai kad, kad će doč
taj dan, kad ću ja
nekom moč reći
volim te

Volim te!

što uopč znači to
što donosi ta riječ

O ona zna biti tako
lijepa, ali i tako
tužna

Laži su sve, sva
ta obećanja, maštanja
i sanjanja

Ipak ja se nadam
da jednom ću sresti
nju koja će mi reći
što je to sreća

Možda već danas
možda sutra, nije
važno kada, ali taj
dan mora jednom
doći

Ti koja se sad
bolu i tuzi sa
prezirom smiješ
shvati da jednom
ćeš ostati sama

Eh dali ćeš ikad ti
shvatiti što je sreća
dali ćeš ikad moći
reč ja sam sretna.

USPOMENE

Danas mi je teško pri duši. Napolju je jesen, jesen koja donosi uspomene, a te uspomene bole. Koračam stazom dugom 26 godina. Pokušavam razaznati svoju prošlost i naći krivce za moju sudbinu. Ko bi to znao, možda sam baš ja taj krivac.

Toliko toga bih htela reći, ali ne mogu. Htela bih reći sve, jer duša je pretrpana bolima. Ali reći one prave ne mogu iz mene. Opet je naišao period kad želim pobeći od ljudi u samoću neke šume, da živim od uspomena, makar one bile i bolne. Odavno sam postala samostalna, odavno jedem svoj hleb. Ipak naidžu obdobja kada želim nekoga ko će me voditi kroz život.

Kako duboko u mene prodire ova muzika, zadržavam suze, jer ne želim ljudski podsmeh. Zato ne mogu više pisati. Ne ljutite se na mene, želim samo da slušam ovu muziku.

...vrednosti ...

...vrednosti ...

...vrednosti ...

...vrednosti ...

...vrednosti ...

oddelek za alkoholike

...vrednosti ...

ALKOHOLIKA v družbi obravnavamo več ali manj kot veseljaka, nevestneža ali pa v težkih primerih kot napoto, dasi tega javno neradi izrečemo neradi pa ga obravnavamo kot bolnika, dasi to v resnici je, kajti alkoholizem je bolezen.

Da alkoholik postane alkoholik v velikih primerih niti ni sam kriv pač pa družba ali okolje v katerem živi, kriv je sam le toliko kjer je varal samega sebe da je zmeren pivec, ko pa sprevi di da ni več zmeren pač pa že pravi alkoholik pa je ponavadi že prepozno.

Tak primer naj bi bil tudi moj. Želim vam ga opisati brez prekrivanja ali olupševanja, ker me boste iz resnice lažje ocenili ali obsojali.

Rodil sem se leta 1941. v kmečki hiši na deželi. V družini nas je bilo veliko otrok. Živelimo v revščini in pomanjkanju, da pa je bilo še slabše, oče je bil alkoholik. Otroška leta sem preživel v strahu pred očetom saj je bil zmožen vsega kadar je bil okajen.

Navezal sem se bol na teto kot na svoje starše. V letih 1941-45 je bila tudi vojna. Bil sem otrok vendar gotovih stvari ne morem izbrisati iz spomina dasi bi to želel.

Osnovno šolo sem obiskoval tudi na deželi, učil sem se lahko doma samo če ni bilo polskih opravil, ta pa so skoraj vedno bila. Po končani osemletki so me starši dali učiti poklica k srodniku, češ tu bo najceneje, meni pa so dejali, da veselje do poklica pride samo po sebi. Poklica sem se izučil in dobil sem diploma, vendar sem že tedaj vedel da to ne bo moj kruh. Začasno sem se zaposlil pri podjetju z gradbeno stroko kot fizični delavec. Spoznal sem prijatelje s katerimi sem hodil povsod, kjer so bili oni sem bil jaz. Zaslužil sem tako kot vsi začetniki, toliko da

sem si kupil obleko in čevlje, ostalo pa kino tu in tam pa že tudi zavojček cigaret, ali pa sladki hruškov liker saj nisem hotel biti slabši kot drugi. Tu se je torej pričelo moje zmerno pitje.

Nato je prišla vojska. V vojski sem kmalu pridobil zaupanje starešin in postavljen sem bil kot gostilničar v mali kantini na komandni ladji platile. Pijačo sem večinoma nabavljal sam, seveda je bila nujna tudi pokušnja pred prevzemom, kjer smo večino pijače kupovali od kmetov. Počasi je prišlo do tega da sem zvrnil tri do štiri kozarčke na dan; vendar to ni bila nikakršna potreba.

Po odsluženju sem prišel spet pri istem podjetju na terenu ob istrski obali, kjer sem bile leto dni. Prave pitne vode ni bilo tako smo bili več ali manj vezani na bližnjo gostilno, kjer smo imeli tudi hrano. Spet sem spoznal nove prijatelje. Tu sem se že dva do trikrat mesečno opil, vendar nepremočno. Po končanem delu smo prišli spet v prvotni kraj, kjer smo imeli tudi upravo. Prišel sem do brigadirja in povišice, vendar me to ni izzirilo, pač pa sem pričel premišljati o bodočnosti. Našel sem si privatno stanovanje, kupil opremo in vse potrebno kar gre zraven, medtem pa že tudi iskal družico saj pri 22. letih to ni nič slabega. Dopisoval sem si z dekletom iz daljnega kraja, ki sem jo bežno videl enkrat večinoma pa iz fotografij, ki so bile vse dokaj lepe. Dopisovanje je trajalo več kot leto dni, nato pa je nenadoma prišla.

Bil sem razočaran. Kje je tista lepota iz slik skoraj ni bilo primerjave. Vendar je nisem hotel prizadeti in grobo odriniti. Po odhodu sem dobil še eno ali dvojce pisem, nato pa je ponovno prišla dobila je ključ od gospodarice češ jaz sem bodoča žena tega in tega. Meni pa o poroki še ni nič omenila. Ko sem prišel domov je že nekaj stvari spremenila - dokupila nekaj odej in budilko. Ko sem jo vprašal, kaj vse to pomeni mi je z začudenjem odgo-

vorila Ja saj se bova poročila ne. Bilo mi je kot da stojim bos na pokonci postavljenih iglah. Odšel sem in se vrnil pozno ponoči okajen. Po nekaj dneh sem jo vprašal kako je z njeno službo in če ima morda dopust? Odgovor je bil kratek. Pustila sem jo! Sedaj sem vedel vse. Vedno pogosteje sem bežal od doma v bifeje misleč da bo le razumela, saj grobo vseeno nisem hotel ravnati z njo. Po treh mesecih je le uvidela da mi ni do nje. Medčasno je tudi zanosila, saj v pijanosti ne vidimo gorje tako veliko kot v resnici je in sedaj je imela močno karto v rokah. Kmalu se je znašla na socialnem skrbstvu. Pričeli so se name pritiski z vseh strani, meni pa je bila sedaj še odvratnejša, kjer sem vedel, da je bila zanositev prav namensko naštudirana in vedel sem da z njo ne bom nikoli mogel živeti. Potem je za nekaj časa odšla. Nisem mogel vedno bežati, zato sem sedaj jaz iskal karto proti njej.

Prišel sem hoditi z dekletom ki je imela nezakonskega sina, nič zato sem si dejal si bova vsaj bot. Na hitro sva se poročila. Mislim sem si sedaj bo vsaj mir pa sem se motil, še dolgo mi je grozila v pismih in zganjala vragolije. Očetovstvo sem kasneje brez oporekanja podpisal in tudi ženi sem glede otroka takoj pojasnil že pred poroko in ni bila užaljena.

Že pred poroko sem opazil skrivno namigovanje nekaterih, vendar nisem vedel če to velja meni, žal pa po poroki zato bolj jasno izrečeno besedo "kaj tisto je vzal". Pozneje sem izvedel vedno več stvari v katerih prej še v sanjah nisem pomislil. Nekega dne sem vprašal ženo gdo je oče otroka. Hladno mi je odgovorila da živi v sosednjem mestu. Pa zakaj ne plačuje alimentov, sem silil vanjo. Ona pa - Ja še ni rešeno na sodišču.

Čakal sem eno leto pa še ni bilo rešeno. Šel sem k advokatu ki naj bi jo zastopal, pa ni vedel ničesar. Tega dne sem se naspil do nezavesti, hotel sem oditi od nje, toda nisem mogel, rad sem jo imel. Drugi dan sem od nje zahteval resnico, vendar so bili

razni izgovori najbolj se mi je zdel primeren samo še da je mor-
da res odvetnik kaj pomešal, vendar tudi v to nisem dosti verjel,
zato sem se nekaj dni zadrževal po gostilnah in bifejih ter opu-
ščal službo. Nekaj dni zatem sem zahteval da pojde z menoj k od-
vetniku, sedaj sem zadržno izvedel da tožbe ni nikoli bilo. Zah-
teval sem od žene resnico, toda zadovoljivega odgovora nisem dobil.
Začel sem pravcato pivsko turnaje po vseh točilnicah, kar več dni
skupaj in tudi prenočeval sem kar za mizami, na službo pa niti
pomislil nisem več. Po izgubi službe in popivanju me je nekega
dne vprašala kaj sedaj mislim. Gladko sem ji odgovoril da bom
pil dalje in ne bom delal vse dotlej dokler ne dobim od nje odgo-
vora ki sem ga zastavil pred dvema letoma. Končno sem uspel in
dobil odgovor. Oče niti ni bil tako daleč od najinega stanovanja
vendar sem se prepričal da se nista niti pozdravljala, vendar se
nisem mogel sprijazniti da imam pred seboj in pred nosom človeka
ki se mi v brk smeji in tega niti ni prekrival. Dodati pa moram
da sem bil brez službe tri mesece. Po tožbi, ki je sedaj trajala
kar dve leti spet, je končno uspela. Ko sem prišel nekega dne iz
službe mi je dobesedno porinila pred nos prve alimente, češ da
ne boš mislil kakšna sem in to sedaj s takšnim ponosom, ko je o-
trok bil star že skoraj 9 let. Mene pa je ta denar tako bolel ne
vem zakaj in tega denarja se še danes umikam.

Prosti čas sem sedaj porabil za bifeje saj me je po vsem tem kar
vleklo tja, postal sem alkoholik in domov me ni vleklo več, spoz-
nal sem da sem pijanec zrel za zdravljenje. Po petih letih pijan-
čevanja sem še dvakrat menjal službo, nato pa prišel nazaj k po-
djetju pri katerem sem bil kot začetnik sem še danes tu in ne mi-
slim več menjavati.

Začel sem resno razmišljati o zdravljenju. Končno sem se odločil
da pozabim vse kar je bilo in pričnem z abstinenco. Uspelo mi je
da sem abstiniral skoraj 6 let.

Med tem časom sem položil državno diplomo iz te stroke kupil po-

Šten avtomobil, hobi pa mi je bil gojenje ptic pevk papig in akvarijskih ribic. Veliko in celo preveč sem delal, tudi ponoči. V službi sem delal z težko brusilko z vibracijami in velikimi obrati dan za dnem poleg tega pa še honorarno, skratka hotel sem nadoknaditi izgubljeno. To me je spravilo v bolnišnico, kjer sem dobil lezijo živčnih debel in prstov. Minilo je leto od tedaj, EMG v Ljubljani je pokazal da je roka skoraj dobra, jaz pa še sedaj nimam prave moči, roka elektrizira na dotik in dosti bolj je okorna. Na zahtevo specialistov naj bi mi podjetje omogočilo lažje delo, za kar pa imajo več ali manj gluha ušesa, jaz pa živim v strahu, da bi se mi to ne ponovilo ali celo prešlo še na drugo roko.

Torej da preidemo nazaj k temi. Pri abstinenci mi je veliko pripomogla tudi žena in videti je bilo da tudi ona skuša popraviti svojo napako.

Apsolutna abstinenca je trajala do sredine maja meseca letos. Takrat sem bil brez avtomobila v 50 km oddaljenem kraju, pil sem kavo. Še danes ne vem zakaj sem rekel da mi dajo 0,3 ruma v kavo in niti nisem razmišljal, vem samo to da sem si rekel saj ne vozim in tudi nič mi ne more biti po tolikih letih, vendar sem napravil usodno napako. Pozneje sem tu in tam popil kavo z rumom vse pogosteje, dokler ga končno nisem postavil zraven skodelice. Nato je potreba za alkohol stopnjevala neopazno vendar z neverjetno naglico, vendar se še 2 meseca nisem opil, nato pa se je pričelo ono najhujše. Majhni karamboli, prepiri doma, prepiri v službi, prepiri v sorodstvu zapuščanje službe na polovici delovnega dne, zdravnik in bolniški dopust radi opitosti in podobno.

To je trajalo do pred dva meseca ko sem se resno zamislil. Ženi in zdravniku sem obljubil abstinenco ker sem smatral da sem dovolj močan. Po nekaj dneh sem se spet napil. Šel sem k zdravniku in mu sam povedal. Poslal me je k specialistu v Ljubljano ki mi je svetoval zdravljenje na zavodu. Še enkrat sem ga prosil

naj poizkusim z abstinenco sam, dasi sem imel že urejen sprejem za bolnišnico. Dovolil mi je. Vzdržal sem mesec dni nato pa sem se spet napil skoraj do dilerija.

Sedaj sem se pripričal da si sam ne morem več pomagati pač pa mi je potrebna pomoč drugih.

Šel sem v bolnišnico na Poljanski nasip v Ljubljani kjer sem se našel s sebi enakimi. Po večdnevnem razmišljanju in poglobljanju sem iskal vzrok mojega alkoholizma, toda zaman - nisem ga našel.

Prišla je žena na obisk, bila je nedelja. V pogovoru kot bi vedela da nekaj iščem, mi je med drugim dejala tudi tole. Razmišljala sem kaj je vzrok tvojega pitja in veš zdi se mi da sem našla odgovor. Kakšen me je takoj zanimalo. Nekaj časa molk nato pa: Jas sem kriva da si postal alkoholik. Tega nisem pričakoval. Nikoli ni priznala svoje krivde, nikoli ni bila nič kriva, sedaj pa tako hladno zvrča krivdo nase, nato je dodala: Dajem ti proste roke roke, če želiš pojdi lahko si poiščeš drugo da boš srečen z njo. Ti boš srečen, ker znaš biti srečen, vendar sem ti jaz zagrenila življenje nisem ti prala nisem znala držati reda, niti kuhati nisem znala, kar sem se naučila si me naučil ti, od staršev nisem odnesla nič, pa laž ki sem ti jo tvezila joj ta ta te je pokopala. Zato pojdi ker če boš drugje srečen bom najbrš tudi jaz srečna, čeprav mi ne bo vseeno ko te bom videla in rekla si bom vsaj malo dolga sem mu vrnila.

Tedaj sem vstal - nisem verjel lastnim ušesom. Ampak - ampak sem lovil besede jas sem vendar pil že predno sem te poznal in pred poroko. Molk: - Da pil si vendar nisi nikoli šel od doma ker bi te vlekla pijača, pač pa si vedno pred nečim bežal. Ti si prešel v kronično pitje nekako tri do štiri leta po poroki, ko sva se najbolj prepirala prepričana sem če bi ti tedaj vzel drugo, bi bil danes kvečjemu ob nedeljah malo okajen. Še to Ali se spominjaš kaj si rekel takrat ko sem ti končno le povedala resnico?

Ne vem! Rekel si - če bom to prebolel potem bom pa še marsikaj, Nikoli ne bom pozabila teh besed.

Ja kaj pa otroci če bi do tega res prišlo, sem brez premisleka zinił kajti pohajala mi je sapa.

Nič ne skrbi fant je tako moj in hvaležna sem ti da si skrbel zanj in nisi delal razlike med njim in hčerko ki jo imava - ja pa še to do sedaj nisem vedela da te ima tako rad, dasi tega ne pokaže če kaj rečem proti tebi mi takoj zabrusi: Kar pusti ata že ve kaj dela in dolgo je vedel da piješ pa mi ni nikoli omenil. Sicer pa jih lahko prihajaš obiskovat kadar boš hotel, ne bom ti zapirala vrat kot to delajo druge.

Prosim te pusti me samega sem še dahnil.

Od vstopa v bolnico do danes abstiniram in zdi se mi da bom sedaj uspel. Zakaj mi ni tega povedala že prej.

Živimo dalje skupaj, življenje teče naprej, a zdi se mi da smo si sedaj veliko bližji. Vem pa da bo nekega dne stopila predme dvignila oči in me skesano vprašala

Torej si se odločil da ostaneš in jaz ji bom z nasmehom prikimal

Moja zgodba je resnična - vas dragi bralec pa prosim da me sodite. Še to vas prosim dragi bralec - Ne zaničujte vseh pijancev ki jih srečate, morda niso sami vsega krivi

Če se prepustim spominom, ki me vodijo nazaj v otroška leta, se ne morem spomniti niti enega veselega dogodka. Vse je ena sama velika žalost, vse je zavito v črnino. Kako tudi ne, saj je prvo kar se spominjam pretepanje med mamo in očetom. Zakaj sta se poročila mi še danes ni jasno. Vem samo to, da se je mama zato ker ni dobila ljubezni od moža - mojega očeta, prehuo navezala name, ker ima za posledico mojo ogromno nesamostojnost še sedaj; očeta pa sem vedno sovražil in ga sovražim še danes. Vse to je povzročilo, da sem se zaprl vase, izhoda iz sebe pa nisem več našel. Ne morem se navezati na ljudi. Nikoli nisem bil deležen ljubezni zato je tudi ne morem dajati. Je mar čudno, da pri svojih 22-letih še vedno nimen nobene prijateljice - prijatelja? Svoje težave sem že dolgo časa navajen zaupati le štirim stenam svoje sobe in pogovor: knjiga je človekov najboljši prijatelj, sem moral vzeti kar se da resno. Treba se je bilo šolati, nihče ni stal ob meni; ni čudno, da sem šolske knjige zabilisal v kot. V dobi pubertete so se porajala vse težja vprašanja; nikogar ni bilo, da bi nanje odgovoril. Kompleks manjvrednosti se je kot črv zagrizel vase. Tam za šankom pa so flaše kar same ponujale odrešitev in odgovore na vsa vprašanja. In oprijel sem se jih kot rešilno bilko. In se je začelo "življenje v raju" katerega kralj je bil Alkohol, jaz pa kot marioneta od danes do jutri ne meneč se za nikogar in nič na svetu.

Potem pa se je zgodilo: mami so vsak dan bolj debele solze padale iz oči, v službi so grozili z odpustitvijo. Bilo je konec, nobena "prijazne" flaše več, odločil sem se za zdravljenje. In zdaj sem tu, s kjer s odprtimi očmi in velikim pričakovanjem xrem v svojo prihodnost.

Sem poročena imam moža in hčerko. Čeprav imam vse nisem srečna sama v sebi, ne živim pravo življenje, temveč moje življenje je še 3 tedne nazaj bilo lažno.

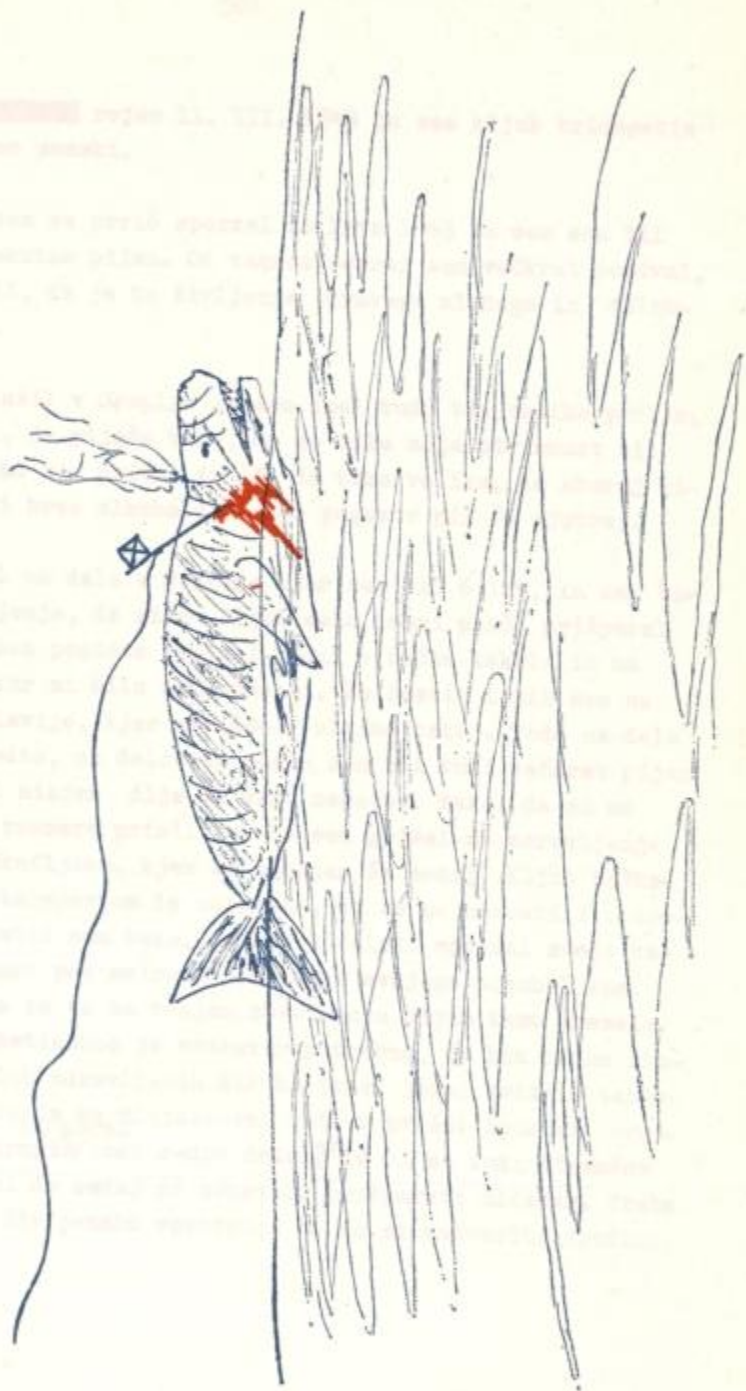
Kako se je vse to pričelo zakaj nisem srečna bom kakor bom mogla upisala.

Začelo se je pred petimi leti, ko sem imela hudo prometno nesrečo s telesne poškodbo na glavi, osem dni nezavesti. Po vrnitvi iz bolnice domol sem dobila zdravila - tablete, ki pa sem mislila, da bo to samo za nekaj časa - potem pa ne bom potrebovala ničesar. Toda tako ni bilo, hodila sem po nove recepte, različne tablete in to se je kar vleklo iz leta v leto, zmeraj je bilo slabše, v sebi sem čutila, da to ne bo šlo vse življenje. Ko sem se poročila, se mi stanje ni nič zboljšalo, čeprav mož tega ni vedel, kakšno je resnično moje življenje, da jaš~~te~~ premagam te težave s pomočjo tablet. Imela sem otroka, tudi že tedaj je bilo že prepozno, da bi jaš~~te~~ sama zmogla nič več jesti tablete. V sebi sem bila prepričana enkrat bom rekla priznala - potrebujem pomoč za moje življenje in to sem tudi storila.

Prišla sem v bolnico in tu nas je cela skupina, ki se skupaj zdravimo, skupaj pripovedujemo težave svojega življenja, zakaj si se odločil in kaj pričakuješ. To bi rekla, da mi je vseč način zdravljenja. Sklenila sem, da bom mogla živeti drugačno pravo življenje, tako, da bom brez vsake reči šla. apf. Zastaviti si moram cilj, cilj ki si ga zastavljam, dajem nasvete sama sebe, svojemu življenju - živeti pravo življenje, dajati možu in hčerku pravo ljubezen, čeprav to za vsaki dan posebej mislila, samo za en dan naprej - jutri pa zopet jutri, in to tudi sama sebe tudi pričakujem.

**center za zdravljenje
in preprečevanje
alcoholizma — Škofljica**

TRAOŽIV

Pišem se [redacted] rojen 11. III. 1948 in sem kljub tridesetim letom še vedno samski.

Z alkoholom sem se prvič spoznal že leta 1963 in sem sem bil takrat tudi akutno pijan. Od takrat naprej sem večkrat popival, ker sem mislil, da je to življenje zdravega mladega in delovnega človeka.

Vojsko sem služil v Skoplju in sem imel tudi tam veliko prilik, da sem prišel, do pijače tako, da je bila moja odvisnost ali zasvojenost, ko sem prišel iz JNA že tako velika, da skoraj nisem mogel biti brez alkohola in sem pogosto pil že zjutraj.

Nato sem odšel na delo v Nemčijo kjer sem bil 6 let, in sem živel tako življenje, da nisem kljub zelo dobri plači prišparal ničesar. Tam sem pogosto popival hodil v nočne lokale in na razne zabave kar ni bilo tako poceni. Po šestih letih sem se vrnil v Jugoslavijo, kjer sem dobil službo takoj. Toda na delo sem hodil neredno, na delovnem mestu sem bil tudi večkrat pijan in nisem ostal nikjer dlje od šest mesecev. Tako, da so me moje socialne razmere prisilile, da sem prišel na zdravljenje v bolnišnico Škofljica, kjer se nahajam še sedaj. Kljub težkemu začetku je terapevtom le uspevalo, da so me osvestili oziroma sem se osvestil sam tako, da sem v celoti spoznal svojo zaženo življensko pot oziroma posledice svojega alkoholizma. Toda mislim, da bo to za trajno abstinenco kljub temu premalo. Za trajnejšo abstinenco je vsekakor potrebno, da bom redno obiskoval klub zdravljenih alkoholikov, jemal tetidis tablete vsaj tri leta in se dejstvoval tudi v kakšni športni organizaciji. Med drugim ^{bi moral} tudi redno delati, ^{ati} da bi se tudi finančno opomogel, ker mi do sedaj ni uspevalo prišparati ničesar. Treba si bo poiskati življensko sopotnico in si ustvariti družino.

Nekaj mojih misli o obveznih učnih urah ki so na programu terapije.

Izkušnje so pokazale, da učne ure ki so vsakodnevno na programu (razen prvega meseca zdravljenja) ne dosegaajo svojega namena. Vprašali se boste zakaj. Odgovor je silno enostaven - pomanjkanje terapevtskega kadra. Prvi mesec smo redno na učnih urah obravnavali posamezna poglavja iz knjige "Alkoholizem" (obrambne mehanizme, odvisnost - izgubo kontrole - psihične motnje itd.) medtem ko smo bili pacienti več ali manj prepuščeni sami sebi in so se po mojem učne ure tako so mislili tudi mnogi ostali spremenile v ure preganjanja dolgočasje v kolikor ni bil posameznik sam toliko prizadeven, da se je pri učenju poglobil sam vase kar pa pri takem abientu kod je vladal res ni bilo tako enostavno. Naj ponazorim eno od takih učnih ur. Eni so čitali knjigo dr. Ruglja "Dolga pot" - drugi je čital knjigo kaj je alkoholizem tretji je prebiral skripta "Klubi" četrti naj bi si se učil hišni red, peti je pisal predstavitev šesti je opazoval veverice kako se spenjajo po bližnjih smrekah in končni rezultat takega učenja pa so bili učni uspehi ki so se vidno kazali na izpiti. Res je, da je namen skupnih učnih ur ta, da naj bi se pacienti ne učili po skupinah po sobah in naj bi se stem preprečilo spanje in dremanje po sobah vendar menim, da še se dva ali trije pacienti katerim je resnični cilj, da v času med učnimi urami dobro osvojijo učno gradivo znatno boljši saj niso moteni od ostalih ki si premalo ali pa celo nič kaj prida ne prizadevajo osvojiti kar največ znanja. Tudi med pacienti samimi so taki, ki se pridno uče in učno snov lažje dojemajo in jo tudi razumejo in bi kaj zlahka zapolnili vrzel odsotnosti terapevta jasno ne tako kvalitetno kot terapevt pa se že na učni uri očitno pojavi ljubosumnje onih ki se ne uče čes saj je tudi sam pacient kaj naj bi nam on "solil" pamet dela se važnega in podobne opaske. Po sebi sodeč pa mislim, da so učne ure ob 13¹⁵ neprimeren čas kajti največkrat se obed konča ob 12³⁰ in dobre pol ure počitka za nadaljnje resno umsko delo je vsekakor prekratek. Kod pa je

znano že že razmišlja v kolikor ni medtem že gotov nov predlog
urnika dela - (hišni red) ki bi razpoložljiv delovni čas bolj
smoterno porazdelil.

KAJ JE V ŽIVLJENJU TAKEGA, DA NAPRAVI ŽIVLJENJE ZANIMIVO.

V življenju je marsikaj, kar naredi življenje lepo, čudovito, zanimivo, skratka vse zakar se spleča živeti. Predvsem je to zanimanje za delo, izpolnjevanje vestno vse službene ter družinske dolžnosti. Poleg tega pa človek še vedno najde čas, ki je resnično samo njegov. Naj bo to še dodatno delo v njegovem ali njemu podobnem poklicu, ukvarjanje s športom, vključevanje v klube, povsod se najde nekaj, da človeku nikdar ni potrebno biti dolgčas. Treba je semo delati, se zdravo zabavati, vedno je treba stremeti za boljši jutri. Nikakor pa ne smemo prezreti lepot, ki nam jih je dala priroda to je naše morje, predvsem pa naše prelepe planine, katere me že od nekdaj privlačijo, vendar bom njihovo lepoto šele zdaj dodobra spoznal in odkril vse njene čare, kateri so bili do sedaj nekje globoko zamrznjeni. Lepo je življenje če ga znaš pravilno in lepo živeti. Morda sem preveč pisal o zabavi ter razvedrilu, pri vsem tem pa nikakor nisem pozabil na delo, ki ga mislim vestno in častno opravljati.

V bolnici sem tri mesece sem alkoholik star sem 28 let pijem že od svojega 7 leta, doma sem iz Prekmurja kjer je alkohol prisoten v vsakdanjem življenju.

Oče je bil alkoholik, umrl je 1975 leta za cirozo jeter mati je ravno tako alkoholik. Imam še brata in sestro ki nista alkoholi-ka od 1969 leta živim v Ljubljani poročen sem drugič imem dva otroka, po poklicu sem mesar. Na Škofljici sem drugič prvič sem po štirih mesecih recidiviral in pobegnil iz bolnice, xpatiniral sem osem mesecev nakar se je začelo vse po starem to je bilo 1973 leta

Danes ko sem tu že drugič na zdravljenju, sem sicer gotove stvari vedel že iz prejšnjega zdravljenja. Mislil sem, da nimam kaj več iskati na ponovnem zdravljenju. Danes po treh mesecih zdravljenja, lahko ugotovim, da je bilo moje mišljenje zmotno, da sem veliko pridobil, da sem spremenil način svojega obnašanja in mišljenja. Da se je bolje urediti in pozdraviti, kot pa končati svoje življenje. Za vsakega ki ni seznanjen z načinom zdravljenja se zdi začetek težak in ponižujoč skoraj neznosen. Terapevtsko osebje nedostopno. Vendar se to mneje hitro spremeni vsaj za tistega ki se je vredu vključil v zdravljenje, in uvidi, da je on tisti, ki se nemogoče obnaša in je ravno takšen, kot je bil prej ko je bil pod vplivom alkohola. Mislím, da je čisto normalno če se terapevti obnašajo v začetku, do pacienta ki pride na zdravljenje, nekateri trezni drugi pijani obnašajo zadržano in so nedostopni V začetku si sicer trezen ampak obnašanje in vedenje je skoraj isto kot pod vplivom alkohola. Po gotovem času ko se zaveš ko spremeniš način svojega obnašanja, ko si urejen, in se obnašaš do terapevtov in drugih pacientov trezno in urejeno so tudi terapevti dostopni in se zelo trudijo za vsakega posameznika, ti skušajo pomagati reševati tvoje probleme in ti svetovati. To sem doživel tudi sam, sam sem bil v začetku jezen na nekatere terapevte in na njihov zadržan odnos, do nas Sam sebe pa sploh nisem opazil, da se obnašam nemogoče in govo-

rim ravno take neumnosti kot če bi bil pijan. Tako sploh ni čudno če so se takrat obnašali terapevti, do mene zadržano in nedostopno. Po treh mesecih zdravljenja gledam na to čisto drugače in mislim, da danes gledajo name čisto drugače tudi terapevti. Zelo sem zadovoljen z načinom dela in obnašanjem terapevtov. Sprašujem se zakaj se sploh ukvarjajo z nami, že res, da je to njihovo delo, vendar, bi lahko vsakemu povedali, da nesme piti mu dali tetidis in stvar bi bila končana. Vsak terapevt se pa trudi, da bi zdravljenje vsakega alkoholika čimboljše, mislim tako, da bi spoznal napake in zavoženo življenje, ki ga je živel kot alkoholik. Hočejo mu pokazati, da je trezno življenje lepše, kot pa živeti nekje v oblakih, zmeraj pod vplivom alkohola, tako da sploh ne misliš na jutri ampak živiš samo za danes.

Prideš do spoznanja, da je mnogo stvari zaradi katerih se splača živeti trezen začneš zaznavati svojo okolico, otroke ženo službo za kar si se prej bolj malo menil

Mislim, da sem spoznal napake in krivico, ki sem naredil ženi in otrokom, ki so bili zelo veliko pri krajšani zaradi mojega alkoholizma. Ravno tako služba v osmih letih sem zamenjal 12 služb vse to zaradi alkoholizma. Mislim, da to ni nobeno popanje s pepelom samega sebe, ampak resnica ki jo moraš spoznati če želiš in se hočeš otresti suženstva alkohola. Obljube so nepomembne zato brez obljub. Poskušal bom živeti trezno in urejeno kar je za mene edini izhod. Povrniti družini in družbi tisto za kar sem jih prikrajšal v času mojega alkoholizma.

OPP Poskušal sem napisati nekaj o načinu zdravljenja odnosu med zdravljenci in terapevti in o svojem pristopu k zdravljenju in o spoznanju da sem alkoholik. Če mi je to uspelo boste presodili sami.

Ce iz vseh posameznih delcev sicer ne molekularno majhnih pa tudi ne iz otopljivega materiala, temveč iz drobcev spomina zavestnega kot tudi pozavestnega, ob pravi analizi realnega dogajanja, ob spominu na prve izsledke porajanja sizofrene deformacije mojega lastnega jaza, kot pričetek tega lahko navedem poškodbo glave, nadalje nekontrolirano močenje med spanjem do 13—14 leta starosti, kot tudi pogostna depresivna razpoloženja, ki izhajajo iz očitkov nezadovoljstva mojih bližnjih kot tudi iz lastne samokritičnosti, nadalje kljubovalna želja po lastni zamisli, da bi obrnil okolico in svet sebi v prid ne glede na škodo drugih, za kar pa sem prosil nikogar drugega kot višjo silo — samo nebo in to za vsako ceno, seveda če je bilo lepo jasno, če pa je bilo oblačno pa me je bilo hudo strah, kar se je nekega dne stopnjevalo v pravo pravcato blaznost z pobegom in glasnim tuljenjem, kar je brat videl vendar ni dal na to nihče nikakršne pozornosti, kaj kmalu po vsem tem so nastopili znaki pubertete o kateri nisem imel nikakršnega poduka, kakor tudi o spolnosti sami, kolikor sem vedel sem vedel iz ceste in še to na najbolj prostaški način, kdo se je le kaj brigal za ta poduk, ki naj bi bil res le poduk in to strokoven ne pa prostaško obešenjaški, ki mi je le buril domišljijo, kateri so sledili posamezni poizkusi, ki niso nič drugega kot strašno pogubne zablode, onaniranje in skotološtva, s čemer sem le še huje obremenil psihično ravnovesje, in v takem stanju sem vegetiral leta in leta tudi danes še ni pravega ravnovesja in vegetiranje se še nadaljuje, do kdaj — zakaj — zakaj?